478

Beyaz Dizi

SERÜVEN

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Büyük Takip

Tess Gerritsen

Tess Gerritsen

Büyük Takip

478

Jesica

Sarah o kadar cesur olabilir miydi?

Genç kadın bıçağı ve onun verebileceği acıyı düşünerek titredi. Ve cesaretinin hiçbir zaman sınavdan geçirilmemesini diledi.

Jesica

İngilizce adı: CALL AFTER MIDNIGHT

Copyright: Tess Gerritsen
Mills and Boon Limited ve
Gelişim Basım ve Yayım A.Ş. (1988)
Levent-İstanbul

Abone ve eksik sayıları isteme servisi:
169 66 80 (20 hat)
Yazı işleri:
178 13 00 (14 hat)

Kıbrıs satış fiyatı: 1200 TL.

Dizgi ve baskı: Güzel Sanatlar Matbaası

Jesica

Büyük Takip

Tess Gerritsen

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

BERLİN

İnsanın bilincini yok etmek için şahdamarını yirmi saniye kıstırmak yeterlidir. İki dakika daha ve ölüm kaçınılmazdır. Simon Dance'in bu bilgiler için tıp kitaplarına ihtiyacı yoktu, hepsini tecrübeleriyle öğrenmişti. Teli kesinlikle gevşetmemesi gerektiğini de biliyordu. Eğer damar iyi sıkılmaz da kurbanının beynine bir değerli damla kan sızarsa çabası daha da uzardı. Bu ise tehlikeli olurdu, çünkü hiçbir yaratık yarı ölü bir adamdan daha vahşi olamazdı.

Dance karanlıkta çömelirken elindeki teli salladı ve fosforlu saatine baktı. Işıkları söndüreli iki saat olmuştu. Belki ki, onu öldürmeye gelen dikkatli bir adamdı; Dance'in uyuduğundan iyice emin olmak istiyordu. Adam bir profesyonelse ilk iki saatin uykunun en derin zamanı olduğunu biliyor olmalıydı. Şimdi saldırının tam zamanıydı.

Holde bir çıtırtı duyuldu. Dance dikkat kesilerek yavaşça ayağa kalktı ve kapının arkasında beklemeye başladı. Kanında reflekslerini besleyecek olan tanıdık adrenalin yükselişini hissederek elindeki teli gerdi.

Kapının kilidi zorlanıyordu. Dance metalin yavaşça deliğe girdiğini duydu. Anahtar döndü ve kilit yumuşak bir sesle açıldı. Kapının yavaşça açılmasıyla birlikte koridorun ışığı içeriye doldu. Bir gölge odaya süzüldü ve yatakta uyuyormuş gibi görünen adama doğru yönelerek kolunu kaldırdı. Susturucudan çıkan üçüncü merminin de yatağa saplanmasıyla birlikte Dance saldırıya geçti.

Teli saldırganın boynundan geçirerek yukarıya ve geriye doğru gerdi. Şahdamarını bulmuştu. Silah yere düştü. Adam, oltaya yakalanmış bir balık gibi çırpınarak teli çekiştirdi. Kollarını arkaya uzatarak Dance'in yüzünü tırmalamaya çalıştı. Son bir defa bacakları çözüldü ve kolları sanki bir yere ulaşmak istermişçesine

Jesica
uzandı. Dance dakikaları sayarken cesedin son titreyişlerini ve aç beyin hücrelerinin serzenişlerini hissetti.

Üç dakika geçince Dance teli gevşetti ve ceset yere düştü. Işıkları açarak öldürdüğü adama baktı.

Adamın yüzü tanıdık geldi. Belki sokakta, trende ya da başka bir yerde görmüştü. Hemen adamın üstünü aradı ama para, araba anahtarları ve iş için yanında taşıdığı birkaç ekstra eşyadan başka bir şey bulamadı. Adamın bu iş için ne kadar para aldığını merak ederken, 'İsimsiz bir profesyonel,' diye düşündü.

Cesedi yatağa sürükledi ve örtünün altında dağılmış olan üç yastığı bir kenara attı. Adamın boyunun kendisiyle hemen hemen aynı olduğunu görerek sevindi. Elbiselerini adamınkilerle değiştirdi. Bu belki önemsiz bir ayrıntıydı, ama o her şeyi tam yapardı. Nikâh yüzüğünü çıkartarak adamın parmağına takmaya çalıştı. Beceremeyince, banyoda yüzüğü sabunlayarak tekrar denedi. Daha sonra, oturup sigara içerken, kaçırmış olabileceği ayrıntıları düşündü.

Birden mermileri unuttuğu aklına geldi. Yastıkları ve etrafı araştırdı ama sadece iki tanesini bulabildi. Sonuncu herhalde yatağa saplanmıştı. Daha dikkatli araştırmaya fırsat bulamadan koridorda ayak sesleri duydu. Acaba adamın bir de arkadaşı mı vardı? Dance silahı aldı ve namluyu kapıya doğru yönelterek bekledi. Ayak sesleri kapının önünden geçerek koridorda kayboldu. Yine de hemen çıkması gerekiyordu; daha fazla kalmak aptallık olacaktı.

Şifoniyerin çekmecesinden bir şişe metanol çıkardı. Her şey hızla yanacak ve geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Şişedeki sıvıyı cesete, yatağa ve etrafa döktü. Dance'in özellikle bu oteli seçmesinin nedeni odada ne duman alarmının ne de otomatik yangın söndürücünün bulunmamasıydı. Kültablasını yatağın yanına koyarak adamın eşyalarıyla metanol şişesini bir poşete yerleştirdi. Sonra da yatağı ateşe verdi.

Alevler bir anda parlayarak cesedi sardı. Dance tanınabilecek bir şeyin kalmadığına emin olana dek bekledi.

Jessica

Poşeti de yanına alarak odadan çıktı. Kapıyı kilitledikten sonra koridorun sonundaki yangın alarmına doğru yürüdü. Masum insanları öldürmenin anlamsız olduğunu düşündü; alarmın camını kırarak düğmeye bastı. Sonra da merdivenlerden aşağıya indi.

Karşı kaldırıma geçerek kendi odasından çıkan alevleri seyretti. Otel boşaltılmış; battaniyelerine sarınmış uykulu insanlar sokağı doldurmuştu. On dakika sonra da üç itfaiye arabası geldi.

Yangını söndürmek bir saat sürdü. Dance otel sakinlerinin ve onlara katılan meraklı seyircilerin yüzlerini tek tek inceledi. Eğer herhangi birine tekrar rastlarsa hatırlayacaktı.

Birden, insan yığınının arasından sokağı ağır ağır geçin siyah limuzini fark etti. Arka koltukta oturan adamı tanıdı. Demek CIA de buradaydı.

Yeteri kadar oyalanmıştı. Geç olmuştu ve Amsterdam'a bir an önce dönmesi gerekiyordu.

Elindeki poşeti üç blok ötede bir çöp bidonuna attı. Böylece son ayrıntıyı da halletmişti. Berlin'e gelme nedenini gerçekleştirmiş, Geoffrey Fontaine'i öldürmüştü. Şimdi de ortadan kaybolma zamanıydı. Islık çalarak karanlıkta ilerledi.

AMSTERDAM

Yaşlı adam sabahın üçünde Geoffrey Fontaine'in ölüm haberiyle uyandırılmıştı.

"Nasıl?" diye sordu yaşlı adam.

"Bir otel yangını. Yatakta sigara içiyormuş."

"Kaza mı? Bu imkânsız. Ceset nerede?"

"Berlin morgunda. Çok kötü yanmış."

'Tabii,' diye düşündü yaşlı adam. Cesedin tanınamaz durumda olduğunu tahmin etmeliydi. Simon Dance her zamanki gibi izini kaybettirmek için mükemmel bir iş çıkarmıştı. Onu gene ellerinden kaçırmışlardı.

Ama yaşlı adamın oynayacak bir kozu daha vardı. "Bana Amerikalı bir karısı olduğunu söylemiştin. Nerede yaşıyor?"

"Washington'da."
"Onu takip ettireceğim."
"Ama neden? Şimdi adamın öldüğünü söyledim."
"Hayır, ölmedi. Yaşadığından eminim. Ve bu kadın onun nerede olduğunu bilebilir. İzlenmesini istiyorum."
"Adamlarıma söy..."
"Hayır. Ben kendi adamımı göndereceğim. Güvenebileceğim birini."
Bir an sessizlik oldu. "Sana kadının adresini bulurum."
Yaşlı adam telefondan sonra uyuyamadı. Beş yıldır bekliyordu. Hedefe bu kadar yaklaşmışken tekrar kaybetmek. Şimdi her şey Washington'daki kadının ne bildiğine bağlıydı.
Sabırlı olmalı ve kadının açık vermesini beklemeliydi. Onu hiç hayal kırıklığına uğratmayan Kronen'i gönderecekti. Kronen'in kendine özgü bilgi edinme yöntemleri vardı, karşı konulması güç yöntemler. Bu Kronen'in özel yeteneğiydi: İkna etmek!

Jessica

Bölüm Bir

WASHİNGTON

Telefon çaldığında vakit geceyarısını geçiyordu.

Sarah derin uykusunun içinde telefonun çaldığını duydu. Ses çok uzaklardan, ulaşılması imkânsız bir yerden geliyordu. Uyanmaya çabaladı, ama uyku ile uyanıklık arası bir yerde takıldı kaldı. Telefona cevap vermesi gerekiyordu; kocası, Geoffrey arıyor olmalıydı.

Bütün gece onun sesini duymak için beklemişti. Geoffrey aylık Londra yolculuğuna her çıkışında onu çarşambaları arardı. Nasıl olduysa o akşam yatağa erken girmişti; Washington'daki son grip salgınından o da etkilenmişti. Uyanık kalmaya çabalayarak bir saat kadar *Journal of Microbiology* dergisini okumaya çalışmıştı. Ama aldığı ilaç ve derginin son sayısı uyku ilacından çok daha etkili olmuştu. Birkaç dakika içinde gözlükleri burnunun üstünde uyuyakalmıştı. Sadece kısa bir süre; diye söz verdi kendine, sadece bir şekerleme...

Uyandığında başucundaki lambanın yandığını ve derginin de kucağında olduğunu fark etti. Gözlüklerini yerine iterek saate baktı. Yarımdı. Acaba rüya mı görmüştü?

Telefonun yeniden çalmaya başlamasıyla sıçradı ve hevesle ahizeyi kaldırdı.

"Mrs. Sarah Fontaine?" diye sordu bir erkek sesi.

Geoffrey değildi. Birden elektrik çarpmış gibi doğruldu. Kötü bir şeyler olmalıydı. Artık tamamen uyanıktı. "Evet, benim," dedi.

"Mrs. Fontaine, Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı'ndan Nicholas O'Hara. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama..." Bu sessizlik genç kadını dehşete düşürmüştü. Adam cümlesini, "Korkarım kötü haberlerim var," diye bitirdi.

Sarah kendini boğulacakmış gibi hissetti. "Söyleyin! Söyleyin, ne oldu?" diye bağırmak istedi, ama sadece

fısıldayarak, "Evet, dinliyorum," diyebildi.

"Kocanız Geoffrey ile ilgili," dedi adam. "Bir kaza olmuş."

Sarah gözlerini kapatarak, 'Gerçek olamaz,' diye düşündü. 'Geoffrey'e bir şey olsaydı hissederdim, mutlaka bilirdim.'

"Yaklaşık altı saat önce kocanızın kaldığı otelde yangın çıkmış." Adam ilgili bir sesle sordu. "Mrs. Fontaine hâlâ orada mısınız?"

"Evet. Lütfen devam edin," dedi Sarah.

Adam boğazını temizleyerek, "Size bunu söylediğim için üzgünüm Mrs. Fontaine. Kocanız... kurtulamadı," diye tamamladı cümlesini.

Genç kadın bir süre sessiz kaldı. Saçma bir gururla elini ağzına örterek hıçkırıklarını bastırdı. Bu acı herhangi bir yabancıyla paylaşılamayacak kadar özeldi.

"Mrs. Fontaine iyi misiniz?" diye kibarca sordu adam.

Titrek bir nefes alarak, "Evet," diye fısıldadı genç kadın.

"İşlemlerle ilgili hiçbir kaygınız olmasın. Berlin konsolosluğumuzu ilgilendiren ayrıntılarla ben uğraşacağım. Doğal olarak bir gecikme olacaktır, ama Almanlar cesedin çıkışına izin verir ver..."

"Berlin mi?" diye araya girdi Sarah.

"Ne de olsa onların yetki alanı. Hem Berlin po..."

"Ama bu imkânsız!"

Nicholas O'Hara sabretmeye çalışıyordu. "Üzgünüm Mrs. Fontaine. Kimliği belirlendi. Hiçbir şüphemiz yok, onun..."

"Geoffrey Londra'daydı," diye bağırdı Sarah.

Uzun bir sessizlikten sonra genç adam rahatsız edici bir sakinlikle konuştu. "Mrs. Fontaine, kaza Berlin'de oldu."

"O zaman bir hata yapmışlar. Geoffrey Londra'daydı. Almanya'da olamaz."

Daha uzun bir sessizlik olunca Sarah adamın da şaşırdığını anladı. Ahizeyi kulağına öyle bastırmıştı ki birkaç saniye boyunca kalp atışlarından başka bir şey duy-

Jesica
madı. Bir yanlış anlama olmalıydı. Sarah, Geoffrey'i kendi ölüm raporlarına kahkahalarla gülerken hayal etti. Evet, eve döndüğünde beraber güleceklerdi. Eğer eve dönerse...

"Mrs. Fontaine," dedi adam sonunda. "Kocanız Londra'da hangi otelde kalıyordu?"

"Savoy'da. Buralarda bir yerde telefon numarası olmalı. Bakmam gerek..."

"Önemli değil, ben bulurum. Bir-iki telefon görüşmesi yapayım. Belki sabah sizi görmem gerekir." Ölçülü, dikkatli, hiçbir şeyi açığa vurmamayı öğrenmiş bir bürokrat edasıyla konuşmuştu. "Ofisime gelebilir misiniz?"

"Nasıl bulacağım?"

"Arabanız var mı?"

"Hayır, yok."

"Ben size gönderirim."

"Bu bir hata, değil mi? Yani hata yapabilirsiniz, değil mi?" Ondan tek istediği ufak bir ümitti. En azından bunu ona verebilir, biraz kibar davranabilirdi.

Ama adamın tek söylediği, "Sabaha görüşürüz, Mrs. Fontaine. On bir civarında," oldu.

"Durun bir dakika. Özür dilerim, düşünemiyorum bile. İsminiz... tekrarlayabilir misiniz lütfen?"

"Nicholas O'Hara."

"Ofisiniz nerede?"

"Siz merak etmeyin," dedi adam. "Şoför sizi buraya getirecektir. İyi geceler."

"Mr. O'Hara!"

Sarah sinyal sesini duyunca karşı tarafın kapattığını anladı. Numarayı bulup Londra'daki Savoy Oteli'ni aradı hemen. Bir telefonla her şey hallolacaktı. 'Lütfen,' diye dua etti numara düşerken. 'Lütfen sesini duyayım...'

Bir kadın sesi, "Savoy Oteli," dedi.

Sarah'nın elleri öyle titriyordu ki ahizeyi güçlükle tutuyordu. "İyi günler, Mr. Geoffrey Fontaine'in odası lütfen."

"Üzgünüm bayan," dedi telefondaki ses. "Mr. Fon-

Jesica
taine iki gün önce ayrıldı."

"Ayrıldı mı? Ama nereye gitti?"

"Bize adres bırakmadı. Ama bir mesajınız varsa ev adresine gönderebiliriz..."

Sarah telefonu nasıl kapattığını hatırlamıyordu. Kendine geldiğinde sanki garip bir yaratıkmışcasına telefonu seyretmekteydi. Gözleri yavaşça Geoffrey'nin yastığına kaydı. Koskoca yatak daracık oluvermişti. Zaten Geoffrey evde olmadığı zamanlarda bile kendi köşesinden fazlasını kullanmazdı.

Sarah, sessiz bir dairede, geniş bir yatakta yapayalnız kalmıştı. Bir acı dalgasının genzine yayılmasıyla ürperdi. Çılgınca ağlamak istemesine rağmen gözyaşları bir türlü akmıyordu.

Kendini yatağa atarak yüzünü yastıklara gömdü. Geoffrey'nin kokusu her yere sinmişti. Yastığın birini kollarına alarak yatağın tam ortasına, Geoffrey'nin hep uzandığı yere kaydı.

Geoffrey bir daha eve hiç dönmeyebilirdi ve evleneli sadece iki ay olmuştu.

Nick O'Hara kahvesinden bir yudum aldıktan sonra kravatını gevşetti. Washington'a döneli sadece üç gün olmuştu ve daha şimdiden çok sinirliydi. Bahamalar'da iki muhteşem hafta boyunca yarı çıplak güneşin altında yatmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Yalnız kalmak, kendine birtakım sorular sormak ve sonuçlara varabilmek için tatile ihtiyacı vardı.

Vardığı tek sonuç ise mutsuz olduğuydu.

Dışişleri Bakanlığı'nda sekiz sene çalıştıktan sonra işinden bunalmıştı. Dümensiz bir gemi gibi sürüklenip gidiyordu. Ülkenin politik oyunlarına karşı sabrını yavaş yavaş yitirmişti; işine, değerine inandığı için hâlâ direniyordu.

Ama ideallerin insanı hiçbir yere ulaştırmadığını öğrenmişti. Hele diplomasi ideallerle değil, her şey gibi protokol ve parti siyasetiyle ilerliyordu. Protokolü hallettiğinde de politikayı becerememişti. Beceremediği de-

Jesica

ğil, yapmamıştı.

Nick bu açıdan kötü bir diplomat olduğunun farkındaydı. Yetkililer de onunla aynı fikirdeydiler ki onu Washington'daki konsolosluğa alıp dullara kötü haberi vermekle görevlendirmişlerdi. Şüphesiz tayini reddedebilir veya Amerikan Üniversitesi'ndeki eski, rahat işine, öğretmenliğe dönebilirdi. Bunu düşünmeye ihtiyacı vardı.

Bir iç çekişle 'Fontaine, Geoffrey H.' başlıklı dosyasını açtı. Küçük bir nokta onu bütün sabah uğraştırmıştı. Saat birden beri bilgisayar terminaline bakıyor, geniş hükümet dosyalarında bulabileceği her şeyi araştırıyordu. Ayrıca Berlin Konsolosluğu'ndaki arkadaşı Wes Corrigan'la telefonda yarım saat konuşmuştu. Dul eşe üzüntülerini bildirmekle başlayan monoton görevi bir türlü çözemediği bir bilmeceye dönüşmüştü.

Aslında elinde Geoffrey Fontaine'in ölümüne dair ayrıntılardan başka bir şey yoktu. Tamamlanmamış bilmeceler Nick'i çıldırtırdı. İnce Fontaine dosyasını eline aldığı zaman sanki bir çanta dolusu hava tutuyormuş gibi hissediyordu kendini.

Nick esneyerek arkasına yaslandı. Yirmi yaşlarındayken sabahlamak onu keyiflendirirdi. Şimdi otuz sekiz yaşındaydı; kendini aç ve garip hissediyordu. Saat altıda üç tane krep yemişti. Metabolizmasına giren şeker ve kahve onu ayakta tutmaya yetmişti. Ve yerinde duramayacak kadar meraklanmıştı.

Kapının ardına kadar açılmasıyla birlikte içeri arkadaşı Tim Greenstein girdi.

"Buldum," dedi Tim. Masanın üstüne bir dosya bırakarak Nick'e o meşhur, büyük gülücüklerinden birini bahşetti.

Tim, aradığı bilgileri olması gereken yerde bulamayan herkesin baş vurduğu bir insandı. Çocukluğunda geçirdiği katarakt nedeniyle gözlerini kalın gözlük camlarının ardına gizlemek zorunda kalmıştı. Gür, siyah sakalları da yüzünün geri kalan kısmını karartıyordu.

Nick'in karşısındaki deri koltuğa otururken, "Sana

Jesica
buldum diyorum," diye yineledi sözünü. "FBI'daki arkadaşıma biraz araştırma yapmasını söyledim. Hiçbir şey bulamayınca kendim araştırma yaptım. Kolay olmadı tabii. İşe, görevini yapmakta ısrar eden bir geri zekâlı almışlar."

Nick kaşlarını çatarak, "Bunu güvenlikten mi almak zorunda kaldın?" diye sordu.

"Evet başka bilgiler de var, ama sisteme giremedim. CIA'in senin adam hakkında dosya tuttuğunu öğrendim."

Nick dosyayı açarak hayretle baktı. Gördükleri ortaya yeni sorular çıkartıyordu. Cevabı yokmuş gibi görünen sorular... "Bu da ne demek oluyor," diye mırıldandı.

"Tabii Geoffrey Fontaine hakkında hiçbir şey bulamadım," dedi Tim. "Bir yıl öncesine kadar böyle birisi yokmuş."

"Bana daha fazla bilgi edinebilir misin?"

"Hey Nick, sanırım başkasının bahçesine giriyoruz. Bu, Şirket'in çocuklarını öfkelendirebilir."

"Bırak beni dava etsinler." Değil bu yeteneksiz adamlar, CIA'in kendisi bile Nick'in gözünü korkutmuyordu. "Neyse," diye omzunu silkti. "Ben yalnızca işimi yapıyorum, işin içinde kederli bir dul var, hatırlarsan."

"Ama bu Fontaine işi biraz daha derin."

"Öyleyse biz de derine ineriz, Tim."

Tim gülümsedi. "Neler oluyor Nick? Dedektif olmaya mı karar verdin?"

"Hayır, yalnızca merak." Masasının üstünde yığılı duran işlere kaşlarını çatarak baktı. Anlamsız, ama yine de yapılması gereken bürokratik işlerdi bunlar. Bu Fontaine meselesi onu rahatsız ediyordu. Dul eşe birkaç yatıştırıcı söz söyleyip göndermesi gerekirdi. Böylece bütün olayı unutmuş olurdu. Geoffrey Fontaine, ya da asıl adı her neyse, ölüp gitmişti.

Ama Tim, Nick'in merakını alevlendirmişti. Arkadaşına bir bakış fırlattı, "Karısından bir şeyler öğrenmeye ne dersin? Sarah Fontaine belki bize bir ipucu ve-

Jesica

rir."

"Niye sen kendin denemiyorsun?"

"Herkesin bilgisayarına dalmayı beceren sensin."

"Evet, ama kadın zaten burada." Tim kapıyı işaret etti. "Biraz önce sekreterinin kadının adını not aldığını duydum. Sarah Fontaine şu anda bekleme odanda oturuyor."

Sekreter, saçları grileşmeye yüz tutmuş orta yaşlı bir kadındı. Başını daktilosundan kaldırarak Sarah'nın adını aldı ve bir koltuğa oturmasını işaret etti.

Kanepenin yanındaki sehpanın üstünde her zamanki bekleme odası dergilerinin yanı sıra Foreign Affairs ve World Press Review özenle yerleştirilmişti. Üzerlerindeki adres etiketleri hâlâ duruyordu: Dr. Nicholas O'Hara.

Sekreter daktilosuna dönerken Sarah da kanepeye çöktü. Gribi üzerinden hâlâ atamamıştı, ama son on saat içinde etrafındaki görüntüleri ve sesleri uzaklaştıran koruyucu bir duygusuzluk duvarı örmüştü. Fiziksel acılara bile tepkisizdi. Sabah duşta ayak parmağını çarpmış, zonklamayı hissetmesine rağmen aldırmamıştı.

Dün geceki telefondan sonra acı onu aşmış, tüm sinirleri uyuşmuştu. Yere bakarken birden giyinirken ne kadar saçmalamış olduğunu fark etti. Üzerindekilerin hiçbiri birbirine uymuyordu. Yine de bilinçsizce, onu teselli edecek şeyler giymişti: Gri yün etek, eski bir kazak ve kahverengi yürüyüş ayakkabıları. Yaşam Sarah için birden korkutucu olmuştu, tanıdık şeylerle rahatlama ihtiyacındaydı.

Sekreterin telefonu çaldı ve bir ses, "Angie? Mrs. Fontaine'i içeri gönderebilir misin?" diye sordu.

"Tabii Mr. O'Hara." Angie, Sarah'ya işaret ederek, "Şimdi içeri girebilirsiniz," dedi.

Sarah ayağa kalkıp gözlüklerini taktı ve N. O'Hara yazılı ofisten içeri girdi. Nick pencerenin önünde duruyordu. Ağaçlardan süzülüp gelen güneş genç kadının görmesini engelliyordu. İlk önce yalnızca adamın

siluetini gördü. Uzun, ince ve omuzları biraz çökkündü. Yorgun görünüyordu. Genç kadını karşılamak için pencerenin önünden uzaklaştı. Mavi gömleği buruşmuş, kravatını gevşetmişti.

"Mrs. Fontaine, ben Nick O'Hara!" Sarah bir anda on saat önce hayatını altüst eden sesi tanıdı.

Adamın elini uzatışı Sarah'da her dul kadına yapılan otomatik bir hareket izlenimini uyandırdı. Adam pencereye doğru ilerlerken ışık tümüyle yüzüne vurmuştu. Sarah, onun ince, uzun hatlarını ve köşeli çenesini fark etti. 'Kırk yaşlarında olmalı,' diye düşündü. Koyu kahverengi saçları şakaklarından itibaren beyazlaşmaya başlamıştı ve kurşuni gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

Sarah, Nick'in işaret ettiği yere otururken gür, siyah sakallı, gözlüklü üçüncü kişinin farkına vardı. Onu daha önce bekleme odasından geçerken görmüştü.

Nick masanın kenarına oturarak genç kadına baktı. "*Kocanız için üzgünüm Mrs. Fontaine,*" dedi yavaşça. "Biliyorum, korkunç bir şok geçirdiniz. Telefon açtığımız hiç kimse habere inanmak istemez. Sizi görmem gerektiğini düşündüm. Bazı sorularım var. Eminim senin de vardır." Sakallı adamı işaret ederek, "Mr. Greenstein'in de burada bulunmasından rahatsız olmazsınız, değil mi?"

Sarah omuzlarını silkti. Ama Mr. Greenstein'in niçin orada olduğunu merak etmişti doğrusu.

"İkimiz de hükümette çalışıyoruz," diye devam etti Nick. "Ben dış serviste konsolosluk işleriyle ilgileniyorum. Mr. Greenstein ise teknik bölümde."

"Anlıyorum." Titreyerek süveterine daha sıkı sarındı. Ürpermeler yeniden başlıyordu, boğazı da kurumuştu. 'Niçin hükümet ofisleri hep böyle soğuk olur?' diye düşündü.

"İyi misiniz Mrs. Fontaine?" diye sordu Nick.

Genç kadın üzüntüyle baktı. "Ofisiniz çok soğuk."

"Size bir kahve ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Lütfen, yalnızca kocam hakkında bilgi edinmek istiyorum. Hâlâ inanamıyo-

Jesica
rum, Mr. O'Hara. Bir yerde yanlışlık olmalı."

Nick anlayışla gülümsedi. "Hata yapıldığını düşünmek herkesin ortak tepkisi oluyor."

"Öyle mi?"

"Herkes önce inkâr yoluna sapıyor. Siz de şimdi böyle hissediyorsunuz."

"Evet, ama her dulu ofisinize çağırmıyorsunuz herhalde. Geoffrey konusunda farklı bir şeyler olmalı."

"Evet," diye kabul etti adam. "Var."

Arkasına dönerek masanın üstünden bir dosya aldı. İçinden okunması imkânsız karalamalarla dolu bir sayfa çıkardı. 'Kendi yazısı olmalı,' diye düşündü Sarah. Yazandan başkası o yazıyı çözemezdi.

"Sizinle konuştuktan sonra, Berlin konsolosluğumuzla temasa geçtim. Dün gece söylediklerinizi beni rahatsız etti. Elimizdeki bilgileri yeniden gözden geçirmeye karar verdim." Genç adamın duralaması Sarah'nın ona ümitle bakmasına neden oldu. "Berlin konsolosumuz Wes Corrigan'la konuştum. İşte bana söyledikleri.: Dün, Berlin saatine göre öğleden sonra sekizde Geoffrey Fontaine adında birisi Regina Oteli'nde yer ayırtmış. Seyahat çekiyle ödeme yapmış, imzalar birbirini tutuyor. Kimlik için de pasaportunu kullanmış. Yaklaşık dört saat sonra da itfaiye çağırılmış. Yangın kontrol altına alınana kadar kocanızın odası tümüyle yanmış. Resmi açıklamalara göre yatakta sigara içerken uyuyakalmış. Sanırım kocanız tanınmaz hale gelmiş."

"O zaman olduğundan nasıl emin olabilirsiniz?" dedi Sarah. O ana kadar artan bir ümitsizlikle dinliyordu, ama şimdi adam başka ihtimalleri de ortaya çıkarmıştı. "Birisi pasaportunu almış olabilir," diye belirtti.

"Mrs. Fontaine, izin verin bitireyim."

"Ama daha şimdi cesedin tanınmaz halde olduğunu söylediniz."

"Lütfen biraz mantıklı olmayı deneyelim."

"Ben mantıklı davranıyorum!"

"Hayır, siz duygusal davranıyorsunuz. Dul bayan-

Jesica
ların böyle ufak ihtimallere sarılmaları nor..."

"Ben henüz dul olduğuma inanmadım!"

Genç adam ellerini sabırsızlıkla kaldırdı. "Peki, o zaman olaya bir göz atalım. Önce, odada evrak çantasını bulmuşlar. Alüminyummuş, ateşe dayanıklı."

"Geoffrey'nin öyle bir çantası yoktu."

"İçindekiler yangından kurtulmuş. Kocanızın pasaportu içindeymiş."

"Ama.."

"Bir de müfettişin raporu var. Berlin'de bir patalog ceseti incelemiş. Daha doğrusu cesetten ne kaldıysa... Karşılaştırılabilecek başka bir şey olmadığı için, cesedin boyutlarının kocanızınki kadar olduğu belirtilmiş."

"Ama bu bir şey ifade etmez ki."

"Son olarak..."

"Mr. O'Hara!"

"Son olarak," dedi Nick. "Bir delil daha var, cesedin üstünde bulunan bir şey. Özür dilerim, Mrs. Fontaine, ama sanırım bu sizi ikna edecektir."

Sarah kulaklarını kapatarak adama susması için bağırmak istedi. Şu ana kadar bu olayı inkâr etmişti, daha fazla dinlemek istemiyordu. Bütün umutlarının çökmesine dayanamazdı.

"Bir nikâh yüzüğü. Üzerindeki yazı hâlâ okunabiliyormuş! 'Sarah. 14.2.' Bu sizin evlenme tarihiniz, değil mi?"

Genç kadının gözleri yaşlarla dolmuş, her şey bulanıklaşmıştı. Sesini çıkarmadan başını eğdi. Gözlükleri burnunun üstünden kucağına düştü. Kör bir şekilde çantasında mendil ararken Nick O'Hara'nın bir paket kâğıt mendil uzattığını fark etti.

Nick, genç kadının gözlerini kurulayıp, burnunu zarifçe silişini izledi. Sarah onun inceleyen bakışları altında kendini çok şaşkın ve aptal hissediyordu. Parmakları bile doğru dürüst işlemiyordu. Beceriksizce eşyalarını toplamaya çalışarak ayağa kalktı.

"Lütfen oturun. Henüz bitirmedim," dedi Nick.

Sarah itaatkâr bir çocuk gibi söyleneni yaptı. "Eğer cenaze işleriyle ilgiliyse..."

Jesica

"Hayır, onunla daha sonra ilgilenebilirsiniz, cenazeyi getirttiğimiz zaman. Size sormak istediğim başka bir şey var. Kocanızın yolculuğuyla ilgili. Niçin Avrupa'ya gitmişti?"

"İş için."

"Ne tür bir iş?"

"Londra Bankası'nın temsilciliği."

"Öyleyse çok yolculuk ederdi değil mi?"

"Evet, hemen hemen her ay Londra'ya giderdi."

"Yalnız Londra'ya mı?"

"Evet."

"O zaman bana niye Almanya'da olduğunu söyleyin Mrs. Fontaine."

"Bilmiyorum."

"Ama bir fikriniz olmalı."

"Bilmiyorum."

"Size nereye gittiğini söyleme alışkanlığı yok muydu?"

"Hayır."

"Öyleyse niçin Almanya'daydı? Bir sebebi olmalı. Belki başka bir iş? Başka..."

Genç kadın sert bir şekilde baktı. "Başka kadınlar mı? Sormak istediğiniz bu değil mi?"

Nick cevap vermedi.

"Öyle değil mi?" diye üsteledi Sarah.

"Mantıklı bir kuşku."

"Geoffrey için değil!"

"Herkes için olabilir. Yalnızca iki ay önce evlenmişsiniz. Kocanızı nasıl bu kadar iyi tanıyabilirsiniz?"

"Tanımak mı? Onu sevdim ben Mr. O'Hara."

"Ben aşktan söz etmiyorum. O adamı nasıl bu kadar iyi tanıdığınızı soruyorum. Ne kadar önce tanışmıştınız?"

"Altı ay kadar önce. Çalıştığım yerin yakınındaki bir kafede karşılaşmıştık."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"NIH'ta. Araştırmacı mikrobiyoloğum."

Genç adamın gözleri kısıldı. "Ne tür araştırma?"

"Bakteriler üzerine... DNA zinciri oluşturuyoruz.

Jesica
Niye soruyorsunuz bunları?"

"Araştırmalarınız gizli mi?"

"Hâlâ anlamış değilim ni..."

"Gizli mi, Mrs. Fontaine?"

Genç kadın Nick'e baktı, sesindeki sert ton onu şaşırtmıştı. Yavaşça, "Evet, bir bölümü," dedi.

Nick dosyadan başka bir kâğıt çıkararak sakin bir şekilde devam etti. "Berlin'deki Mr. Corrigon'dan kocanızın pasaportunu incelemesini istedim. Yeni bir ülkeye girdiğinizde pasaportunuza giriş gününüz damgalanır. Kocanızın pasaportunda birkaç damga varmış: Londra, Amsterdam yakınlarında Schiphol ve son olarak Berlin. Hepsi de son bir hafta içinde damgalanmış. Bu şehirlere uğramasının özel bir nedeni var mı?"

Sarah şaşkın bir şekilde başını salladı.

"Sizi en son ne zaman aradı?"

"Bir hafta önce Londra'dan aradı."

"Londra olduğundan emin misiniz?"

"Hayır. Direk aramıştı."

"Kocanızın hayat sigortası var mı?"

"Hayır. Aslında, bilmiyorum. Hiç bahsetmedi."

"Ölümünden faydalanacak hiç kimse var mı? Parasal olarak demek istiyorum."

"Sanmıyorum."

Nick bunu not aldıktan sonra tekrar masanın üstüne oturdu. Kollarını birleştirerek bir süre uzaklara baktı. Sarah adamın gerçekleri gözden geçirdiğini, bilmecenin parçalarını yerleştirmeye çalıştığını anladı. Sarah da en az onun kadar şaşkındı. Her şey mantıksız ve olanaksız gözüküyordu. Geoffrey onun kocasıydı. Şimdi ise, kocasını hiç tanımadığı, Geoffrey'yle paylaştıklarının kalpleri değil yalnızca yatakları ve evleri olduğu konusunda Nick O'Hara'nın haklı olup olmadığını düşünüyordu.

"Kocanızın bir fotoğrafı var mı?" diye sordu Nick aniden.

Bu ani isteğe şaşırmış olan Sarah çantasını açarak cüzdanından bir fotoğraf çıkardı. Bu Geoffrey'nin Florida'da üç günlük balayları sırasında çekilmiş bir fo-

Jesica
toğrafıydı. Saçları altın sarısıydı ve güneş ışınları yüzüne açıyla düşerek yakışıklı hatlarında gölgeler oluşturuyordu. Başından beri Sarah bu yüze yalnızca yakışıklılığından dolayı değil, o gözlerde gördüğü güç ve zekâdan dolayı çekilmişti.

Nick O'Hara fotoğrafa hiçbir yorumda bulunmadan baktı. Sarah onu inceleyerek Geoffrey'ye hiç benzemediğini düşündü. Saçları sarı değil koyu renkti, neşeli değil çok ciddi bir adamdı. Nick O'Hara başında karanlık mutsuzluk bulutları dolaşıyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu tam anlamıyla. Onun fotoğrafa bakarken neler düşündüğünü merak etti. Nick fotoğrafı önce Mr. Greenstein'e sonra da genç kadına uzattı.

Sarah çantasını kapattıktan sonra adama baktı. "Niçin bana bu soruları soruyorsunuz?"

"Özür dilerim ama sormak zorundayım. Bu gerçekten gerekli."

"Kimin için? Sizin için mi?"

"Sizin için de. Ve hatta belki Geoffrey için."

"Bu çok saçma."

"Berlin polisinin raporunu okuduğunuzda size de mantıklı gelecek."

"Başka şeyler de mi var?"

"Evet kocanızın ölüş biçimiyle ilgili."

"Ama bir kaza olduğunu söylemiştiniz."

"Ben kendi fikrimi söylemedim size." Konuşurken genç kadının yüzündeki hiçbir ifadeyi kaçırmak istemiyormuş gibi dikkatle bakıyordu. "Mr. Corrigan'la birkaç saat önce konuşurken yeni gelişmeler oldu. Rutin yangın tahkikatı sırasında yatağa saplanmış bir mermi bulmuşlar."

Sarah hayretle baktı. "Mermi mi? Yani..."

Nick onayladı. "Cinayet olduğunu düşünüyorlar."

Jessica

Bölüm İki

Sarah konuşmaya çalıştı, ama sesi bir türlü çıkmıyordu. Bir heykel gibi oturmuş kıpırdamadan adama bakakalmıştı.

"Bilmeniz gerek diye düşündüm," dedi Nick. "Size zaten söylemek zorundaydım, çünkü şimdi yardımınıza ihtiyacımız var. Berlin polisi, kocanızın işleri, düşmanlarıyla ilgili bilgi istiyor. Niçin öldürülebileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

Genç kadın hissizce başını salladı. "Düşünemiyorum... Yani bilemiyorum... Aman Tanrım!"

Adamın omzundaki yumuşak teması Sarah'nın irkilmesine neden oldu. Başını kaldırdığında Nick'in gözlerindeki kaygıyı gördü. 'Bayılacağımı sanıyor,' diye düşündü. 'Güzelim halısının üzerine kusup ikimizi de utandıracağımdan korkuyor.' Ani bir öfkeyle adamın elini itti. Bir başkasının basmakalıp ilgisine ihtiyacı yoktu. Bürokratlardan, dosyalarından uzaklaşmak, yalnız kalmak istiyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı. Hayır, bu adamların önünde bayılmayacaktı.

Nick onun kolunu tutarak tekrar koltuğuna yönelti. "Lütfen, Mrs. Fontaine. Bir iki dakikaya daha ihtiyacım var."

"Bırakın gideyim."

"Mrs. Fontaine..."

"Bırakın gideyim."

Sesindeki keskinlik adamı şaşırtmıştı. Uzaklaşmadan genç kadını bıraktı.

"Özür dilerim. Sizi zorlamak istemedim. Yalnızca kaygılandım..."

"Ya?" Genç kadın o kurşuni gözlerin içine baktı. Orada gördüğü metanet, güçlülük içgüdüsel olarak ona güvenme isteği doğurdu. "Bayılmayacağım, eğer bunu kasdettiyseniz. Lütfen! Şimdi eve gitmek istiyorum."

"Evet, tabii. Yalnızca bir iki sorum var."

"Verecek hiçbir cevabım yok. Anlamıyor musu-

nuz?"

Jesica

Nick bir süre sessiz kaldıktan sonra, "O zaman sizi daha sonra ararım," dedi. "Cenaze işleriyle ilgili konuşmamız gerekiyor."

"Evet, cenaze için," dedi Sarah ayağa kalkarken.

"Eve dönmeniz için bir araba ayarlayacağım, Mrs. Fontaine." Adam Sarah'yı ürkütmekten korkarak ona yavaşça yaklaştı. "Kocanız için gerçekten üzüldüm. Eğer bir sorununuz olursa hiç çekinmeden beni arayabilirsiniz."

Sarah bu sözlerin hiçbirinin içten olmadığını biliyordu. Nicholas O'Hara bir diplomattı ve söylemesi gereken şeyleri söylüyordu. Herhalde bu sözleri yüz dula daha söylemişti.

Sarah da her dul kadından beklenen cevapları vererek adamın elini sıktı. Sonra da odadan çıktı.

"Sence biliyor mu?"

Nick, Sarah'nın arkasından kapanan kapıya bakıyordu. Arkadaşına dönerek, "Neyi biliyor mu?" diye sordu.

"Kocasının bir casus olduğunu."

"Bunu daha biz bile bilmiyoruz."

"Dostum, ortalığı bulandıran tek şey casusluk. Bir yıl öncesine kadar Geoffrey Fontaine diye birisi yokken adı birden nikâh kayıtlarında gözüküyor, yeni bir Sosyal Güvenlik numarası, pasaportu oluyor. Bir düşün! Adamın dosyası çok gizli sınıfına dahil. Ben aptal mıyım?"

"Belki de aptal olan benim," diye homurdandı Nick. Masasına oturduktan sonra Fontaine dosyasına baktı. Şüphesiz, Tim haklıydı. Peki kimdi bu Geoffrey Fontaine? Casus muydu? Enternasyonal bir suçlu muydu? Gangsterlerden kaçan bir görgü tanığı mıydı?

Nick koltuğunda yayılarak başını arkaya yasladı. Yorulmuştu, ama Geoffrey Fontaine bir türlü aklından çıkmıyordu. Bir de Sarah Fontaine!

Genç kadın ofisten içeri girdiğinde şaşırmıştı Nick. Kocası birinci sınıfta yolculuk eden, Londra, Berlin ve

Jesica

Amsterdam arasında mekik dokuyan bir adamdı. Böyle birinin karısı da gösterişli ve zarif olmalıydı. Aksine içeri sıska, sakar ve pek de güzel olmayan bir kadın girmişti. Yüzü çok köşeliydi; çıkık elmacık kemikleri, küçük bir burnu ve geniş bir alnı vardı. Uzun saçları gür ve bakır rengindeydi, arkada at kuyruğu yapılmışken bile güzeldi. En güzel yeri olan amber renkli gözlerini yuvarlak ve büyük gözlükler örtüyordu. Narin, makyajsız cildiyle otuzundan çok genç gösteriyordu.

Hayır, pek güzel sayılmazdı, ama konuşma boyunca Nick gözlerini ondan ayıramamıştı.

Tim ayağa kalkarak, "Hey, tüm bu üzüntü beni acıktırdı. Haydi kafeteryaya gidelim," dedi.

"Hayır, dışarı çıkalım. Sabahtan beri bu binanın içinde çıldırmak üzereyim."

Dışarıya çıktıklarında kamçılayıcı bir bahar rüzgârı yüzlerine çarptı. Bu sekiz yıldan beri, Nick'in Washington DC'deki ilk baharıydı. Ellerini cebine sokarak ağaçlar arasında yürümenin ne kadar zevkli olduğunu unuttuğunu düşündü.

Sarah Fontaine'in eve gidip gitmediğini, gözyaşlarını silerek yatağa uzanıp uzanmadığını merak etti. Ona sert davrandığını biliyordu, ama birinin de gerçekleri göstermesi gerekiyordu. Üzüntüden kurtulup kendine gelebilmesinin tek yolu buydu.

"Nereye gidiyoruz Nick?"

"Mary Jo'nun yerine ne dersin?"

"Salata yemeye mi gideceğiz? Rejimde misin?"

"Hayır, ama orası sakin bir yer. Hiç gürültü çekecek halim yok."

İki blok sonra restorana girip oturmuşlardı. On beş dakika içinde garson mayonez ve tarhun soslu salatalarını getirmişti. Tim çatalındaki salataya bakarak içini çekti. "Peki seni sinirlendiren ne? Yeni iş şimdiden canına okudu galiba."

"Bu şamar gibi bir şey," dedi Nick. "Londra'da ikinci adamlıktan buradaki karmaşık kâğıtlara gelmek."

"Öyleyse niye istifa ettin?"

Jasica

"Etmem gerekiyordu. Sonuçtaki fiyaskodan sonra kariyerim etkilenmişti. Ve şimdi de bu Tanrının belası Ambrose'a katlanmak zorundayım."

"Hâlâ şehir dışında mı?"

"Bir hafta daha var. O zamana kadar işleri istediğim gibi yürütebilirim." Patronunun lafı bile iştahının kaçmasına neden olmuştu. Nick ve Ambrose ilk günden beri birbirleriyle zıtlaşmaktaydılar. Ambrose bürokratik atlı karıncada oynamaktan hoşlanıyordu. Nick ise sonuca direk ulaşmakta ısrar ediyordu.

"Senin problemin Nick, bir aydın olmana rağmen öbürleri gibi karışık ve anlamsız konuşmaman. Onlar anlayabildikleri insanları sevmiyorlar. Üstelik sen tam bir liberalsin."

"Ama, sen de liberalsin."

"Evet, ama ben sertifikalıyım. Eğer göz yummasalar bütün bilgisayarlarını kapatırım."

Nick güldü, eski arkadaşının varlığı onu mutlu etmişti. Kolejde dört yıl boyunca aynı odayı paylaşmak aralarında güçlü bağlar oluşturmuştu.

"Fontaine davasını ne yapacaksın?" diye sordu Tim tatlılarını yedikten sonra.

"İşimi yapıp olayı inceleyeceğim."

"Ambrose'a söyleyecek misin? Bunu duymak istemeyecektir. Şirkettekiler de. Tabii hâlâ bilmiyorlarsa."

"Bırak kendi kendilerine bulsunlar. Bu benim davam."

Tim gülümsedi. "Ah, dul Fontaine! Ben bir çekicilik göremedim, ama senin tipin olabilir. Anlayamadığım kocasını nasıl elde etmiş olduğu. Bence adam onunla normal dışı sebeplerle evlenmiş."

"Normal olan ne? Aşk mı?"

"Hayır. Seks!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Etkileyici. Ondan hoşlandın, değil mi?"

"Yorum yok."

"Boşandığından beri aşk yaşantın oldukça kısırlaşmış gözüküyor."

"Bu sorularla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Jessica

"Yalnızca aklının nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum, Nick. Son havadisi duymadın mı? Artık erkekler birbirlerine açılıyorlar."

Nick derin bir nefes aldı. "Bana sakın şu duyarlılık dersi toplantılarından birine gittiğini söyleme."

"Kadınlarla tanışmak için muhteşem bir yer. Sen de denemelisin."

"Hayır, teşekkür ederim. İhtiyacım olan en son şey nevrotik kadınlar topluluğuna katılmak."

Tim arkadaşına sevgi dolu bir bakış fırlattı. "Sana bir şey söyleyeyim mi Nick. Senin bir şeyler yapmaya ihtiyacın var. Ömrünün sonuna kadar bir köşede oturup bekâr kalamazsın."

"Neden olmasın?"

Tim güldü. "İkimiz de senin rahip olmadığını biliyoruz."

Tim haklıydı. Dört yıl önce Lauren'den ayrılalı beri kadınlarla cinsel ve diğer tüm yakın ilişkilerden uzak durmuştu. Bunun etkisiyle de sinirli bir adam olup çıkmıştı. Kendini kariyerini kurtarmaya adamıştı, ama çalışmak gerçekten istediklerinin yerine geçememişti; sarılacak sıcak, yumuşak bir vücut, geceleri kahkahalar, yatakta paylaşılan düşünceler. Yeniden yaralanmaktansa tüm bunları göz ardı ederek yaşamayı öğrenmişti gerçi. Ama erkeklik içgüdüleri kolay kolay ölmüyordu.

"Son zamanlarda Lauren'den bir haber aldın mı?" diye sordu Tim.

Nick kaşlarını çatarak baktı. "Evet. Geçen ay. Beni özlediğini söylüyor. Bence, asıl özlediği elçilik yaşantısı."

"Demek seni aradı. İşler yeniden düzeliyor gibi görünüyor."

"Öyle mi? Bana daha çok son aşkı iyi gitmiyormuş gibi geldi."

"Ne olursa olsun. Boşanmanızdan pişmanlık duyduğu belli. Bu konuyu kurcaladın mı?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Çünkü canım istemedi."

Jesica

Tim içini çekti. "Canı istememişmiş. Dört yıldır boşandığın için mızmızlanıp duruyordun. Şimdi de bana bunu söylüyorsun."

"Bak. Her şey kötüye gitmeye başladığı zaman sevgili saf Nick'i aramaya karar veriyor. Artık buna dayanamıyorum. Ona da söyledim istemediğimi. Ne onu ne de bir başkasını."

"Sen kadınlara tövbe etmişsin. Bu kötüye işaret," dedi Tim başını sallayarak.

"Bugüne kadar kimse bundan ölmemiş." Kadınları düşünmeyecekti. Kafasında bir sürü şey vardı ve bir daha kötü bir aşk ilişkisi yaşamak istemiyordu.

Ama dışarı çıkıp yeniden kiraz ağaçlarının arasında yürürken Sarah Fontaine'i düşündüğünü fark etti. Üzüntülü dul Sarah'yı değil, ama kadın Sarah'yı. Adı ona ne yakışıyordu!

Nick hemen bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Washington'daki tüm kadınlar içinde en son düşünmesi gereken oydu. Onun işinde, görevini gereği gibi yapmak için objektif olmak şarttı. Hayır, Sarah Fontaine onun için dosyadaki bir isimden başka bir şey değildi.

Ve öyle kalmalıydı.

AMSTERDAM

Yaşlı adam gülleri seviyordu; çok serin, çok güzel kokuyorlardı. Bahçıvanın gölün kenarına diktiği her renkte açan karaktersiz laleler gibi değillerdi.

Güllerin arasında durarak kokularını içine çekti. Nemli toprak kokusu hoşuna gitmişti. Karısının tam bu noktada durup güllere gülümseyişini gözünde canlandırabiliyordu. Başında eski hasır şapkası, üstünde dört cepli ev elbisesi ve elinde plastik kovasıyla. Hep, "Benim üniformam," derdi. "Ben yaşlı bir askerim, salyangoz ve böceklerle savaşmaya gidiyorum." 'Nienke! Benim tatlı Nienke'm,' diye düşündü. 'Seni o kadar özledim ki!'

"Soğuk bir gün," dedi bir ses Hollandaca.

Yaşlı adam dönerek çalıların arasından ona doğru yürüyen sarışın adama baktı. "Kronen, sonunda gel-

Jesica

din," dedi.

"Özür dilerim, *meener*. Bir gün geç geldim ama elimde değildi." Kronen güneş gözlüklerini çıkartarak gökyüzüne baktı. Her zamanki gibi yaşlı adamın yüzüne direk olarak bakmaktan kaçınıyordu. Gözünün içine kimse bakmayalı, çekinmeden bir adamın bakışına rastlamayalı beş yıl olmuştu. Oğlu gibi gördüğü Kronen bile başka yerlere bakmayı alışkanlık haline getirmişti.

"Bunu Basra'daki işlerin iyi gitmesine yoruyorum," dedi yaşlı adam.

"Küçük gecikmeler, hepsi o kadar."

Güllerin arasından göle doğru ilerliyorlardı. Soğuk hava yaşlı adamın boğazını üşütünce boynundaki fuları daha sıkı bağladı. "Senin için bir işim var. Bir kadın," dedi.

Kronen'in gözleri ilgiyle parladı. Saçları güneşin altında neredeyse beyaza dönüşmüştü. "Kim bu?"

"Adı Sarah Fontaine. Geoffrey Fontaine'in karısı. Bizi nereye götüreceğini bilmek istiyorum."

Kronen kaşlarını çatmıştı. "Anlamıyorum. Bana Fontaine'in öldüğünü söylemişlerdi."

"Yine de onu izle. Amerika'daki adamım, Georgetown'da mütevazi bir evi olduğunu söylüyor. Otuz iki yaşında ve mikrobiyolog. Evliliği haricinde, bir ilişkisi olmamış. Ama kimse bundan emin olamaz."

"Bu kaynakla bağlantı kurabilir miyim?"

"Hayır. Pozisyonu çok... nazik."

Kronen başını salladı, konuyu kavramıştı. İşlerin nasıl yapılacağını bilecek kadar uzun zamandır yaşlı adamın yanında çalışıyordu. Herkesin kendi bölgesi vardı, onunki ise küçücük bir alandı. Kronen olayın yalnızca bir parçasını bilebilirdi. Hepsini ise yalnızca yaşlı adam bilirdi.

Birlikte göl kıyısına yürüdüler. Yaşlı adam ceketinin cebinden evden getirdiği ekmek torbasını çıkardı. Bir avuç ekmeği göle atarak kırıntıların şişmesini izledi. Nienke hayattayken her sabah ördekleri doyurmak için parka yürürdü. Küçüklerin yeteri kadar yiyemeyeceği-

Jesica
ne üzülürdü hep. "Bak, Franz küçükler gittikçe şişmanlıyorlar. Hem de yalnızca bizim kahvaltı kırıntılarımızla."

İşte şimdi de Nienke'nin seviyor oluşundan başka kendisini ilgilendirmeyen ördeklere ekmek atıyordu. Torbayı tekrar katlayarak cebine koydu. Kronen'e bakmadan, "Bu kadın hakkında bilgi edinmek istiyorum," dedi. "Çabuk harekete geç."

"Olur."

"Washington'da dikkatli ol. Anladığım kadarıyla pirelenmeye başladılar."

Kronen güldü ve gitmeye hazırlanırken, *"Tot ziens, meneer,"* dedi.

Yaşlı adam başını eğerek, "Görüşmek üzere," dedi.

Sarah'nın çalıştığı laboratuvar pırıl pırıldı. Mikroskoplar parlatılmış, sayaçlar ve lavabolar defalarsa dezenfekte edilmişti. Sarah'nın işi temizliğe aşırı dikkat gerektiriyordu. Sarah laboratuvarda oturmuş son mikroskop dialarını gözden geçirirken odanın sterilliğinin sanki geri kalan tüm hayatını kapsayacağını düşündü.

Gözlerini yorgunlukla kapadı. Nereye baksa temiz çelik pırıltılarını görüyordu. Hiç pencere olmadığı için içeriye gün ışığı girmiyordu.

Diaları yeniden kutusuna yerleştirirken koridordan ayak sesleri geldi ve kapı açıldı.

"Sarah? Ne yapıyorsun burada?"

Sarah yakın arkadaşı Abby Hicks'e baktı. Koca beden laboratuvar ceketiyle neredeyse tüm girişi kaplamıştı.

"Yalnızca bir iki şeye baktım. Ben yokken çok iş birikmiş..."

"Tanrı aşkına Sarah. Laboratuvar sen olmadan da bir süre idare eder. Saat sekiz olmuş. Ben mikropları kontrol edeceğim. Sen eve git."

"Eve gitmek istediğimden emin değilim. Burası sessiz," diye fısıldadı Sarah.

"Burası hareketli bir yer değil, bir mezar kadar

Jesica
can...'' Abby birden kızararak dudaklarını ısırdı. ''Kelimeleri kötü seçtim,'' diye mırıldandı.

Sarah gülümsedi. ''Önemli değil, Abby.''

Bir süre iki kadın da hiç konuşmadı. Sarah ayağa kalkarak üstünde çalıştığı özel madeni levhayı koymak için kuluçka makinasını açtı.

''Neler yapıyorsun?'' diye sordu Abby yavaşça.

Sarah levhayı yerleştirdikten sonra makinayı kapattı. İçini çekerek arkasına döndü ve arkadaşına baktı. ''Sanırım idare ediyorum.''

''Hepimiz seni çok özledik. Galiba çocuklar seni aramaktan biraz çekiniyorlar. Kimse seni nasıl teselli edeceğini bilmiyor, ama aklımızdasın Sarah.''

Sarah başını salladı. ''Ah, Abby. Bunu biliyorum. Ve benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Bütün yemekler, kartlar, çiçekler... Şimdi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmeliyim. İşe dönmeye ihtiyacım olduğunu düşündüm.''

''Bazı insanların eski monotonluğa ihtiyacı vardır. *Bazılarınınsa bir süre uzaklaşmaya...*''

''Belki de yapmam gereken bu, Washington'dan bir süre uzaklaşmak. Bana onu hatırlatan her yerden uzaklaşmak...'' Boğazındaki o tanıdık yumruğu yutarak gülümsemeye çalıştı. ''Oregon'daki kız kardeşim onu ziyaret etmemi istedi. Yeğenlerimi çok uzun zamandır görmedim, herhalde kocaman olmuşlardır.''

''Sarah daha iki hafta bile olmadı! Kendine biraz zaman tanı. Git kız kardeşini gör. Ağlamaya hakkın var.''

''Kaç gündür ağlıyorum zaten. Bütün gün evde oturup bunu nasıl atlatacağımı düşünüyorum.'' Sarah başını iki yana salladı. ''Yalnızca onu kaybetmek bu kadar acı vermeyecekti. Ama diğer...''

''Berlin meselesi mi?''

Sarah onayladı. ''Daha fazla düşünürsem çıldıracağım. Onun için buraya geldim. Düşüncelerimi bu konudan uzaklaştırmak için.'' Mikroskobunun yanında dizili duran laboratuvar kitaplarına baktı. ''Çok garip Abby. Burayı çok severdim. Oysa şimdi altı yıl buraya nasıl dayanabildiğimi düşünüyorum. Sanki nefes ala-

Jessica
mıyormuşum gibi geldi."

"Bu başka şeylerle de ilgili olmalı. Sen her zaman işini çok severdin Sarah. Santrifüjün homurtusuna dayanabilen tek insan sendin."

"Kendimi ömrümün sonuna kadar burada çalışırken düşünemiyorum. Geoffrey'le birbirimize çok az zaman ayırabildik. Üç günlük bir balayı, hepsi bu. Sonra ben bu lanet olan işi bitirebilmek için geri döndüm. Hep çok meşguldük, tatile zamanımız yoktu. Artık başka şansımız kalmadı." İçini çekerek mikroskobunun lambasını kapattı. "Ve hiçbir zaman bilemeyeceğim niçin..." Cümlesini bitirmeden oturdu.

"Dışişlerinden başka haber aldın mı?"

"O adam dün tekrar aradı. Berlin polisi nihayet cenazeyi göndermiş. Yarın burada olacakmış." Birden gözleri yaşlarla doldu. Ağlamamaya çalışarak bakışlarını yere indirdi. "Cenaze cuma günü kalkacak. Sen de orada olacak mısın?"

"Tabii. Hepimiz orada olacağız. Ben seni götürürüm, tamam mı?" Abby arkadaşının omzunu tuttu. "Daha çok yeni Sarah. Ağlamaya hakkın var."

"Hiçbir zaman anlayamayacağım bir sürü şey var Abby. Dış işlerindeki o adam benden cevap almak için çok üstüme geldi. Bense ona tek bir cevap bile veremedim. Beni zaten sürekli düşündüren ihtimalleri ortaya çıkardı. Geoffrey'yden gittikçe daha çok şüphelenmeye başladım."

"O kadar uzun süredir evli değildiniz Sarah. Kocamla ayrılmadan önce otuz sene beraber yaşadık ve ben onu hiçbir zaman anlayamadım."

"Ama o benim kocamdı."

Abby bir süre sustuktan sonra kararsız bir sesle, "Biliyorsun Sarah, onda bir şeyler vardı... Yani, sanki onu hiçbir zaman tanıyamayacağımı hissetmiştim," dedi.

"Utangaçtı, Abby."

"Hayır, bu yalnızca utangaçlık değildi. Sanki hiçbir şey göstermek istemez gibiydi. Sanki..." Sarah'ya baktı. "Of, önemli değil."

Ama Sarah, Abby'nin söylediklerini düşünmeye baş-

Jesica
lamıştı bile. Gözlemi doğruydu. Geoffrey mesafeli bir adamdı. İçten ya da açıklayıcı konuşmalar yapmazdı. Kendinden de pek bahsetmezdi. Hep Sarah'yla, işiyle, arkadaşlarıyla ilgileniyordu. İlk karşılaştıklarında onu tek dinleyen Geoffrey'ydi. Bu ilgi çok hoşuna gitmişti.

Sonra, birden beyninde bir başka yüz belirdi. Nick O'Hara. Onu inceleyişi, gri gözleri, hiçbir ifadesini kaçırmayışı gayet net bir şekilde canlanmıştı. Evet o da dinlemişti, ama bu zaten onun göreviydi. Dul kadınlara eziyet çektirmek de mi işiydi acaba? Onu bir daha düşünmek dahi istemiyordu.

"Sanırım eve gidiyorum."

Abby başını eğerek onayladığını belirtti. "İyi kendini buraya gömmenin hiçbir anlamı yok. Bir süre için işi unut."

"Benim işimi de halledebileceğinden emin misin?"

"Şüphesiz."

Sarah laboratuvar önlüğünü çıkartarak kapıya astı. Odadaki her şey gibi önlük de temizdi. "Belki cenazeden sonra bir süre izin alırım. Bir hafta daha, belki de bir ay."

"Çok uzun süre ayrı kalma," dedi Abby.

Sarah her şeyin düzenli olup olmadığına bir kez daha baktı. "Döneceğim, yalnızca ne zaman olduğunu bilmiyorum," dedi.

Tabut, rampadan kayarak yumuşak bir gürültüyle yere indi. Ses Nick'in ürpermesine neden olmuştu. Yıllardır Amerikalıları gömmek içindeki dehşet duygusunu körletmemişti. Ama konsolosluk işlerinde çalışan herkes gibi o da acısını azaltmak için kendince bir yol bulmuştu. Uzun bir yürüyüşe çıkacak, sonra eve gidip kendine içki hazırlayacaktı. Ve eski, deri koltuğuna oturup gazeteyi okuyacaktı; ne kadar deprem olduğunu, ne kadar uçak, tren, otobüs kazası olduğunu, kaç tane bomba atıldığını öğrenmek için. Tüm bunlar bir ölümü önemsiz göstermeye yetecekti.

"Mr. O'Hara mı? Lütfen şurayı imzalayın."

Havayolu üniforması giymiş bir adam yükleme kâğıtlarıyla birlikte bir tahta uzattı. Nick dökümanlara göz atarak çabucak ölünün adına baktı. Geoffrey Fontaine. İmzasını atarak tahtayı geri uzattı. Daha sonra arkasını dönerek tabutun cenaze arabasına yüklenişini izledi. Aklına bir dergide gördüğü bombardımanda ölen Vietnamlıların fotoğrafı geldi. Hepsi de yanarak ölmüşlerdi. Tabutun içinde de böyle bir görüntü mü vardı? Tanınamayacak kadar yanmış bir adam?

Bu düşünceleri derhal uzaklaştırdı kafasından. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Cenaze arabası kararlaştırdıkları mezarlığa doğru ilerlemeye başladı, orada cenazeyle Sarah Fontaine ilgilenecekti. Kadını bir kez daha araması gerekip gerekmediğini düşündü. Ama ne için? Gene başsağlığı dileyip, üzüntülerini söylemek için mi? O görevini yapmıştı. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Eve gidinceye kadar bu korkunç olayı kafasından atmaya çalıştı. Evrak çantasını kanepeye fırlatarak doğruca mutfağa gitti. Kocaman bir bardak viski koyduktan sonra yemeğini fırına attı. Tezgâha dayanmış içkisini yudumlarken radyoyu açmayı düşündü, ama üşendi. Bir gün daha kamu hizmetlisi olarak bitmişti ve henüz salıydı.

Mutlu olmayalı ne kadar zaman geçtiğini düşündü. Aylar mı? Yıllar mı? Düşüncelerini değiştirmeye çalışması boşunaydı. Hatırladığı görüntüler ve seslerdi, gökyüzünün maviliği, bir gülümseme. Son uzak mutluluk görüntüsü Londra'da otobüse binişiydi; koltukları yırtılmış, pencereleri kirli bir otobüs. Konsolosluktan erken çıkmış eve, Lauren'e gidiyordu.

Apartmanın zili yerinden sıçramasına neden oldu. Birden gazeteci çocuğun arkadaşlığına bile ihtiyacı olduğunu düşündü. Dahili telefonu açtı.

"Hey, Nick? Benim, Tim. Geliyorum."

"Peki, yukarı çık."

Nick kapının kilidini açtı. Tim akşam yemeği ister miydi acaba? Ne saçma soruydu, Tim her zaman yemek isterdi. Fırına bir porsiyon daha attı.

Kapıya giderek asansörün çıkışını bekledi.

Jesica

Tim asansörden fırladı. "Sıkı dur! Bil bakalım benim FBI'daki arkadaşım ne bulmuş?"

Nick içini çekti. "Sormaya korkuyorum."

"Geoffrey Fontaine ölmüş."

"Peki yeni olan ne?"

"Ben gerçek Geoffrey Fontaine'den söz ediyorum."

"Bak, ben bu dosyayı çoktan kapattım. Eğer yemeğe kalmak istiyorsan..."

"Anlamıyor musun gerçek Geoffrey Fontaine!"

"Doğru, öldü."

"Ama kırk iki sene önce."

Nick kapıyı çarparak arkasına döndü.

"Bunun dikkatini çekeceğini biliyordum," dedi Tim.

Jesica

Bölüm Üç

Etrafı çiçek kokuları sarmıştı. Ömrünün sonuna kadar bu koku ona tepeyi, otların üstündeki mermer levhayı, vadinin üstünde asılı duran sisi hatırlatıp hasta edecekti. Hepsinden önemlisi acıyı geri getirecekti. Geri kalan her şeyi, bakanın konuşmasını, Abby'nin kolunu sıkı sıkı tutuşunu, hatta yağmurun yüzüne düşen ilk damlalarını bile zar zor fark etmişti.

Önündeki çukuru görmemeye çalışarak vadinin yanındaki tepeye baktı. Kiraz ağaçları çiçek açıyordu. Ama bu görüntü onu yalnızca kederlendirdi. Bu Geoffrey'nin göremeyeceği bir bahardı.

Bakanın sesi sinirlendirici bir monotonluğa bürünerek uzaklaştı. Soğuk yağmur damlaları yanaklarına batıyor ve gözlüklerini buğulandırıyordu; Abby'nin dürtmesiyle tekrar gerçeklere döndü. Tabut indirilmişti. Onu izleyen yüzleri gördü, hepsi arkadaşlarıydı, ama acısının içinde hiçbirini tanıyamamıştı. Sevgili Abby bile yabancı gibiydi.

Sarah yere eğilerek bir avuç toprak aldı. Yağmur kokan nemli ve parlak toprağı tabutun üstüne attı. Tabutun çıkardığı ses ürkmesine neden oldu.

Yüzler, sisteki hayaletler gibi gözünün önünden geçtiler. Genç kadın etrafına bakınıp da herkesin gittiğini görene dek hiçbir şeyin farkına varmadı. Sadece o ve Abby mezarın yanındaydı.

"Yağmur yağacak," dedi Abby.

Sarah başını kaldırarak bulutların, üzerlerine soğuk, gümüş bir yorgan gibi çöktüğünü gördü. Abby kolunu Sarah'nın omzuna koyarak onu park yerine doğru götürdü.

"İkimizin de bir fincan çaya ihtiyacı var," dedi. Çay Abby'nin her şey için tek ilacıydı. Kötü bir boşanmaya, üniversiteye giden oğullarının evden ayrılışına hep Earl Grey'le dayanmıştı.

"Çay iyi fikir," diye kabul etti Sarah.

Kol kola çimenlerin arasından yürüdüler. "Şimdi sa-

lesica
na bir şey ifade etmeyeceğini biliyorum ama bu acı da geçecek Sarah. Kadınlar güçlüdürler. Güçlü olmak zorundayız."

"Ya ben değilsem?"

"Öylesin. Bundan şüphe etme."

Sarah başını salladı. "Şimdi her şeyi, herkesi sorguluyorum."

"Benden şüphe etmiyorsun, değil mi?"

Sarah, Abby'nin geniş, nemli yüzüne bakarak gülümsedi. "Hayır. Senden şüphe etmiyorum."

"İyi. Benim yaşıma geldiğinde bunun yalnız..." Abby birden durdu. Sarah onun baktığı yöne baktı.

Bir adam sisin içinden onlara doğru yürüyordu.

Sarah rüzgârda dağılmış siyah saçları ve üstünden yağmur damlaları süzülen gri yağmurluğu tanımıştı. Adamın bütün cenaze töreni boyunca dışarıda durduğu anlaşılıyordu. Soğuktan yüzü kızarmıştı.

"Mrs. Fontaine?" dedi Nick.

"Merhaba Mr. O'Hara."

"Bakın çok kötü bir zaman, ama iki gündür size ulaşmaya çalışıyorum. Hiçbir notuma cevap vermediniz."

"Evet, aramadım."

"Sizinle konuşmam gerekiyor. Yeni gelişmeler oldu. Sanırım bilmeniz gerekiyor."

"Sarah kim bu adam?" Abby araya girdi.

Nick daha yaşlı olan kadına dönerek, "Nick O'Hara," dedi. "Dışişleri Bakanlığı'ndayım.. Eğer sizin için mahzuru yoksa Mrs. Fontaine ile bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"Belki o sizinle konuşmak istemiyordur."

Genç adam tekrar Sarah'ya bakarak, "Çok önemli," dedi.

Bakışı, çenesinin inatçı köşeleri Sarah'yı kararsızlığa düşürmüştü. Onunla yeniden konuşmayı düşünmemişti. Son iki gündür tele-sekreteri adamın yarım düzine telefonunu kayıt etmiş ve o hiçbirini dikkate almamıştı. Geoffrey ölmüş ve gömülmüştü, bu acı yeterliydi.

Jesica

"Lütfen Mrs. Fontaine."

Sonunda Sarah, Abby'ye bakarak kabul ettiğini belirtti.

"Burada durup konuşamazsınız, bir iki dakika içinde yağmur başlayacak."

"Ben onu eve bırakırım," dedi Nick. Abby'nin şüpheli bakışlarına gülümseyerek cevap verdi. "Gerçekten, ben onunla ilgilenirim."

Abby, Sarah'ya bir kez daha sarılarak öptü. "Seni bu akşam ararım, sabah beraber kahvaltı ederiz." Daha sonra belirgin bir isteksizlikle döndü ve arabaya doğru yürüdü.

"Anladığım kadarıyla iyi arkadaşsınız," dedi Nick, Abby'nin gidişini izlerken.

"Yıllardır beraber çalışıyoruz."

"NIH'da mı?"

"Evet, aynı laboratuvarda."

Nick fırtına bulutlarıyla dolu olan gökyüzüne baktı. Yağmur yağmaya başlamıştı. "Arkadaşınız haklı," dedi. "Bir iki dakika içinde yağmur boşanacak. Hadi, arabam bu tarafta."

Yavaşça onun koluna dokundu. Sarah mekanik olarak hareket ederek adamın onu arabaya doğru götürmesine izin verdi. Araba, pratik, gösterişsiz, yalnızca taşıma amacıyla seçilmiş eski bir Volvo'ydu. İçerinin sıcaklığı Sarah'nın gözlüklerinin buğulanmasına neden olmuştu. Gözlüklerini çıkartarak adama baktı.

"Üşümüş olmalısın. Seni evine götüreyim."

Motoru çalıştırınca radyatörden sıcak hava dalgası yayıldı.

"Bu sabah hava çok güzeldi," dedi Sarah yağmuru seyrederken.

"Havanın ne olacağı hiç belli olmuyor. Hayat gibi."

Araba yumuşak bir şekilde DC'ye giden anayola saptı. Arabaya yayılan sıcaklıkla Sarah gevşeyerek koltuğuna yayıldı.

"Niçin aramalarıma cevap vermedin?'

"Kabalık ettim, özür dilerim."

"Soruma cevap vermedin. Niçin beni aramadın?"

Jesica

"Sanırım Geoffrey ve ölümüyle ilgili daha fazla bir şey duymak istemiyordum."

"Gerçek olsalar da mı?"

"Bana gerçekleri söylemiyordunuz, Mr. O'Hara. Yalnızca tahminde bulunuyordunuz."

Genç adam sert bir ifadeyle önündeki yola bakıyordu. "Artık tahminlerde bulunmuyorum. Gerçekleri öğrendim. Tek bilmek istediğim bir isim."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Kocanızdan. Bana altı ay önce Geoffrey Fontaine'i bir kafede gördüğünüzü söylediniz. Ayaklarınızı yerden kesmiş olmalı ki, dört ay sonra da evlendiniz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama Geoffrey Fontaine gerçek Geoffrey Fontaine kırk iki yıl önce çocukken ölmüş."

Sarah duyduklarına inanamadı. "Anlamıyorum..."

Nick gözlerini yoldan ayırmadan konuşuyordu. "Evlendiğiniz adam ölü bir çocuğun adını almış. Bunu yapmak çok kolay. Önce doğduğun yıllarda ölmüş bir bebek bulup doğum sertifikasının kopyasını çıkartıyorsun. Bununla da Sosyal Güvenlik numarası, ehliyet ve evlenme cüzdanı almak için başvuruyorsun. O bebeğin büyümüş hali oluyorsun. Yeni bir kimlik, yeni bir hayat ve bunu kanıtlayacak kayıtlar..."

"Bunları nereden biliyorsunuz?"

"Bu günlerde her şey bilgisayarlarda. Bir iki araştırmayla Geoffrey Fontaine'in hiçbir zaman askere yazılmadığını, hiç okula gitmediğini, geçen seneye kadar hiç banka hesabı olmadığını öğrendim. Sonra adı aniden bir sürü yerde gözükmeye başlamış."

Genç kadın nefesini koyverdi. "Peki o zaman kimdi?" diye fısıldadı. "Ben kiminle evlendim?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Nick.

"Niçin? Niçin böyle bir şey yapsın? Niçin yeni bir hayata başlasın?"

"Pek çok sebebi olabilir. Benim aklıma ilk gelen bir suçtan dolayı aranıyor olmasıydı. Sürücü belgesinin ve-

rildiği bürodan parmak izlerini alıp FBI'ın bilgisayarına geçirttim. Hiçbir listelerinde mevcut değil."

"O zaman bir suçlu değildi."

"Olduğuna dair bir kanıt yok. Diğer bir olasılık da bir çeşit federal görgü tanıklığı programında olmasıydı. Korunması için yeni bir isim verilmiş olabilirdi. Bunu araştırmam biraz zor. Veriler sıkı bir şekilde kapalı. Belki bu öldürülmesi hakkında bize bir fikir verebilir."

"Yani... aleyhlerinde tanıklık ettiği insanlar onu buldular mı demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Ama böyle bir şey olsa bana söylerdi, benimle paylaşırdı."

"Bu benim aklıma bir ihtimal daha gelmesine yol açıyor. Belki bana yardımcı olabilirsiniz."

"Devam edin."

"Ya kocanızın yeni adı ve yeni hayatı işinin bir parçasıysa. Bir şeylerden kaçmıyor olabilir. Aksine oraya gönderilmiş de olabilir."

"Casus olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Genç adam Sarah'ya bakarak onayladı. Gözleri dışarıdaki fırtına bulutları gibi koyu griydi.

"Buna inanmıyorum," dedi Sarah.

"Bu doğru, sizi temin ederim."

"Öyleyse niçin bana söylüyorsunuz. Benim suç ortağı filan olmadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Sanırım bu işle bir ilginiz yok, Mrs. Fontaine. Sizin dosyanızı gör..."

"Oh, demek benim de bir dosyam var," diye onun sözünü kesti Sarah.

"Bir iki sene önce güvenlik soruşturmasından geçmiştiniz, hatırlıyor musunuz? Üstünde çalıştığınız iş için. Doğal olarak bir dosya tutulmuştur."

"Doğal olarak."

"Ama sizin bu işe bulaşmadığınıza beni inandıran yalnızca dosyanız değil. Bu benim şahsi düşüncem. Şimdi de beni haklı olduğuma inandırın."

"Nasıl? Yalan makinasına mı gireyim?"

Jessica

"Bana Geoffrey'yle kendinizden söz etmekle başlayabilirsiniz. Mesela birbirinize âşık mıydınız?"

"Şüphesiz birbirimize âşıktık."

"Gerçek bir evlilik miydi? Yani ilişkiniz..."

Genç kadın kızardı. "Evet. Her normal çift gibi. Ne zaman, hangi aralıklarla yattığımızı da bilmek ister misiniz?"

"Ben oyun oynamıyorum. Sizin için kendimi tehlikeye atıyorum. Eğer benim yaklaşımımı beğenmiyorsanız belki Şirket'inkini tercih edersiniz?"

"Demek CIA'ye söylemediniz?"

Nick çenesini inatçı bir ifadeyle kaldırarak, "Hayır," dedi. "Onların işlerini yapış biçimi beni pek ilgilendirmiyor. Bunun için cezalandırılabilirim de cezalandırılmayabilirim de."

"Öyleyse niçin kendinizi tehlikeye atıyorsunuz?"

Nick omuzlarını silkti. "Merak. Belki de kendi başıma ne yapabildiğimi görmek için bir şans olduğunu düşündüğümden."

"Hırs mı?"

"Sanırım bir ölçüde. Bir de..." Genç adamın ona bakmasıyla gözleri birleşti. Birden susmuştu.

"Bir de ne?" diye sordu Sarah.

"Hiçbir şey."

Nick çevre yolundan çıkarak şehir trafiğine girdi. Arabayı sürüş tarzı Sarah'nın kendini emniyette hissetmesine neden olmuştu. Aslında genç adamla ilgili her şey güven telkin ediyordu. Ellerinin direksiyonu kavrayışı, arabasının sıcaklığı, sesinin kısık tonu... Bir kadının onun kollarında kendini nasıl emniyette hissedeceğini hayal edebiliyordu.

"Her neyse," diye devam etti Nick. "Gördüğün gibi, cevaplanmamış bir sürü sorumuz var. Bilerek ya da bilmeyerek cevapların bir kısmı sende olabilir."

"Hiçbir cevabım yok."

"İstersen neler bildiğinle başlayalım."

Genç kadın şaşkın bir şekilde başını salladı. "Onunla evliydim ve gerçek adını bile bilmiyorum."

"Herkes, Sarah, en iyi casuslar bile açık verir. Kont-

rolü bir an için elden kaçırmış olabilir. Belki uykusunda konuşmuştur. Belki anlayamadığın şeyler söylemiştir. Düşün!"

Genç kadın birden Geoffrey'yi değil de Nick'i düşünerek dudaklarını ısırdı. Ona ilk adıyla hitap etmişti! "Eğer bir şeyler söylemiş olsa bile önemli saymamışımdır."

"Mesela..."

"Beni bir ya da iki kez Evie diye çağırıp hemen özür diledi. Eski bir kız arkadaşıymış."

"Peki ailesi? Arkadaşları? Onlardan hiç bahsetmez miydi?"

"Vermont'ta doğup Londra'da büyüdüğünü anlatmıştı. Ailesi tiyatroda çalışıyormuş, ölmüşler. Başka hiçbir akrabasından bahsetmedi. Hep kendine yeterli görünüyordu. Hiç yakın arkadaşı yoktu, işinden bile. En azından benimle tanıştırmadı."

"Evet, işi. Bunu araştırdım. Londra Bankası'nın bordrosunda adı var. Ofiste bir masası da varmış. Ama kimse ne iş yaptığını tam olarak bilmiyor."

"Demek ki bu da doğru değil."

"Öyle görünüyor."

Sarah koltuğuna iyice gömüldü. Bu adamın söylediği her şey hayatında yeni yaralar açıyordu. Evliliğinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Her şey bir hayal gibiydi. İşte, gerçek şimdi buradaydı, arabaya çarpan yağmur damlaları, ileri geri çalışan silecekler... Bu adam bir hayal değildi. Onu çok az tanıyordu ve şimdi sarılabileceği tek gerçek oydu.

Onun evli olduğunu sanmıyordu. Tüm uzaklığına rağmen Sarah onu çekici bulmuştu, her kadın bulurdu. Ama onda fiziksel çekicilikten başka şeyler de vardı. Sarah adamın ihtiyacını sezinlemişti. Bir şeyler onun yalnız ve üzgün olduğunu söylüyordu. Gözlerinin çevresinde rahatsızlık duygusu uyandıran belli belirsiz mutsuzluk gölgeleri vardı. Bu yuvasız bir adamın bakışıydı. Dışişleri göçebe insanların yeriydi, banliyöde bir ev hayal edenlerin değil. Oysa Nick O'Hara kesinlikle böyle bir tip değildi.

Titreyerek evinde olup Abby'yle o bir fincan çayı içiyor olmayı istedi. Sokaklar gittikçe tanıdık gelmeye başlayınca uzun sürmeyecek diye düşündü. Sağnak, kiraz ağaçlarını çiçeklerinin yarısından mahrum etmişti. Baharın ilk hamlesi kısa ömürlü olmuştu.

Apartmanın önünde park ettiler ve Nick kapısını açmak için arabanın yanından dolaştı. Geoffrey'nin sık sık yaptığı türden küçük sevimli bir jestti bu. Apartmana girene kadar sırılsıklam olmuşlardı.

"Sanırım başka sormak isteyeceğiniz şeyler de vardır." Sarah merdivenlere doğru ilerledi.

"Yukarı gelmek isteyip istemediğimi soruyorsan, cevabım evet."

"Çay için mi, sorgulama için mi?"

Genç adam gülümseyerek yanağından süzülen damlayı eliyle sildi. "Her ikisi de. Seni bulabilmek için çok uğraştım. Bulmuşken tüm sorularımı sorsam iyi olur."

Merdivenleri çıkıp koridora girdiklerinde Sarah bir şeyler söylemek üzereydi ki, gördükleri karşısında donakaldı. Dairesinin kapısı açıktı. Birisi içeri girmişti.

İçgüdüsel olarak içeride neler olabileceğini düşünüp dehşetle geri çekildi. Birden kendini Nick'in koluna yapışmış bir halde buldu. Genç adam açık kapıya bakarken yüzü gerilmişti.

Açık duran kapıdan koridora ışık vuruyordu. Nick onu bulunduğu yerde bırakarak kapıya doğru ihtiyatla yürüdü. Sarah onun peşinden gitmeye başlamıştı ki adamın uyarıcı bakışıyla durdu.

Nick kapıyı ittiğinde ışığın açısı genişleyerek yüzüne vurdu. Bir iki saniye kapıda durarak odayı gözden geçirdi. Sonra da içeri girdi.

Sarah sessizlikten korkarak koridorda bekledi. İçeride neler oluyordu? Kapıda beliren gölgenin ilerlemesiyle genç kadın paniğe kapıldı. Ama kapıdan kafasını uzatan Nick'ti.

"Tamam Sarah, içeride kimse yok."

Sarah oturma odasına girince şaşkınlıkla durdu. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Antika saat bile yerinde duruyordu.

Jesica

Geri dönerek yanında Nick'le yatak odasına girdi. Genç adam kapıda durarak onun dolaptaki mücevher kutusuna gidişini izledi. İncileri, kırmızı kadifenin üstünde olması gereken yerdeydi. Odayı da kontrol ettikten sonra Nick'e şaşkınlıkla baktı.

"Ne eksik?" diye sordu Nick.

"Hiçbir şey. Kapıyı açık unutmuş olabilirim."

Nick koridora doğru yürüyerek kapının ağzında çömeldi. "Bak," dedi Nick gri halının üzerindeki tahta kıymıklarını ve beyaz boya parçalarını gösterirken. "Kesinlikle açılırken zorlanmış."

"Ama bu çok anlamsız. Bir eve zorla girip de hiçbir şey almasınlar!"

"Belki zamanı yoktu. Belki bir şey onu engelledi." Ayağa kalkıp Sarah'ya döndü. "İyi misin?"

"Yalnızca şaşkınım."

Genç adam sıcacık parmaklarıyla elini tuttu. "Donuyorsun. Üstündekileri bir an önce çıkarsan iyi olur."

"İyiyim, Mr. O'Hara. Gerçekten."

"Hadi ceketini çıkar," diye ısrar etti genç adam. "Ben bir iki telefon görüşmesi yaparken sen de otur."

Sesinin tonu ona itaat etmekten başka bir seçenek bırakmıyor gibiydi. Sarah adamın ceketini çıkartmasına izin verdikten sonra kanepeye oturdu ve onun telefona gidişini izledi. Birden, tüm hareketlerinin kontrolünü kaybettiğini hissetti. Tüm gücünü toplayarak mutfağa doğru ilerledi.

"Sarah!"

"Çay yapmaya gidiyorum."

"Bak, hiç dert etme..."

"Dert ettiğim filan yok. İkimiz de bir fincan içeriz."

Çaydanlığı ocağa koyarken onun, "Alo Tim Greenstein lütfen. Nick O'Hara arıyor.. Bekliyorum," dediğini duydu.

Nick kafese tıkılmış bir hayvan gibi ileri geri dolanmaya başlamıştı. Önce paltosunu çıkartmış, sonra da kravatını gevşetmişti.

"Polisi araman gerekmiyor mu?" diye sordu Sarah.

"O daha sonraki iş. Şimdi federal büroyla konuş-

Jesica
mam gerek. Lanet olası bağlantılara girmeye çalışacağım."

"Büro mu? FBI mı demek istiyorsun? Ama niye?"

"Bu işte beni rahatsız eden bir şeyler var.."

Çaydanlığın ıslığı çalınca genç adamın sözleri yarım kaldı. Sarah demliği doldurarak tepsiyi oturma odasına götürdü.

"Nerelerdesin Greenstein?" diye mırıldandı Nick kendi kendine.

"Çayınız Mr. O'Hara!"

Genç adam geri dönerek Sarah'nın uzattığı fincana baktı. "Evet, teşekkür ederim."

Sarah oturarak fincanı kucağına koydu. "Mr. Greenstein da FBI için mi çalışıyor?"

"Hayır. Ama o... alo? Tim? Artık telefonlara cevap vermiyor musun?"

Daha sonra devam eden sessizlikte Sarah adamın yüzünden, ayakta duruşundan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Fincanını gürültüyle tabağına koydu.

"Ambrose bunu nereden haber almış?"

Bir sessizlik daha. Genç kadın adamın sırtına bakarak hangi felaketin Nick O'Hara'yı böyle sinirlendirdiğini merak etti. O ana kadar adamı hep duygularını kontrol altında tutan biri olarak görmüştü. Artık öyle düşünmüyordu.

"Peki, yarım saat sonra orada olacağım. Bak, Tim başka bir şey daha oldu. Birisi Sarah'nın dairesine girmiş. Hayır, hiçbir şeye dokunulmamış. Bana FBI'daki arkadaşının telefonunu bulabilir misin?... İstiyorum. Evet, özür dilerim seni de bu işin içine soktum. Ama..." Geri dönerek Sarah'ya tedirgin bir bakış fırlattı." Peki. Yarım saat. Ambrose'un ofisinde görüşürüz." Kaşlarını çatarak telefonu kapattı.

"Ters bir şeyler mi var?" diye sordu Sarah.

"Dışişleri Bakanlığı'ndaki sekiz muhteşem yılda böylece sona eriyor," diye mırıldandı Nick. "Gitmem gerek. Bak, zincirin hâlâ duruyor, onu kullan. Yine de bu akşam arkadaşında kalsan iyi olur. Polisi de ara. Mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışacağım."

Jesica

Genç kadın onu koridora kadar takip etti. "Ama Mr. O'Hara..." Adam omzunun üstünden, "Sonra," diyerek yürüdü. Sarah onun merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duydu.

Sarah kapıyı kapatarak zincirledi ve odaya göz gezdirdi. Her şey yerli yerinde gözüküyordu.

Hayır, tam olarak değil. Bir şeyler değişmişti. Ne olduğunu bir bulabilseydi.

Odanın ortasına geldiğinde birden kütüphanede bir boşluk olduğunu gördü. Düğün fotoğrafı yoktu!

Boğazında bir çığlık düğümlendi. Yalnızca bir fotoğraf, kameraya gülümseyen iki mutlu yüz! Üstelik fotoğraf Geoffrey'den kalan tek şeydi. Evliliği yalnızca bir hayal olsa bile onu ne kadar sevdiğini unutmak istemiyordu. Evindeki tüm eşyaların içinden neden yalnızca o fotoğrafı seçmişlerdi?

Sarah telefon sesiyle heyecanlandı. Herhalde Abby arıyordu. Ahizeyi kaldırdı.

İlk duyduğu uzak mesafe bağlantısının hışırtılarıydı. Nedense gözleri boş fotoğrafa takılmıştı.

"Alo?"

"Bana gel, Sarah. Seni seviyorum."

Oda hızla dönmeye başladı. Ahize elinden kayarak yere düştü. 'Bu imkânsız,' diye düşündü. 'Geoffrey öldü...'

Bir hayaletin sesini tekrar duyabilmek için yere eğilerek ahizeyi aldı.

"Alo! Alo! Geoffrey!" diye bağırdı.

Hışırtı dinmişti. Bir kaç saniye süren sessizliğin sonunda tekrar düdük sesi geldi.

Ama yeteri kadar duymuştu. Son iki haftanın tüm kâbusu unutulmuştu. Hiçbiri gerçek değildi. Biraz önce duyduğu, o çok iyi tanıdığı ses! Gerçek olan oydu. Geoffrey yaşıyordu.

Jesica

Bölüm Dört

"Artık yetti O'Hara." Charles Ambrose ofisinin kapısında durmuş saatine bakıyordu. "Yirmi dakika geç kaldın."

Nick rahat bir şekilde paltosunu asarak, "Özür dilerim. Yağmur geciktirdi," dedi.

"Şu anda ofisimde kim olduğunu biliyor musun? Yani bir fikrin var mı?"

"Hayır. Kim?"

"CIA'den birisi." Ambrose birden sesini alçalttı. "Adı Van Dam. Bu sabah beni aradı ve Fontaine davasıyla ilgili bilgi istedi. 'Nedir bu Fontaine davası', diye sordum. Benim departmanımda neler olduğunu ondan öğrendim. Tanrı aşkına O'Hara ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Nick sakin bir şekilde adama baktı. "Tabii ki işimi yapıyorum."

"Senin işin dul kadına üzüntülerini bildirmek ve cenazeyi buraya getirtmekti. Onun yerine, Van Dam, Sarah Fontaine'le James Bond'culuk oynadığını söylüyor."

"Cenazeye gittiğimi kabul ediyorum. Mrs. Fontaine'i eve de bıraktım. Ben buna pek James Bond'culuk oynamak demezdim."

Ambrose cevap olarak arkasını dönerek ofisin kapısını çaldı. "İçeri gir O'Hara."

Ambrose'un masasında oturan adamın sırtına günün son ışıkları vuruyordu. Kırk yaşlarında, uzun boylu, dışarıdaki hava kadar renksiz bir adamdı. Tim Greenstein ortalıkta yoktu. Ambrose'un masasından feragat etmesi Nick'in adam hakkında 'CIA'de yüksek bir yerde olmalı,' diye düşünmesine neden oldu.

"Lütfen oturun Mr. O'Hara," dedi adam. "Ben Jonathan Van Dam."

Kısa bir süre boyunca Van Dam sesini çıkarmadan o renksiz gözleriyle Nick'e baktı. Daha sonra bir dosya çıkardı. Bu Nick'in iş kayıtlarıydı. "Umarım huzur-

Jesica
suz etmedik sizi. Bu önemsiz bir şey, gerçekten." Van Dam dosyaya baktı. "Bir bakalım. Sekiz yıldır Dışişleri'ndesiniz."

"Sekiz yıl, iki ay."

"İki yıl Honduras, iki yıl Kahire, dört yıl da Londra. Hepsi de konsolosluk servisinde. İki kötü personel notu hariç iyi bir kayıt. Honduras'ta yerli ilgililere çok iyi davrandığınız belirtiliyor."

"Çünkü oradaki idaremiz çöküyor."

Van Dam gülümsedi. "İnanın bunu ilk söyleyen siz değilsiniz."

Bu gülümseme Nick'i rahatlattı. Kuşkuyla Ambrose'a baktı, hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu.

"Mr. O'Hara burası farklı görüşlerin bulunduğu bir ülke. Ben sizin gibi bağımsız düşünen insanlara saygı duyarım. Maalesef bağımsız düşünce hükümet servisinde sürekli engelleniyor. Onun için buraya ikinci bir not düşülmüş."

"Sanırım bu Londra'daki olayla ilgili."

"Evet. Biraz anlatabilir misiniz?"

"Eminim Roy Potter raporu dosyaya geçirmiştir."

"Bana kendi bakış açınızdan anlatın."

"Olay konsolosluk şefimiz Dan Lieberman'ın şehir dışında bulunduğu sırada oldu. Onun yerine ben bakıyordum. Bir akşam Sokolov adında birisi gizlilik içinde başvurdu. Londra'daki Rus konsolosluğunda ateşeydi. Onu daha önce resepsiyonlarda görmüştüm. Bir gün sanırım büyükelçiler için verilen bir resepsiyondu, beni bir kenara çekti. İltica etmek istiyordu. Hatırladığım kadarıyla satmak istediği bir bilgi vardı. Önemli bir bilgi. Ben de hemen Roy Potter'a haber verdim. Potter Londra'daki istihbaratın şefiydi. Her neyse, Potter şüphelenmişti. İlk önce Sokolov'u ikili ajan olarak kullanmaya çalıştı. Onu adamın gerçekten tehlikede olduğuna inandırmaya çalıştım. Ama Potter, adamı kabul etmeden önce beklemeye karar verdi."

"Onu anlıyorum. Sokolov'un KGB ile güçlü bağlantıları vardı. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

"Öyle mi? Eğer KGB'nin adamıydısa niçin çocuk-

ları birkaç gün sonra adamın ölüsünü buldular? Sovyetler bile kendi çalışanlarını iyi bir neden olmadan gözden çıkarmazlar."

"Bu tehlikeli bir iş. Böyle şeyler olur."

"Eminim olur. Ama ben bu işten kendimi sorumlu tuttum. Roy Potter'ın da kendini sorumluluktan kurtarmasına izin vermeyecektim."

"Burada, ikinizin konsolosluk merdivenlerinde ağız dalaşı yaptığınız yazılı." Van Dam raporu incelerken güldü. "Mr. Potter'a büyük ölçüde eee... Renkli isimler yakıştırmışsınız. Hem de herkesin duyabileceği bir yerde."

"Bu konuda suçlu olduğumu kabul ediyorum."

"Mr. Potter aynı zamanda sizin sinirli, kontrolsüz ve saldırgan olduğunuzu söylüyor."

"Saldırgan değildim."

Van Dam dosyayı kapatarak sevimli bir şekilde gülümsedi. "Neler hissettiğinizi anlıyorum Mr. O'Hara. Yalnızca istihbarat konusunda değil, her konuda yetersiz insanlarla çalışmak çok bunaltıcı. Ben de bekârım. Karım koskoca bir evin idaresini bana bırakıp gitti. Açelyalarımı yaşatacak bahçıvan bile bulamıyorum. Bazen 'Yeter artık. Ben işleri kendime göre yapıyorum, kuralları bir tarafa bırak!' diye bağırmak istiyorum. Eminim siz de öyle hissediyorsunuz, benim gibi uyumsuz bir insansınız."

Nick birden tuzağa düştüğünü fark etti. Açelyalar ha? Bu adam nereye varmaya çalışıyordu?

"Dışişleri'ne girmeden önce Amerikan Üniversitesi'ndeymişsiniz," dedi Van Dam.

"Dilbilim doçentiydim."

"Ah, tabii. Dr. O'Hara değil mi?"

"Önemsiz bir ayrıntı."

"Siz üniversitedeyken bile bağımsız davranmaktan hoşlanırdınız. Bu tür özellikler hiç değişmez. Mr. Ambrose bu bölüme pek uyum sağlayamadığınızı söylüyor. Siz dışarının insanısınız. Kendinizi yalnız hissediyorsunuzdur."

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Yalnız bir adam diğer uyumsuz insanlarla dostluk kurmayı çekici bulabilir. Sinirli bir anınızda dışarıdan biriyle işbirliği yapabilirsiniz."

Nick dikleşti. "Eğer ima etmeye çalıştığınız buysa, ben bir vatan haini değilim."

"Kesinlikle bunu söyleyemiyorum. Vatan haini kelimesinden hiç hoşlanmam. Üstelik vatan haini tanımı politik eğilimlere göre farklılaşır."

"Ben vatan haini ne demek biliyorum Mr. Van Dam. Evet, doğru, politikanızın pek çoğunu onaylamıyorum. Ama bu beni kanun dışı yapmaz."

"Öyleyse bize Fontaine olayıyla ilginizi açıklayabilir misiniz?"

Nihayet sadede gelmişlerdi. "Yalnızca işimi yapıyordum. İki hafta önce Geoffrey Fontaine Almanya'da öldü. Her zamanki gibi dul eşini aradım. Kadının söylediği bazı şeyler beni rahatsız etti. Fontaine'in adını bilgisayara verdim, yalnızca kontrol amacıyla. Bir sürü boşlukla karşılaştım. Onun için bir arkadaşımı aradım..."

"Mr. Greenstein," diye ekledi Van Dam.

"Bakın, onu bu işe karıştırmayın. Yalnızca bana iyilik yapıyordu. FBI'da Fontaine adını araştıran bir arkadaşı var. Sorularıma cevap alacağıma daha çok soru çıktı ortaya. Ben de karısına gittim."

"Niçin bize gelmediniz?"

"Sizin yetkinizin Amerikan topraklarını da kapsadığını bilmiyordum. Hukuken de kapsamıyor zaten."

İlk defa Van Dam'in gözlerinde cılız bir öfke ifadesi gördü. "Onaramayacağınız bir hasar açabileceğinizin farkındasınız, değil mi?"

"Anlayamadım."

"Biz her şeyi sıkı kontrol altında tutuyorduk. Korkarım şimdi onu uyardınız."

"Uyarmak mı? Ama Sarah da en az benim kadar her şeyden habersiz."

"Bu amatör bir casusun vardığı sonuç mu?"

"Bu benim şahsi düşüncem."

"Tüm karışıklıkları bilmiyorsunuz."

Jesica

"Karışıklıklar neler?"

"Geoffrey Fontaine'in ölümü hâlâ soruşturuluyor, karısı sandığımızdan çok şey biliyor olabilir. Bu olaya pek çok şey bağlı. Bilebileceğinizden çok daha fazlası."

Nick şaşkın bir şekilde adama baktı. Neden bahsediyordu bu adam? Geoffrey Fontaine hâlâ yaşıyor muydu? Sarah onu tümüyle kandırabilecek kadar iyi bir oyuncu muydu?

"Bu olaya neler bağlı?"

"Yalnızca yankılarının uluslararası olacağını söyleyebilirim."

"Geoffrey Fontaine casus muydu?"

Van Dam'in ağzı gerilerek çizgi halini aldı.

"Bakın," dedi Nick. "Bu işten artık sıkıldım. Niçin rutin konsolosluk işimden dolayı sorguya çekiliyorum?"

"Mr. O'Hara ben burada soruları sormak için bulunuyorum, cevap vermek için değil."

"Standart iş prosedürünüze engel olduğum için özür dilerim."

"Bir diplomat için çok anti-diplomatiksiniz." Ambrose'a dönerek, "Suçsuz olup olmadığını bilmiyorum ama planınıza katılıyorum," dedi Van Dam.

Nick kaşlarını çattı. "Ne planı?"

Ambrose boğazını temizledi. Nick bunun ne anlama geldiğini biliyordu, tatsız bir şeyler olmak üzereydi. "Senin kayıtlarını gözden geçirdik ve bu son düşüncesiz davranışına dayanarak departmandan uzun süreli izin almanın iyi olacağına karar verdik. Güvenlik soruşturmanın yeniden gözden geçirilmeye ihtiyacı var. Yıkıcı herhangi bir şeye bulaşmadığına emin olunana kadar izinli olacaksın. Düşüncesizliğinden daha önemli şeyler olduğuna karar verilirse Mr. Van Dam'le yeniden karşılaşacaksın."

Nick'in tercümeye ihtiyacı yoktu. Vatan haini olarak nitelendirilmişti. İstifa etmesi gerekirdi, burada ve şimdi! Ama bunu Jonathan Van Dam'in önünde yapmayacaktı.

Jesica

Onun yerine, "Anlıyorum. Hepsi bu kadar mı, efendim?" diye sordu.

"Hepsi bu kadar O'Hara."

Bu kaba kovulma karşısında Nick arkasını dönerek uzun adımlarla dışarı çıktı. Birkaç dakika önce ofisi olan yere doğru yürüdü. Dışişleri'nde sekiz yıl çalıştıktan sonra, bir parça merak yüzünden kovulmuştu.

Vatan haini diye nitelendirilmesinden başka hiçbir şeye üzülmüyordu. Odasının kilidini açarken kendini garip bir şekilde neşeli hissetmeye başlamıştı, sanki üzerinden korkunç bir yük kalkmış gibiydi. Artık özgürdü. Vermek için o kadar bocaladığı karar kendi adına verilmişti.

Şimdi yeni bir hayata başlayabilirdi. Daha altı ay yetecek kadar para biriktirmişti. Belki üniversiteye geri dönerdi.

Masasını boşaltırken gülümsüyordu. Yıllardır birikmiş olan eşyaları bir kutuya doldurdu. Bir an akşam kafa çekmeyi düşündü. Ama kafa çekmeyi bir kenara bırakmaya karar verdi. Yapacak pek çok işi, cevaplanacak bir sürü sorusu vardı. İşten çıkmak problem değildi, ama bağlılığından şüphe edilmesine göz yumamazdı. Bunun için de gerçekleri ortaya çıkarması gerekiyordu. Sarah'yı yeniden görmesi gerekiyordu.

Onu görme dürtüsü birden zorunluluk halini aldı. Kutuyu masanın üstüne bırakarak telefon numarasını çevirdi. Her zamanki gibi kadının tele-sekreteriyle karşılaşmıştı. Küfrederek telefonu kapatırken ona arkadaşıyla kalmasını söylediğini hatırladı. Arkadaşının numarasını bir bilseydi!

Arkasına yaslanarak bir süre hayal kurdu. Sarah! Dünyadaki bütün kadınların içinde onu düşünüyordu! Akşamüstü cenaze töreninde çok mutsuz ve zayıf görünüyordu. Arabada yanına soğuk, ıslak bir serçe gibi oturmuştu. Sonra gözlüklerini çıkarıp genç adama bakmıştı. Nick o kocaman amber renkli gözlerin içine bakmış ve hayran olmuştu, o sessiz haliyle Sarah Fontaine gördüğü en güzel kadındı.

Genç adam ona doğru çekildiğini hissediyordu. Bu

Jessica
da pek iyiye işaret değildi. Kafasında kocası ve Sarah'yla ilgili cevaplanmamış sorular varken duygularını bir mesafede tutmak zorundaydı. Ama yine de Sarah'yı hayal etmekten kendini alamıyordu. Onu bakır renkli saçları omuzlarına dökülmüş haliyle evinde odasında düşündü. Sarah'nın utangaç, şaşkın ama yine de ateşli bakışlarını hatırladı.

"Nick!"

Tim Greenstein'in odaya girmesiyle bütün hayalleri dağıldı. "Sen hâlâ burada ne arıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Masamı boşaltıyorum."

"Boşaltmak mı? Atıldığını mı söylüyorsun?"

"Sayılır. 'Uzun süreli izin' almam istendi."

"Ama bu çok saçma." Tim bir sandalyeye oturdu. Yüzü aniden sararmıştı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Nick. "Seninle Ambrose'un ofisinde karşılaşacağımı sanıyordum."

"Ben kendi müfettişim tarafından sorguya çekildim. Ve FBI. Ve CIA. Çok tatsızdı. Bilgisayar geçiş kartımı almakla tehdit ettiler. Bu... bu çok insafsız bir davranış!"

Nick başını sallayarak içini çekti. "Benim suçum. Özür dilerim, Tim. Galiba yasak bölgeye girdik. FBI'daki arkadaşının başı da derde girdi mi?"

"Hayır. Komik ama bu işten hiç etkilenmeden sıyrılıverecek. Görüyor musun bütün araştırmaları CIA engelledi." Tim güldü, ama sesindeki ifade Nick'i rahatsız etmişti.

"Neler oluyor Tim?"

"Kötü şeyler Nick. Belalı bir işle uğraşıyormuşuz."

"İşin içinde casusluk varsa, casuslarla daha önce de uğraştık. Bu Geoffrey Fontaine'in özelliği ne?"

"Bilmiyorum ve bildiklerimden daha fazlasını da bilmek istemiyorum."

"Merakına ne oldu?"

"Merakımı kaybettim. Sen de öyle yapmalısın."

"Ben bu konuyla özel olarak ilgileniyorum."

"Boşver Nick. Kendi iyiliğin için. Bütün kariyerini

mahvedeceksin."

'Kariyerim zaten mahvoldu. Ben artık özel vatandaşım ve Sarah Fontaine'le beraber olabilirim."

"Nick, sana arkadaşın olarak o kadını unutmanı söylüyorum. O küçük, masum bir bayan değil."

"Bana herkes bunu söylüyor, ama onunla birlikte olan tek insan da benim."

"Bak, yanılıyorsun. Tamam mı?"

Tim'in sesindeki keskin ton Nick'i şaşırmıştı. 'Neler oluyor?' diye düşündü. Öne eğilerek arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Seni kandırdı Nick. Benim FBI'daki arkadaşım onun hakkında rapor tutuyor. Ve beni arayarak..."

"Ne dedi sana?"

"O kadın bir şeyler biliyor. Yaptığının tek açıklaması bu."

"Ne oldu Tim?"

"Sen evini terk ettikten hemen sonra havaalanına gitmiş."

Nick inanamayarak donup kaldı. Sarah şehri terk mi etmişti? Ne için?

"Nereye gitmiş?" diye sordu.

Tim ona sevimli bir bakış fırlattı. "Londra'ya."

Londra! Başlangıç için en ideal yerdi. Londra, yeşil parkları, çakıltaşlı sokakları, siyah takım elbiseli insanlarıyla Geoffrey'nin en sevdiği şehirdi.

Taksi onu Savoy Oteli'nin önünde bıraktı. Resepsiyondaki sevimli, iyi giyimli kadın ona bakarak gülümsedi. Turist akını henüz başlamadığı için boş odaları vardı.

Sarah kayıt formunu doldururken, "Kocam da yaklaşık iki hafta önce buradaydı," dedi.

"Öyle mi?" Kadın onun adını okudu. "Oh. Mrs. Fontaine. Kocanız Geoffrey Fontaine mi?"

"Evet. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Tabii, kocanız buraya sürekli gelir. Amerikalı olduğunuzu hiç düşünmemiştim..." Sarah'nın kayıt kar-

Jesica
tına bakarken, "Kocanız da gelecek mi?" diye sordu.

"Hayır. Henüz değil." Sarah durakladı. "Doğrusu bir mesaj bırakır, diye düşünmüştüm. Bir bakar mısınız lütfen?"

Kadın posta kutularına baktı. "Sanırım bir şey yok."

"Hiç telefon eden de olmadı mı?"

"Olsaydı kutulardan birinde olurdu. Üzgünüm."

Sarah bir saniye sesini çıkarmadı. Şimdi ne yapacaktı? Oteldeki odasını mı arayacaktı? Herhalde haftalar önce temizlenmişti.

"Her neyse," dedi kadın. "Eğer bir mesaj olsaydı Margate'deki evinize gönderirdik. Hep öyle yapmamızı isterdi."

Sarah şaşkınlıkla baktı. "Margate mi?"

Kadın başını kaldırmadan, "Evet," dedi.

Sarah şaşırmıştı. Geoffrey'in ona hiç bahsetmediği bir evi mi vardı?

Parmaklarını masaya vurdu ve inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebilmek için dua ederek, "Umarım... umarım elinizdeki adres doğrudur," dedi. "Hâlâ Margate'deyiz ama geçen ay taşındık."

"Öyle mi?" diye içini çekti kadın arkadaki ofise doğru giderken. "Bakalım adresi yenilemiş miyiz..." Bir dakika sonra elinde kayıt kartıyla dışarı çıktı. "Whitstable Lane, yirmi beş. Bu yeni adresiniz mi?"

Sarah adresi hafızasına kaydetmekle meşgul olduğundan cevap vermedi.

"Mrs. Fontaine?" diye sordu kadın.

"Evet doğru adres," dedi Sarah ve çabucak valizini alarak asansöre doğru yürüdü.

"Mrs. Fontaine onu taşımanıza gerek yok. Çocuğu çağırayım..."

Ama Sarah asansöre binmişti bile. Kapı kapanırken, "Whitstable Lane, yirmi beş," diye mırıldanıyordu. "Whitstable Lane, yirmi beş..."

Acaba Geoffrey'yi orada bulabilecek miydi?

Dalgalar beyaz tebeşir tepeleri dövüyordu. Sarah yürüdüğü yerden dalgaların kayalara çarpışını görebili-

yordu. Evlerin bahçelerinde tuzlu hava ve tebeşirli toprağa rağmen çiçekler açmıştı.

Sarah, Whitstable Lane'in sonunda, aradığı evi buldu. Beyaz kazıklı çitin arkasında küçük bir evdi. Ön bahçede güller, kadife çiçekleri ve peygamber çiçekleri birbirine karışmıştı. Bahçe makasının çıkardığı yumuşak sesler genç kadının dikkatini evin yan tarafına yöneltmesine neden oldu. Yaşlı bir adam çalıları budu yordu.

"Merhaba!" diye bağırdı Sarah.

Yaşlı adam ayağa kalkarak ona baktı.

"Geoffrey Fontaine'i arıyorum," dedi Sarah.

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Eve ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Ne hanımefendi ne de beyefendi bana geliş gidişleri hakkında bir şey söylemezler."

"Hanımefendi mi?" diye tekrarladı Sarah.

"Evet. Mrs. Fontaine."

"Karısı mı demek istiyorsunuz?"

"Evet. Öyle olabilir. İlk bakışta beyefendinin annesi zannedilebilir, ama bunun için biraz genç." Yaşlı adam birden sanki her şey çok saçmaymış gibi kahkahalar atmaya başladı.

Sarah elleri titreyerek çantasını araştırdı ve Geoffrey'nin fotoğrafını çıkardı. "Mr. Fontaine bu mu?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Evet bu o."

Genç kadın parmaklıklara tutunarak adamın söylediklerini hazmetmeye çalıştı. Haber şok etkisi yapmıştı ve acısı dayanabileceğinden fazlaydı.

Başka bir kadın. Ona bunu birisi daha sormamış mıydı? Hatırlayamıyordu. Oh, evet Nick O'Hara başka bir kadının varlığından şüphelenmişti. Nick O'Hara haklıydı, kör ve aptal olan kendisiydi.

Orada ne kadar kaldığını hatırlamıyordu. Zaman ve mekan kavramını yitirmişti. Her yeri uyuşmuştu; beyni daha fazla acı kabul etmiyordu. Eğer etseydi delirebilirdi.

"Miss? Mrs? Yardım ister misiniz?"

Sarah şaşkın bir şekilde bakarak, "Hayır. Hayır, iyiyim," dedi.

"Emin misiniz?"

"Evet, lütfen... Fontaineleri bulmam gerekiyor."

"Tam olarak bilmiyorum. Hanımefendi yaklaşık iki hafta önce eşyalarını toplayarak gitti."

"Nereye gitti?"

"Gideceği yeri hiçbir zaman söylemez."

Sarah çantasından çıkardığı kalemle adını ve otelini bir kağıda yazdı. "Eğer ikisinden biri ortaya çıkarsa, lütfen beni hemen aramalarını söyleyin."

"Peki Bayan."

Sarah sarhoş gibi sendeleyerek yola çıktı. Yaşlı adamın tekrar işine döndüğünü görünce 25 no.lu posta kutusunu açtı. Yalnızca Londra'daki bir marketten gönderilmiş katalog vardı. Mrs. Evie Fontaine adına gönderilmişti.

Evie!

Geoffrey onu birkaç kez bu isimle çağırmıştı.

Margate tren istasyonuna doğru ilerlerken ağlıyordu.

Altı saat sonra oteldeki odasına girdiğinde telefon çalıyordu.

"Sarah Fontaine!" dedi kısık ve boğuk bir kadın sesi.

"Evet."

"Geoffrey'nin sol omzundaki lekenin biçimi ne?"

"Ama..."

"Biçimi ne?"

"Yarım ay. Evie'yle mi görüşüyorum?"

"Lamb ve Rose. Dorset Caddesi. Saat dokuzda."

"Bekle Evie?"

Sarah saatine baktı. Dorset Caddesi'ne gitmek için yarım saati vardı.

Bölüm Beş

Jesica

Lamb ve Rose barının önü sisliydi. Bardan dışarı boğuk kahkahalar ve birbirine çarpan bardakların tiz sesleri taşıyor, pencerelerden davet edici bir ışık hüzmesi sızıyordu. Sarah kapıyı iterek içeri girdi.

Şöminede ateş çıtırdıyordu. Sarah'nın girişiyle kapıyı kollayan iki adam bakışlarını hemen bardaklarına indirdiler. Genç kadın ısınmak amacıyla ateşin önünde duraladı; bir yandan da etrafa bakınıyordu. Sadece servis yapan kızla göz göze gelebildi. Kız başıyla odanın karanlık bölümünü işaret etti.

Kızın gösterdiği yönde insanların yalnız kalabilmeleri için iki bölme vardı. İlkinde birbirini istekle süzen bir çift, ikincisinde viskisini yudumlayan bir ihtiyar vardı. Sadece bir bölme kalmıştı ve Sarah daha görmeden Evie'nin orada olduğunu biliyordu. Sarah'nın gelmesiyle kadın başını kaldırdı. Gözleri karşılaştığında birbirlerini tanımış, yüzlerindeki acıyı görmüşlerdi.

Sarah kadının karşısına yerleşti. Evie, Sarah'yı süzerken sigarasından sinirli bir nefes çekti. Çok zayıf bir kadındı. Düz saçları, yorgun ve ıstırap dolu gözleri vardı. Birkaç saniyede bir sanki birinin gelmesini bekliyormuş gibi kapıya bakıyordu.

"Beklediğim gibi çıkmadın," dedi Evie. Sarah telefondaki güçlü sesi tanımıştı. Kesinlikle İngiliz aksanıyla konuşmuyordu. "Beklediğim kadar şişman ve onun bana anlattığı kadar yaşlı değilsin. Kaç yaşındasın? Yirmi yedi? Yirmi sekiz?"

"Otuz iki yaşındayım," dedi Sarah.

"Demek yalan söylemiyormuş."

"Geoffrey sana benden bahsetti mi?"

"Mecburdu. Bu benim fikrimdi."

Sarah'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Senin fikrin mi? Yani sen... ama neden?"

"Geoffrey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Sonra tatmin olmuş bir şekilde, "Belli ki bilmiyorsun," dedi. "Galiba sana bunları anlatmakla hata ediyorum ama beni buldun. Ben de seni görmeyi istedim."

"Niye?"

Jesica

"Aşırı merak de. Belki de mozaşizm. İkinizi beraber düşünmekten nefret ediyordum. Onu çok sevmiştim. Söylesene onunla mutlu muydun?"

Sarah başını sallayarak, "Evet," diye fısıldadı. "Biz... en azından ben mutluydum. Geoffrey ise... artık bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne kadar sık sevişirdiniz? Her gece? Haftada bir?"

Sarah'nın ağzı gerildi. "Bu sizi niçin ilgilendiriyor? Hepsi sizin planınızdı, öyle değil mi?"

Kadının gözleri bir an yumuşadı. "Sen de onu sevmiştin, değil mi? İkimiz de kaybettik. Bir gün olacaktı. İşinin gereğiydi bu."

"Ne işi?"

Evie arkasına yaslandı. "Bilmesen daha iyi olur. Ama duymak istiyorsun değil mi? Senin yerinde olsam bunların hepsini unuturdum. Unutur ve eve dönerdim. Hâlâ şansın varken."

"Geoffrey kim?"

Evie sigarasından derin bir nefes çekti ve bakışlarını bir noktaya dikerek anlatmaya başladı. "Onunla on yıl önce Amsterdam'da karşılaştık. Farklı bir insandı. O zaman adı Simon Dance'ti. İkimiz de Mossad yani İsrail Gizli Servisi için çalışıyorduk. Simon, ben ve şefimiz olan bir kadın üçlü bir ekip oluşturuyorduk. Mossad'ın en iyisiydik. Sonra Simon ve ben birbirimize âşık olduk."

"Casus muydunuz?"

"Öyle de diyebilirsin. Bunları bir kenara bırakalım." Düşünceli bir şekilde sigara dumanının havada oluşturduğu şekillere baktı. "İşlerimizden biri ters gittiğinde henüz bir senedir beraberdik. Birbirimiz için endişeleniyorduk. Bu da bizim işimizde hataydı. İş her şeydi. Aksi takdirde işler ters giderdi. Gitti de. Yaşlı adam kaçtı."

"Kaçtı mı? İşiniz birini tutuklamak mıydı?"

Evie güldü. "Tutuklamak? Bu işte tutuklamakla uğraşmayız biz, işini bitiririz."

Sarah'nın elleri buz kesmişti. Herhalde ayrı Geoff-

Jesica
rey'den bahsetmiyorlardı, o zaman Geoffrey değil, Simon'dı.

"Böylece yaşlı adam sağ kaldı. Ona Magus derdik. Kutsal olmayan bir adam için kutsal bir isim. Bir anlamda büyücüydü. Bu olay bizim sonumuz oldu. Hepimiz işten çıkarıldık. Simon ve ben evlenmiştik. Bir süre Almanya'da, sonra da Fransa'da yaşadık. İsimlerimizi iki kez değiştirdik. Ama tehlikenin yaklaştığını hissediyorduk. Magus peşimizdeydi, biz de Avrupa'dan ayrılmaya karar verdik."

"Ve Amerika'yı seçtiniz."

Evie onayladı. "Evet. Yeni bir isim ve estetik cerrahı bulduk. Onun yanakları dışarı çıkartıldı, burnu küçültüldü. Değişiklik çok etkileyiciydi artık onu kimse tanıyamazdı. Benim yüzüm de değiştirildi. Önce o gitti Amerika'ya. Yeni bir yer, yeni bir isim bulmak zaman alıyordu. Ben de onu izleyecektim."

"Benimle niye evlendi?"

"Amerikalı bir eşe ihtiyacı vardı. Evine, banka hesabına, ona sağlayabileceğin kamuflaja ihtiyacı vardı. Ben Amerikalı olamazdım; sesimi aksanımı değiştiremezdim. Ama Simon... o bir düzine insan gibi görünebilirdi."

"Niye beni seçti?"

Evie omzunu silkti. "Çok uygundun. Yalnızdın, çok güzel değildin, hiç erkek arkadaşın yoktu. Evet, incinebilirdin; biliyorum, çok çabuk âşık oldun değil mi?"

Sarah hıçkırıklarını bastırarak onayladı. Evet, çok incinebilirdi. Geoffrey'den önce bütün gününü ofiste, gecelerini evinde yalnız geçiriyordu. Bir erkekle ilişkiye girmeye ihtiyacı vardı. Ama kariyeri özveri istiyordu ve o da uzun zamandır yalnızdı. Her geçen yıl evlenme ihtimali azalıyordu.

Daha sonra Geoffrey ortaya çıkarak hayatındaki boşluğu doldurmuştu. Ona hemen âşık olmuştu. Ama bu süre boyunca adam onun uygun olduğundan başka bir şey düşünmemişti demek? Sarah öfkeyle baktı. "Hiç aldırmadınız değil mi? İkiniz de. Kimin üzüleceğine hiç aldırmadınız!"

Jesica

Başka şansımız yoktu. Kendi hayatları..."

"Hayatlarınız mı? Peki benim hayatım?"

"Yavaş konuş."

"Benim hayatım, Evie. Onu sevdim. Ve sen burada oturmuş soğukkanlılıkla ikinizin neler yaptığını anlatıyorsun!"

"Lütfen yavaş konuş. Seni duyabilirler."

"Hiç aldırmıyorum."

Evie ayağa kalkarak, "Sanırım söylemem gereken her şeyi söyledim," dedi.

"Hayır, bekle!" Sarah kadının elini kavradı. "Lütfen, otur. Gerisini de bilmem gerekiyor."

Evie yavaşça koltuğa çöktü. "Gerçek seni sevmediği. Sevdiği bendim. Londra yolculukları yalnızca beni görmek içindi Margate'e gelmeden önce Savoy'dan yer ayırtırdı. İki günde bir de Londra'ya dönerek sana telefon açmaya ya da mektup göndermeye giderdi. Şu son iki aydır onu seninle paylaşmaktan nefret ediyordum. Ama gerekli ve geçiciydi. İkimiz de yaşıyorduk..." Evie'nin birden gözleri dolmuştu.

"Sonra ne oldu Evie?"

Evie boğazını temizledi. "Bilmiyorum. Tüm bildiğim Londra'yı iki hafta önce terk ettiği. Magus'a karşı bir operasyona katılmıştı. Sonra işler karıştı. Takip ediliyordu. Birisi oteldeki odasına patlayıcı bırakmıştı. Beni Berlin'den arayarak ortadan kaybolmamı söyledi. Zamanı geldiğinde gelip beni alacaktı. Ama Margate'i terk ettiğim akşam, içime bir şey doğdu. Onu Berlin'den aradığımda öldüğünü öğrendim."

"Ama o ölmedi," diye patladı Sarah. "Yaşıyor!"

Evie sigarasını düşürdü. "Ne?"

"Beni iki gün önce aradı. Onun için buradayım. Ona gitmemi beni sevdiğini söyledi."

"Yalan söylüyorsun."

"Doğru!" diye bağırdı Sarah. "Sesini tanırım."

"Belki kayıttır... bir tuzak! Bir sesi taklit etmek çok kolaydır. Hayır o olamaz! Seni aramazdı."

Sarah sesini çıkarmadı. Niçin birisi onu Avrupa'ya getirtmek için Geoffrey'nin sesini kullansındı? Sonra

lesica
bir şey daha hatırlayarak Evie'ye baktı. "Washington'u terk ettiğim gün birisi evime girmişti. Aldıkları tek şey bir fotoğraftı, yalnızca bir fotoğraf ve hâlâ an..."

"Fotoğraf mı?" diye sordu Evie keskin bir tonla. "Geoffrey'nin mi?"

"Evet. Düğün fotoğrafımızdı."

Kadının yüzü bembeyaz kesilmişti. Sigarasını söndürerek çantasıyla kazağını kaptı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sarah.

"Geri dönmem lazım. Beni arıyor olabilir."

"Kim?"

"Geoffrey."

"Ama şimdi öldüğünü söyledin."

Evie'nin gözleri mücevher gibi parlamaya başlamıştı. "Hayır, hayır, yaşıyor. Yaşıyor olmalı. Anlamıyor musun? Onun yüzünü tanımıyorlar, onun için fotoğrafını çaldılar." Kazağını sırtına alarak kapıya doğru koştu.

Sarah, "Evie!" diye bağırarak arkasından koştu. Ama dışarı çıktığında sokak boştu, yalnızca kalın bir sis tabakası vardı.

Evie ortadan kaybolmuştu.

Evie çok fazla uzaklaşamadı. Umutla sisin içinde istasyona doğru koşmaya başladı. Ayak seslerini dinlemek için durmamış, Mossad'da öğrendiği önlemleri almamıştı. Simon yaşıyordu tek önemli olan buydu. Yaşıyor ve onu bekliyordu. Etrafta zik zak çizecek, birisi geliyor mu, diye bekleyecek sabrı yoktu.

İki blok koştuktan sonra nefes alışı ağırlaşmıştı. Uzun zamandır sigara içiyor olması onu kolayca yorulur hale getirmişti. Ama göğsü ağrıyıncaya kadar kendini zorladı. Acı çocukluğundan beri yaşadığı eski bir problemdi. Hiçbir anlamı yoktu. Biraz dinlenince tekrar hareket edecekti.

Bir saniye durarak bir direğe yaslandı. Acı yavaş yavaş azaldı, daha rahat nefes almaya başladı. Gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı.

Sonra bir başka ses dikkatini çekti; duyamayacağı

Jesica

kadar hafif bir ses. Vücudunu gererek gözlerini açtı. İşte yine oradaydı, biraz ötesinde. Bir ayak sesi. Ama hangi yöndeydi?

Umutsuzca sisin içine bakarak bir şeyler görmeye çalıştı. Çantasını açarak her zaman yanında taşıdığı tabancayı çıkardı. Soğuk çeliği avcunda hissetmek onu rahatlatmıştı. Birden sokak lambasının altında durduğunu fark ederek sisin içine karıştı.

Bir ses daha duyunca tabancasını sisin içine doğrulttu. 'Nerede?' diye düşündü. 'Niçin göremiyorum?'

Son sesin dikkatini başka yöne çekmek için bir tuzak olduğunu anladığında artık çok geçti. Ateş edemeden yere savrulmuş, tabanca elinden fırlamıştı. Bir bıçağın boğazına bastırıldığını hissetti.

Tanıdık bir yüz ona gülümsüyordu. Açık renkli saçları karanlıkta bile gümüş gibi parlıyordu.

"Kronen," diye fısıldadı Evie.

Bıçağın boğazındaki hafif temasını hissetti. Bağırmak istedi ama dehşetten sesi çıkmadı.

"Küçük Evie," diye mırıldandı Kronen. Yavaşça güldüğünde Evie akşama yaşamıyor olacağını anlamıştı.

Yerden binlerce kilometre yukarıda dünya daha farklı görünüyordu. Neon ışıkları, trafik, beton olmayan bir yer; yalnızca yıldızların parladığı sonsuz gökyüzü.

Nick başını yorgunlukla arkaya dayayarak uyuyabilmeyi diledi. Londra'ya giden 201 uçuş sayılı uçakta hemen hemen herkes Atlantik'i geçerken horul horul uyukluyordu. Saat gecenin biriydi, ama Nick yine de uyanıktı.

Uyuyamayacak kadar bezgindi. Sürekli Sarah'yı ve onun ne kadar masum, üzgün, incinebilir gözüktüğünü hatırlıyordu. Doğrusu genç kadın Oskarlık bir oyun çıkarmıştı. Üstelik Sarah, unuttuğu sandığı tüm erkeklik duygularını da uyandırmıştı. Onu korumak, ona sarılmak istemişti.

Sarah Fontaine yüzünden işinden kovulmuştu, vatanseverliği soruşturulmaktaydı ve en kötüsü de kendini aptal gibi hissediyordu. Van Dam haklıydı. Bir ca-

Jesica
sus olarak Nick acemi erden farksızdı.

Londra'ya iner inmez gerçeği ondan öğrenecekti. Başına geleni ona borçluydu; Dışişlerini kaydını temizlemeden terk edemezdi.

Sarah onunla Londra'da karşılaşmayı beklemiyordu. Şimdiden genç kadının nerede olduğunu biliyordu, bir telefonla kocasının her zamanki oteli Savoy'a kayıt yaptırdığını öğrenmişti. Kapıyı açıp onu gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi merak ediyordu. Nick O'Hara her şeyi öğrenmeye gelmişti ve artık yalanlara kanmayacaktı!

Ama kızgınlıkla karışık, derin ve rahatsız edici bir duygu daha vardı içinde. O eski hayal; genç kadının yatak odasında o yumuşak, amber renkli gözleriyle ona bakışı. İçindeki karmaşık duygular onu çıldırtıyordu. Genç kadını öpmek mi, yoksa boğazlamak mı istediğini bilmiyordu.

Bir şeyi çok iyi biliyordu, bu uçağa binişi hayatının çılgınlığıydı. Bütün hayatı boyunca iyice düşünmeden hiçbir şey yapmamıştı. Ama bu akşam eşyalarını bir bavula doldurmuş, taksiye binmiş ve kredi kartını İngiliz Havayolları bilet bankosunun üstüne koymuştu.

Bu yaşlı adamın hiç hoşuna gitmeyecekti.

Kronen bıçağından kadının kanını temizlerken kaçınılmaz telefon konuşmasını bir süre daha geciktirmeyi düşündü. En azından kuvvetli bir kahvaltı edinceye kadar. Ama yaşlı adam haber bekliyordu. O trajediden beri sabırsız ve çabuk sinirlenen birisi olmuştu. Hayatta kalmak isteyen onu sinirlendirmemeliydi.

Yaşlı adam Kronen'i sekiz yaşındayken Dublin'deki bir çöplükten çıkarmış ve evlat edinmişti. Belki çocuğun neredeyse beyaz olan saçları, belki de gözlerindeki keskin boşluk dikkatini çekmişti. Yaşlı adam o zaman bile çocuğun bir gün tehlikeli olabileceğini anlamıştı. Ruhsuz bir çocuğun sevgiyle işi olamazdı, üstelik onun işine de yarayabilirdi. Onun için adam çocuğu besledi, eğitti, belki onu biraz da sevdi, ama hiçbir zaman güvenmedi.

Jesica

Kronen çok küçükken bile yaşlı adamın güvensizliğini hissetmişti. Buna güceneceği yerde bu güvensizliği yenmek için çok uğraşmıştı. Otuz yıldır onun yanında çalışıyordu ve yaşlı adamın yapılmasını istediği her şeyi en iyi Kronen yapıyordu. Daha da önemlisi işini seviyordu, ona zevk ve tatmin veriyordu bu. Özellikle de kadınlarla ilgili olduğunda.

Tıpkı bu akşamki gibi.

Ne yazık ki, kadın konuşmamıştı. Bir saat boyunca en ikna edici yöntemlerini kullandığı halde bir sonuç alamamıştı. Kronen'i hem heyecanlandıracak, hem de sinirlendirecek kadar çok bağırmıştı, ama yine de hiç konuşmamıştı kadın. Sonra da beklemediği bir anda ölüvermişti.

Aslında onu öldürmeyi istememişti. En azından şimdilik. Kurbanının kalbinin zayıf olduğunu geç farketmesi büyük şanssızlıktı. Oysa kadın gayet sağlıklı gözüküyordu.

Bıçağını temizlemeyi bitirdi. Temizliğe çok önem verirdi. Özellikle iş en sevdiği bıçağına geldiği zaman. Bıçağını kınına koyarken telefona baktı. Bu işi daha fazla geciktirmenin anlamı yoktu.

Telefona yaşlı adam cevap verdi.

"Evie konuşmadı," dedi Kronen.

Sessizlik yeterliydi. Ahizeden, adamın hayal kırıklığını hissediyordu. "O zaman öldü!"

"Evet."

"Öbüründen ne haber?"

"Onu hâlâ izliyorum. Dance henüz yaklaşmadı."

Yaşlı adam sabırsız bir ses çıkardı. "Sonsuza dek bekleyemem. Onu ortaya çıkmaya zorlamalıyız."

"Nasıl?"

"Kadını kaçır?"

"Ama onu CIA de izliyor."

"Ben onlarla ilgilenirim. Yarına kadar. Sonra kadını kaçır."

"Ondan sonra?"

"Bakalım bir şeyler biliyor mu. Bilmiyorsa da onu kullanabiliriz. Bir ültimatom yayarız. Eğer Dance ya-

Jesica
şıyorsa cevap verecektir."

Kronen pek emin değildi. Yaşlı adamın tersine, aşk kadar komik bir şeye güveni yoktu. Üstelik Sarah Fontaine'i görmüştü. Hiçbir adamın, özellikle Simon Dance'in onu kurtarmaya geleceğini sanmıyordu. Dance hayatını bir kadın için riske sokabilecek kadar aptal olamazdı.

Ne olursa olsun ilginç bir deneyim olacaktı. Onun kalbi şüphesiz Evie Fontaine'den daha güçlüydü; daha uzun süre dayanırdı.

Sarah rüyasında sokaklarda Geoffrey'nin adını bağırarak arkasından koşuyordu. Ayak seslerinin önünde olduğunu duyuyor, ama onu bir türlü yakalayamıyordu. Daha sonra ayak sesleri arkasından gelmeye başladı.

Sarah ter içinde uyandı. Kapısı vuruluyordu. Işığı yaktı, saat sabahın dördüydü.

Kapı yeniden vuruldu. "Mrs. Fontaine," dedi bir erkek sesi. "Lütfen açın. Polis!"

Sarah yataktan fırlayıp üstüne bir şeyler geçirdi. Polis üniformalı adamlar yanlarında uykulu otel katibiyle birlikte kapıda duruyordu.

"Mrs. Sarah Fontaine?"

"Evet."

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz bayan, ama bizimle karakola kadar gelmeniz gerekiyor."

"Anlamıyorum. Niye?"

"Sizi gözaltına almamız gerekiyor."

Sarah kapıyı iki eliyle kavrayarak adamlara baktı. "Tutuklandım mı? Ama ne için?"

"Cinayet. Mrs. Evie Fontaine'i öldürmek suçundan."

Bölüm Altı

'Bu olamaz,' diye düşündü Sarah.

Sert bir sandalyede oturmuş önündeki tahta masaya bakıyordu. Parlak floresan lambası sanki suçun ortaya çıkmasını bekleyen bir spot ışığı gibi üstüne yansımıştı. Oda soğuktu ve kendini sabahlığın içinde yarı çıplak hissediyordu. Donuk mavi gözlü bir dedektif tek bir cümlesini bile bitirmesine izin vermeden soru üstüne soru sormuştu. Tuvalete bile defalarca izin istedikten sonra bir kadın gardiyanla gidebilmişti.

Sorgulama odasına döndüğünde durumunu gözden geçirmesi için yalnız bırakıldı. 'Yalnızca dün gördüğüm bir kadının öldürülmesi yüzünden hapse giriyorum,' diye düşündü.

Başını ellerinin arasına aldığında bir gözyaşı dalgasının daha gelmekte olduğunu anladı. Ağlamamak için çabalarken kapının açıldığını duyar gibi oldu.

Ama onu çağıran sesi çok iyi duymuştu. Tek bir kelime birden parlayan güneş gibiydi.

Nick O'Hara karşısında duruyordu. Okyanusun ötesinden buraya gelmesi bir mucizeydi ve işte Londra' daki tek dostu karşısında duruyordu. Gerçekten de dostu muydu?

Sarah bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Adamın dudakları iki çizgi halinde gerilmişti, gözleri ise ifadesizdi. Sarah ümitsizce biraz sıcaklık, rahatlatıcı bir ifade görebilmek için baktı, ama tek gördüğü öfkeydi. Yavaş yavaş onun buruşuk gömleğini, gevşek kravatını ve çantasındaki İngiliz Havayolları armasını fark etti. Nick uçaktan yeni inmişti.

Genç adam bavulunu masanın üstüne atarak Sarah' ya öfkeyle baktı.

"Hanımefendi başınız fena halde belada."

Sarah burnunu çekti. "Biliyorum."

"'Biliyorum.' Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Beni buradan çıkaracak mısın?" diye sordu zayıf bir sesle.

Jesica
"Bu senin cinayeti işleyip işlemediğine bağlı."

"Tabii ki ben yapmadım," diye bağırdı Sarah.

Genç kadının bağırması Nick'i şaşırtmıştı. Bir süre hiç sesini çıkarmadı.

Sarah ona bakmaya, gözlerindeki suçlayıcı ifadeyi görmeye korkuyordu. Nick O'Hara da ona inanmadıktan sonra, diğer insanları suçsuz olduğuna ikna etmesi imkânsızdı. Onun hakkında ne kadar yanılmış olduğunu düşündü. Buraya yalnızca görevini yapmak için gelmişti.

Adam onu böyle çaresiz bir durumda gördüğü ve ona olan güvenini kötüye kullandığı için sinirlenmişti.

"Niye Londra'dasın?" diye homurdandı öfkeyle genç kadın.

"Aynı soruyu benim sormam gerekiyor. Ama bu sefer gerçekleri duymak istiyorum."

"Gerçekleri mi?" Sarah başını kaldırdı. "Sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Asıl..."

"Of, haydi!" diye bağırdı Nick. "Bana öyle masum masum bakmayın, Mrs. Fontaine. Ne kadar aptal olduğumu düşünebilirsiniz. Önce hiçbir şey bilmediğini söylüyor sonra da Londra'ya geliyorsun. Biraz önce müfettişle konuştum. Şimdi de seni dinlemek istiyorum. Evie'nin varlığından haberin vardı, değil mi?"

"Hayır. Bilmiyordum. En azından düne kadar. Ayrıca yalan söyleyen de sizdiniz, Mr. O'Hara.!"

"Hangi konuda?"

"Geoffrey hakkında. Bana öldüğünü söylediniz. Gayet açık ve kusursuz bir şekilde neler olduğunu anlattınız. Ben de size inandım! Bunca zamandır biliyordunuz, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Geoffrey yaşıyor."

Adamın yüzündeki şüphe dolu ifade gerçekti. Nick gerçekten Geoffrey'nin yaşadığını bilmiyor olabilir miydi?

"Anlatsan iyi olacak," dedi Nick. "Hepsini bilmek istiyorum, Sarah. Çünkü bildiğin gibi başın belada. Kanıt..."

Jesica

"Kanıtların hepsi ikinci derece."

"Kanıt Evie Fontaine'in cesedinin Lamb ve Rose' dan birkaç blok ötede ıssız bir sokakta bulunması. Cesedin durumunu anlatmasam daha iyi. Lamb ve Rose'daki barmen Evie'yi bir kadınla... bir Amerikalıyla gördüğünü hatırlıyor, o da sensin. Sizin kavga ettiğinizi, Evie'nin dışarı koştuğunu senin de peşinden gittiğini söyledi. Ve ondan sonra da kimse Evie Fontaine'i görmemiş."

"Onu Lamb ve Rose'dan çıkınca kaybettim."

"Görgü tanığın var mı?"

"Hayır."

"Çok kötü. Polis Evie'nin Margate'deki evini arayıp bahçıvanla konuşmuş. Yaşlı adam seni hatırlamış. Mesajını Evie'ye telefonda vermiş. Senin adının ve otelinin yazılı olduğu kâğıt da yanındaymış."

"O kâğıdı Evie beni arayabilsin diye verdim."

"Polis bu işi yapmak için öç almak gibi bir nedeninin olduğunu düşünüyor. Geoffrey Fontaine'in iki eşli olduğunu öğrenince intikam almak istedin. İşte kanıt bu; kuvvetli ve inkâr edilemez."

"Bu onu öldürdüğüm anlamına gelmez ki!"

"Öyle mi?"

"Bana inanmak zorundasın."

"Niçin inanayım?"

"Çünkü kimse inanmıyor." Tüm korku ve yorgunluğun sonucunda yaşlar gözünden süzülmeye başlamıştı. Başını önüne eğerek tekrarladı. "Çünkü kimse inanmıyor..."

Nick genç kadına karmaşık duygularla baktı. Başını masaya yasladığında çok bitkin görünüyordu. Sabahlığı açılmış, kızıl-kahve saçları pürüzsüz yanaklarına dökülmüştü. Bu genç adamın onu ilk defa saçları açık görüşüydü ve bir kez daha bastırmaya çalıştığı o hayali hatırlamıştı. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak kendine niçin orada bulunduğunu hatırlattı. Bir kadın öldürülmüştü ve Sarah'nın başı fena halde beladaydı. Bu durumda bile tek düşünebildiği, onu kollarına almanın nasıl bir duygu olacağıydı.

Jesica

Sarah'ya olan tüm kızgınlığı uçup gitmişti. Onu üzdüğü için kendini canavar gibi hissediyordu. Yavaşça başına dokunarak, "Sarah, Sarah her şey düzelecek..." diye mırıldandı. Yere çömelerek başını omzuna yasladı. Sarah'nın saçları ipek gibi yumuşacıktı ve teninden yayılan ılık, kadınsı koku baştan çıkartıcıydı. Nick onu bu odadan çıkarmak ve sonsuza dek korumak istiyordu.

Sonra isteksizce geri çekildi. "Sarah... hadi anlat bana. Niye kocanın hâlâ yaşadığını düşünüyorsun?"

Sarah derin bir nefes alarak adama baktı. O anda Nick genç kadının ona bakabilmek için ne kadar çaba sarf ettiğini anladı. Sarah hakkında yanılmıştı; hiç beklemediği kadar güçlüydü.

"Beni aradı," dedi Sarah. "İki gün önce, cenaze töreninden sonra."

"Bir dakika. Seni aradı mı?"

"Ona gitmemi söyledi, ama nerede olduğunu söylemeden telefon kapandı."

"Şehir dışında olduğuna emin misin?"

"Evet, eminim."

"Onun için mi hemen uçağa atladın? Ama niye Londra?"

"Yalnızca bir önsezi. Burası onun eviydi."

"Evie'yi ne zaman öğrendin?"

"Buraya geldiğim zaman. Resepsiyondaki kadın Geoffrey'nin kayıt kartındaki adresi gösterdi, Evie'nin Margate'deki evinin."

Genç adam yeni bilgileri özümsemeye çalışıyordu. Bir sandalye çekerek oturdu ve bakışlarını Sarah'nın yüzüne yöneltti.

"Galiba doğruyu söylüyorsun. Geoffrey'nin telefonu... çok inanılmaz."

"Doğruyu söylüyorum. Bana ne zaman inanacaksın?"

"Peki. Şimdilik suçsuz olduğunu kabul ediyorum."

Nick ona inanmaya başlamıştı. Şu anda dünyada bundan daha önemli bir şey olamazdı. 'Bu çok saçma,' diye düşündü Sarah. Başını sallayarak utangaç bir şe-

Jesica
kilde güldü. "Sizin varlığınızda beni sürekli ağlatan bir şeyler var, Mr. O'Hara."

"Kadınlar bana hep bunu yaparlar. Sanırım bu işimden kaynaklanıyor."

Sarah başını kaldırdığında adamın güldüğünü gördü. Garip bir şekilde Nick bir yabancıdan, bir arkadaşa dönüşmüştü. Adamın ne kadar çekici olduğunu unutmuştu Sarah. Sesinde sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi yumuşaklık ve yakınlık vardı. Acaba gerçekten öyle miydi? En azından kendi tepkilerinin farkındaydı, yüzü kızarmaya başlamıştı.

Nick ona yaklaşırken kararsızdı. Genç kadın titreyince ceketini çıkartıp omzuna koydu. Ceket Nick gibi kokuyordu; battaniye gibi sıcak ve güvenliydi. Sanki Nick O'Hara'nın ceketi omuzlarındayken kimse ona zarar veremezmiş gibi sıkı sıkı sarındı.

"Konsolosluktan bir adam gelir gelmez seni buradan çıkaracağız."

"Ama bu konuyla sen ilgilenmiyor musun?"

"Maalesef, burası benim yetki alanıma girmiyor."

"O zaman niye buradasın?"

Nick cevap veremeden kapı açıldı.

"Nick O'Hara burada ne işin var?"

Nick kapıdaki adamı görmek için arkasını döndü. "Merhaba Potter," dedi belirgin bir isteksizlikle. "Çok uzun zaman oldu."

"Yeteri kadar uzun değil." Potter içeri girerken Sarah'yı baştan aşağı süzdü. "Demek Sarah Fontaine sizsiniz."

"Sarah bu Mr. Roy Potter," dedi Nick. "Konsoloslukta... ee bu günlerde ne diyorsunuz?"

"Üçüncü sekreter," dedi Potter.

"Çok etkileyici. Peki, Dan Lieberman nerede? Onun geleceğini sanıyordum."

"Konsolosumuz gelemedi, onun yerine ben buradayım." Potter, Sarah'nın yüzüne bakmadan elini sıktı. "Umarım size iyi davrandılar, Mrs. Fontaine. Tüm bunlara katlandığınız için üzgünüm, ama neyse ki hemen hallettik."

Jesica

"Hallettiniz mi?" diye sordu Nick kuşkuyla. "Nasıl?"

"Belki gitmen gerekiyordur, O'Hara. Git ve tatilinin tadını çıkar."

"Hayır. Sanırım burada kalacağım."

"Bu resmi bir iş. Eğer yanlış duymadıysam, artık bizimle birlikte değilsin, değil mi?"

"Anlamıyorum," dedi Sarah kaşlarını çatarak. "Ne demek artık sizinle beraber değil?"

"Söylemek istediği," dedi Nick sakin bir tonla, "Bana süresiz izin verildiği. Haber çabuk yayılıyor galiba?"

"Evet. Özellikle ulusal güvenlik söz konusuysa."

"Bu kadar tehlikeli olduğumu bilmiyordum."

"Kara listedesin, O'Hara. Senin yerinde olsam burnumu her şeye sokmazdım. Tabii işini kaybetmek istemiyorsan."

"Bak, esas meseleye dönelim, Sarah'nın işine."

Potter, Sarah'ya baktı. "Müfettiş Appleby'le konuştum. Sizin hakkınızdaki delillerin yeteri kadar güçlü olmadığını söyledi. Sizi serbest bırakacak. Davranışlarınızın sorumluluğunu benim üstlenmem şartıyla."

Sarah şaşırmıştı. "Artık özgür müyüm?"

"Evet."

"Ve başka bir şey yok... ben..."

"Soruşturma durduruldu." Sarah'ya elini uzattı. "Tebrik ederim, Mrs. Fontaine. Artık özgürsünüz."

"Mr. Potter teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Önemli değil. Yalnızca beladan uzak durun."

"Elbette!" Neşeyle Nick'e baktı, ama adam çok şaşkın görünüyordu. Ve kuşkulu... Bir şeyler ters gidiyordu. Sarah birden kendini çok rahatsız hissetti. Potter'a dönerek, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, Mrs. Fontaine. Sizi otelinize bırakırım, buradan hemen ayrılabilirsiniz."

"Hiç zahmet etme," dedi Nick. "Onu ben götüreceğim."

Sarah, Nick'e yaklaşarak, "Teşekkür ederim, Mr. Potter," dedi. "Ama Mr. O'Hara ile gideceğim. Biz

Jessica
eski arkadaş sayılırız da."

Potter kaşlarını çatarak, "Arkadaş mı?" dedi.

"Geoffrey öldüğünden beri bana çok yardımcı oldu."

"Peki. Bol şans, Mrs. Fontaine." Nick'e bakarak, "O'Hara, Mr. Van Dam'e derhal bir rapor göndereceğim," dedi. "Eminim Londra'da olduğunu duymak onu ilgilendirecektir. Amerika'ya hemen dönecek misin?"

"Dönebilirim de dönmeyebilirim de."

Potter kapıya doğru yürüdü ve son bir defa dönerek Nick'e sert bir bakış fırlattı. "Dışişleri'nde iyi bir kariyerin vardı. Onu mahvetme. Senin yerinde olsam attığım adıma dikkat ederdim."

"Ben her zaman dikkat ederim."

"Süresiz izin ne anlama geliyor?" diye sordu Sarah otele giderlerken.

"Yalnızca, terfi değil, diyelim."

"Kovuldun mu?"

"Bir anlamda, evet."

"Ama niçin?"

Nick cevap vermedi. Araba kırmızı ışıkta durduğunda yorgun ve yenik bir ifadeyle içini çekti.

"Nick?" diye sordu Sarah yavaşça. "Benim yüzümden mi?"

Genç adam onayladı. "Sen işin bir bölümüsün. Şimdi vatanseverliğim sorgulanıyor. Sekiz yıllık sıkı çalışma onlar için bir şey ifade etmiyor. Ama üzülme. Sanırım bir süredir bilinçsizce bu sonu hazırlıyordum. Sen yalnızca son adım oldun."

"Özür dilerim."

"Boşver. Belki de kovulmak başıma gelen en iyi şeydir."

Işığın değişmesiyle yeniden yola koyuldular. Yanlarından geçmek üzere olan bir otobüsün gürültüsü Sarah'yı korkutmuştu. Sol tarafındaki sürücü onu huzursuz etmişti. Nick'in de kaşları çatılmıştı.

Arkasına yaslanıp trafiği unutmaya çalıştı. "Başıma

gelenlere inanamıyorum. Düştükçe kafam daha da karışıyor... Nick?"

"İşler kızıştı," dedi Nick yavaşça.

"Neden bahsediyorsun?"

"Gözlerini yoldan ayırma. Sakın arkana bakma, takip ediliyoruz."

Korkudan kalbi daha hızlı atarken, 'Bunlar niçin oluyor,' diye düşündü. "Ne yapacaksın, Nick?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Evet. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranacağız. Senin otelinde duracağız, üstünü değiştir ve eşyalarını topla. Sonra da kahvaltı ederiz, açlıktan ölüyorum."

"Kahvaltı mı? Ama şimdi takip edildiğimizi söylüyordun."

"Bak, bu insanlar kan peşinde koşuyorlarsa seni dün akşam kaçırabilirlerdi."

"Evie gibi mi?" diye fısıldadı.

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak." Aynaya baktı ve "Sıkı tutun Sarah. Bakalım yeteri kadar iyiler mi..." dedi.

Dar bir sokağa saptı, hızla dükkânların önünden geçtikten sonra frenlere asıldı. Arkalarındaki araba patinaj yapmıştı. Nick aniden güldü. Sarah'ya bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Sarah başını salladı. Konuşamayacak kadar korkmuştu.

"Sanırım her şey yolunda Sarah. Sanırım bu adamları tanıyorum," dedi ve kollarını çıkartarak arkadaki arabaya müstehcen bir hareket yaptı. "Haklıymışım. Bunlar Şirket'in adamları."

Ani bir rahatlamayla, "CIA mi demek istiyorsun?" diye sordu Sarah.

"Daha sevinme. Onlara güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin."

Ama niçin CIA'den korksundu? Aynı tarafta değiller miydi? Ama o zaman niçin onu takip ediyorlardı? Ne kadar zamandır takip ettiklerini merak etti. Eğer Londra'ya geldiğinden beriyse Evie'yi kimin öldürdü-

Jessica
günü görmüş olabilirlerdi.

"Evie'ye ne olmuş?" diye sordu.

"Öldürülmesinin haricinde mi?"

"Ölümüyle ilgili bir şeyler söylemiştin. Onu öldürmekten fazlasını yapmışlar, değil mi?"

Yağmur yağmaya başlamış, siyah şemsiyeli insanlar sokakları doldurmuştu. Nick cevap vermeden önce bir süre sustu.

"Onu bir sokakta bulmuşlar," dedi sonunda. "Elleri bir direğe bağlanmış, ağzı da tıkanmıştı. Deliler gibi bağırmış olmalı. Kim yaptıysa bu işe epeyce zaman ayırmış, bir saat belki de daha fazla. Bıçağı nasıl kullanması gerektiğini iyi biliyormuş. Güzel bir ölüm değil."

Gözleri Sarah'nınkilerle kenetlenmişti. Sarah adamın yakınlığının, sırtındaki ceketten yayılan sıcaklığın ve kokunun farkındaydı. Bir kadın işkenceyle öldürülmüştü, birileri onları takip ediyordu, ama yine de Sarah adamın yanında kendini sonsuz bir güven içinde hissediyordu. Nick O'Hara bir kahraman değil, sıradan bir insandı. Sarah adamın niçin orada olduğunu bile bilmiyordu. Ama yanındaydı ve genç kadın bundan dolayı adama minnettardı.

"Onu niçin işkenceyle öldürdüler?" diye mırıldandı Sarah.

"Polis bir manyağın işi olduğunu söylüyor. Acı vermekten zevk alan bir adamın işi."

"Ya da öç almak isteyen birisi," diye ekledi Sarah. Evie tehlikeli bir oyun oynuyordu, belki de onu yakalamışlardı. "Magus," dedi birden hatırlayarak. Nick'in soran bakışları karşısında açıkladı. "Büyücü dedikleri bir adamın kod adı. Evie anlattı."

"Onu sonra konuşuruz. Savoy'a geldik ve hâlâ takip ediliyoruz."

Bir saat sonra Strand kafede oturmuş ve kahvaltılarını bitirmişlerdi. Sarah nihayet kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Üstünü giymiş, karnını doyurmuştu. İnsanları gecelikleriyle sorguya çekmenin iyi bir strateji olduğunu anlamıştı; insan kendini çıplak ve çaresiz his-

Jesica

sediyordu.

Sıkıntılar bitmemişti; aslında her şey yeni başlıyordu.

Nick bir yandan kapıyı kontrol ederken bir yandan da Sarah'yı dinliyordu. Genç kadın konuşmasını bitirdiğinde kahvaltıları da bitmişti.

"Demek Evie de Geoffrey'nin yaşadığına inandı?" diye sordu Nick.

"Evet. Fotoğrafın çalındığını duyunca inandı."

"Peki, öyleyse Evie'ye göre birisi Geoffrey'yi öldürmeye çalışıyor. Adının Fontaine olduğunu bilen, ama yüzünü tanımayan birisi. Geoffrey takip edildiğini anlıyor ve Berlin'den Evie'yi arayarak ortadan kaybolmasını söylüyor. Sonra da kendi ölüm sahnesini hazırlıyor."

"Ama bu Evie'ye niçin işkence edildiğini açıklamıyor."

"Bu birçok şeyi açıklamıyor. Bir sürü boşluk var. Bir kere kimin gömüldüğünü bilmiyoruz."

"Ve biz niçin takip ediliyoruz? Onları Geoffrey'ye götüreceğimi mi sanıyorlar?"

Nick onayladı. "Senin serbest bırakılman da kafamı kurcalıyor. Senin hakkında yeterli kanıt bulunmadığı hikâyesini yutmadım. Müfettiş Appleby'yle konuştuğumda seni ömür boyu içeride tutmaya hazırdı. Sonra da Potter geliyor ve... off! Sanırım birisi sevgili müfettişe biraz baskı yapmış. Emir çok yukarıdan gelmiş olmalı. Birisi senin rahat hareket etmeni istiyor."

Yorgunluk Nick'in yüzünde gölgeler oluşturmuştu. Sarah bir dürtüyle adamın bitkin yüzünü okşamak, parmaklarını çenesindeki sert kıllarda gezindirmek istedi. Onun yerine parmaklarını adamın elinde dolandırdı. Nick bu dokunuştan irkilmiş gibiydi. Sarah yüzüne kan hücum ederken, 'İkimizi de utandırdım,' diye düşündü. Ama geri çekilmek üzereyken adamın parmakları onunkileri sıkıca kavradı. Teninin sıcaklığı genç kadının tüm vücuduna yayıldı.

"Geoffrey'nin yaşadığına inanıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Jesica

"Sanırım yaşıyor."

Masanın üstünde kenetlenmiş ellerine bakarak, "Zaten öldüğüne hiç inanmamıştım," dedi.

"Şimdi gerçekleri öğrendin. Geoffrey hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu kadar zamandır ona güvendim, inandım. Çok saf olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Belki de öyleydim, ama sen de benim gibi otuz iki yaşında, yalnız ve pek güzel olmazsan, bir adam seni sevdiğini söylediğinde ona gözün kapalı inanırsın."

"Yanılıyorsun, Sarah," dedi Nick yavaşça. "Sen çok güzelsin."

Sarah adamın yalnızca kibar davrandığını biliyordu. Bir ara adamın gerçekten onun için ne düşündüğünü merak etti. Elini çekerek fincana uzandı. Aslında ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Geoffrey'nin Sarah kadar aptal bir kadını seçerek amacını çok iyi ortaya koyduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Yalanlarla dolu bir evlilikti," dedi Sarah. "Şimdi, sanki her şeyi hayal etmişim, sanki hiç evlenmemişim gibi hissediyorum."

"Ben de bazen öyle hissederim."

"Öyleyse sen de evliydin?"

"Çok değil, üç sene kadar sürdü. Boşanalı da dört sene oldu."

"Üzüldüm."

Sarah o ana kadar adamın gözlerindeki hüznü fark etmemişti. Adamın evliliği yürümemiş, onunki ise hiç var olmamıştı. Her ikisi de incinmişti.

Ama kendi yaraları hiç iyileşmeyecekti. En azından soruları cevaplanana, Geoffrey'nin onu niye aradığını öğrenene kadar.

"Geoffrey hakkında neler hissedersen et Londra'da kalmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun, değil mi? Eğer birileri Geoffrey'nin peşindeyse izleyecekleri insan sensin. Onları şimdiden Evie'ye ulaştırdın.'

Sarah keskin bir bakış fırlattı. "Evie mi?"

"Korkarım evet. Evie yıllarca Mossad'da çalışmış bir profesyoneldi. Nasıl ortadan kaybolunacağını iyi bili-

Jesica
yordu. Ama merak, belki de kıskançlık dikkatsiz davranmasına yol açtı. İkinizin buluştuğu akşam öldürülmesi tesadüf değildi."

"Yani ölümüne ben sebep oldum?" dedi Sarah güç duyulur bir sesle.

"Evet, bir anlamda. Seni Lamb ve Rose'a kadar takip etmiş olmalılar."

"Aman Tanrım. Onu Geoffrey'yle beraber düşününce nefret ettim, elimde değildi. Ama ölümünden sorumlu olmak... Bunu istememiştim."

"Sarah profesyonel olan oydu, sen değil. Kendini suçlayamazsın."

"Onu öc almak için öldürdüler," dedi Evie'nin öldürülüş biçimini hatırlayarak.

"İşkence edilmesi için tüm gerekçeleri düşün. Tamam, öc almak bir tanesi. Ama daha başka sebepler de olabilir..."

Sarah adamın ne demek istediğini anlamıştı. "Sorgulama mı demek istiyorsun? Evie'nin bir şeyler bildiğini mi sanıyorlardı?"

"Belki onlar da Geoffrey'nin hâlâ sağ olduğunu düşünüyorlar. Onun için de Evie'ye işkence ettiler. Acaba Evie onlara hiç bilgi verdi mi?"

Sarah, Evie'yi düşündü. Hiç gözünü kırpmadan birisini öldürecek yaradılıştaydı, işi merhametsiz olmasını gerektiriyordu. Ama Evie aynı zamanda âşıktı. Sarah, Lamb ve Rose'da tüm acısına rağmen kadının Geoffrey'yi kendisinden daha çok sevdiğini anlamıştı. Evie onun nerede olduğunu biliyordu mutlaka. Ama işkence ne kadar ağır olursa olsun dayanmış olmalıydı. Sırrıyla birlikte ölmüştü Evie.

Sarah o kadar cesur olabilir miydi? Genç kadın bıçağı ve onun verebileceği acıyı düşünerek titredi. Sonra kimsenin bu soruyu önceden cevaplayamayacağına karar verdi. Cesaret, gerektiği zaman ortaya çıkardı.

Ve cesaretinin hiçbir zaman sınavdan geçirilmemesini diledi.

Bölüm Yedi

"Cevap istiyorum, Dan! Sarah Fontaine'in serbest bırakılmasını kim ve ne için istedi?"

Konsolosluk işleri şefi Dan Lieberman, Nick'e ifadesiz bir şekilde baktı. Yıllardır Dışişleri'nde çalışmak adamı iyi bir poker oyuncusuna çevirmişti.

Yine de Nick'in önsezileri o kibar dış görünüşün altında asi bir kişiliğin yattığını söylüyordu. Nick'in tersine Lieberman cinleriyle birlikte yaşamasını öğrenmişti demek. Düşüncelerini kendine saklamış, başını belaya sokmamış ve ayakta kalmıştı.

"O davada neler oluyor?" diye sordu Nick. "Bana bu iş çok garip bir biçimde halledildiyormuş gibi geliyor."

"Her zaman kural dışı şeyler olur," diye kabul etti Lieberman.

"Evet. O Tanrının cezası Potter'ın karakolda gözükmesiyle başladı gariplikler."

Lieberman bu sözleri duyunca gülümsedi. "Roy Potter'la senin birbirinizi yakından tanıdığınızı unutmuştum."

"Sakın bana Sokolov'u unuttuğunu söyleme."

"Evet, Sokolov olayı! Şimdi hatırladım, Potter'la işinizi merdivenlerde halletmiştiniz. Kullandığın dilin bir denizciyi bile kızartabileceğini duymuştum." Başını salladı. "Kötü bir hareket Nick. Siciline işlendi."

"Sokolov'u hiç görmedin değil mi?"

"Hayır."

"Çocuklarının onu yılbaşı günü bodrumda, kafasında bir kurşunla bulduklarını söylüyorlar. Ne güzel bir hediye değil mi?"

"Böyle şeyler hep olur Nick. Bu yüzden kariyerini mahvetmemelisin."

"Tanrı aşkına, iki çocuk! Eğer Potter beni dinleseydi şimdi Montana'da güvenlik içinde olacaklardı."

"O adam bir kaçaktı. Riske girdi ve kaybetti. Bak bunların hepsi geçmişte kaldı. Buraya herhalde Potter'ı

Jesica
lanetlemeye gelmedin."

"Hayır, Sarah Fontaine için buradayım. Potter'ın niçin bu işle ilgilendiğini öğrenmek istiyorum."

Lieberman başını salladı. "Aslında sana tek kelime bile söylememeliyim. Duyduğuma göre yıldızın pek parlamıyor şu günlerde. Onun için önce bana niçin Fontaine olayıyla ilgilendiğini söyle."

"Ahlaki değerler diyebilirsin."

"Bu sorumluluk hissi niye?"

"Şu anda kadın otelde gerçekten dul olup olmadığını merak ediyor. Herkes onun öldüğünü ve kadına üzüntülerimi bildirip bu işi unutmam gerektiğini söylüyor."

"Öyleyse niçin sana söyleneni yapmıyorsun?"

"Bana yalan söylenmesinden, aynı yalanları insanlara söylememin emredilmesinden hoşlanmıyorum. Eğer ortada gerçek bir neden varsa, tamam; çekileceğim. Ama o kadın zor durumda ve sanırım gerçekleri bilmeye hakkı var."

Lieberman içini çekti. "Yine dönüp yeldeğirmenlerine saldırıyorsun değil mi? Senin gibilere burada ne diyorlar biliyor musun? Don Kişot. Niye usluca evine dönmüyorsun?"

"Demek bana yardım etmeyeceksin."

"Hayır; istemediğim için değil. Hiçbir şey bilmiyorum ki..."

"Niçin Potter'ın senin yerine karakola geldiğini söyler misin bana?"

"Bunu anlatabilirim. Bugün yukarıdan bir telefon aldım. Bu işle Potter'ın ilgileneceği ve benim karışmamam gerektiği söylendi."

"Yukarıdan bir telefon mu? Ne kadar yukarıdan?"

"Çok yukarıdan."

"Peki serbest bırakılması nasıl ayarlandı?"

"Sanırım İngilizler halletti. Birisi kulaklarına bir şeyler fısıldamış olmalı."

"İngilizler mi?" Nick kaşlarını çattı. "Öyleyse bu ortak bir çalışma."

"Sonucu kendin çıkar." Lieberman'ın gülümseme-

Jesica
si itiraz etmediğini gösteriyordu.

"Roy Potter'ın bu işle ilgisi ne?"

"Kim bilir? Belli ki Şirket senin dulla çok ilgili. Onu hapisten kurtaracak kadar. Ayak işlerini Potter yaptığına göre işin içinde çok önemli kişiler olmalı."

"Sen ne diyorsun bütün bu olanlara?"

"Davada boşluklar var. İyi bir avukat durumu hemen kurtarır."

"Geoffrey Fontaine'in ölümüyle ilgili ne düşünüyorsun?"

"Normal değil."

"Peki, Evie Fontaine hakkında bir şey biliyor musun?"

"Pek değil. Ama eminim sen benden fazlasını biliyorsundur. Dul bayan nerede demiştin?"

"Baker caddesindeki eski evimde."

"Nasıl bir kadın bu?"

Nick bir süre düşündü. "Sessiz," dedi. "Akıllı. Şimdiyse çok şaşkın."

"Pasaportunu gördüm. Bana pek dikkat çekecek biri gibi gelmedi."

"Herkes aynı fikirde."

"Niçin bu işle uğraşıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Lieberman gülümsedi. "Her zamanki gibi sözünü sakınmıyorsun. Bak, Nick, gerçekten bütün bildiğim bu. Yeni bir şey öğrenirsem seni ararım. Kenmore da ne kadar kalacaksın?"

Nick kalktı. "Belki birkaç gün."

"Sarah Fontaine de seninle mi?"

Genç adam cevap vermedi. Ona kalsa Sarah şimdi Washington uçağında olurdu. Kenmore'un sahibesi, iriyarı oğlunun her türlü belayla başa çıkabilecağini söylemişti, ama Nick yine de bir an evvel geri dönmek istiyordu. Evie Fontaine'in korkunç ölümü hâlâ aklındaydı.

"Eğer Sarah Londra'da kalırsa ben de ortalıkta olacağım."

El sıkıştılar. "Bu arada," dedi Nick kapıya doğru

Jesica
yürürken. "Magus diye birini hiç duydun mu?"

Lieberman'ın yüzünde hiçbir kas oynamadı. "Magus? Büyücü demektir."

"Hayır. Ben kod adı olarak diyorum."

"Hiçbir şey çağrıştırmıyor."

Nick kapıda duraladı. "Son bir şey daha. Benim için Roy Potter'a bir mesaj iletir misin?"

"Terbiye sınırları dahilindeyse neden olmasın."

"Söyle ona köpeklerini bizden uzak tutsun. En azından daha uzaktan izlesinler."

İlk defa Lieberman'ın kaşları çatıldı. "Söylerim. Ama senin yerinde olsam peşimdekilerin gerçekten Şirket'ten olduğuna emin olmaya çalışırdım. Eğer öyle değilse alternatifin daha az sevimsiz olmasını umalım."

"Şirket'ten daha az sevimsiz mi?" diye sordu Nick. "Bundan şüpheliyim."

Nick Kenmore'daki odasına döndüğünde Sarah uyuyordu. Pencerenin yanındaki yatağa uzanmış başını da yastığa gömmüştü. Güneş genç kadının bakır rengi saçlarını aydınlatıyordu.

Nick bir süre yatağın başında durup kadını seyretti. Sebep ne olursa olsun onu gerçekten güzel görmeye başlamıştı.

Yatakta uyuyan bu kadın Lauren'e hiç benzemiyordu. Lauren bir odaya girdiği zaman erkekler dönüp bakmaktan kendilerini alamazlardı. Kusursuz bir diplomat eşi olmuştu; çekici, zeki ve hazırcevaptı. Üstelik her erkeğin takdir edeceği kadar güzeldi ve bunun farkındaydı.

Oysa Sarah sade gözüküyor ve Geoffrey gibi birinin onunla niye evlendiğini merak ediyordu. Evliliğinin bir yalan olduğunu öğrenmek kim bilir ne kadar acı gelmişti. Nick dört yıl önce yaşadığı bu hissi çok iyi biliyordu.

Sarah evliliğini terk etmeye hazır değildi. Kocasını hâlâ sevdiği, ona inanmak istediği belliydi. İşin garip yanı Sarah'yı bu kadar çekici kılan da Geoffrey'e olan bağlılığıydı.

Jesica

Nick dönerek pencereden baktı, siyah araba hâlâ oradaydı. Bu günlerde ajanların kalitesine ne olduğunu merak ederek el salladı ve perdeyi çekerek öteki yatağa uyumaya gitti.

Çok yorgundu. Gözlerini kapayarak düşünmeye koyuldu.

'Burada ne yapıyorum,' diye sordu kendine. Öfkeyle uçağa atlamıştı, çünkü Sarah'nın ona yalan söylediğini, mesleğini mahvettiğini düşünmüş ve onu bulup gerçeği öğrenmek istemişti. Oysa şimdi oturmuş arzuyla Sarah'yı düşünüyordu.

Tekrar Sarah'ya baktı. Çocuk gibi huzurluydu, ama Nick onun çocuk olmadığının farkındaydı. Bir kadınla beraber olmayalı uzun zaman olmuştu ve Sarah çok yumuşak, çok yakın görünüyordu.

Birden zayıflığına kızarak gözlerini kapadı. En iyisi eve dönüp her şeyi CIA'in ellerine bırakmak olacaktı. Ama Sarah'ya bir şey olursa kendini hiç affetmezdi.

Nick yavaş yavaş uykuya daldı. Amber gözlü bir kadın gördü rüyasında. Sarah'ydı bu. Uzanıp dokunmak isteyince aniden yok oldu. Her zamanki gibi yalnızdı yine.

Roy Potter'ın evinin arka odalarından birinde alıcıdan bir ses yükseldi. "O'Hara Lieberman'ın ofisini kırk dakika önce terk etti. Şimdi Kenmore'da. Kadını bir saattir görmedim. Perdeler kapalı. Galiba yatıyorlar."

"Eminim uyumuyorlardır," dedi Potter, Tarasoff'a. Ajan Tarasoff pek şakadan anlayan biri değildi aslında. Giyinişi kusursuzdu. Muhafazakâr bir gri takım, mavi bir kravat, beyaz gömlek... ve hepsi tertemizdi bunların. Potter sandvicinin son lokmasını da yutarak cihaza uzandı.

"Peki çocuklar, gelen gideni izleyin."

"Başüstüne."

"Yeriniz nasıl?"

"Şikâyet edemeyiz. Tam karşıda pub var."

"Sizi gördü mü?"

"Sanırım efendim. Bize el salladı."

Tarasoff kıkırdadı.

"Ne yaptınız, gidip tanıtmadınız mı kendinizi?"

"Hayır efendim. Bizi karakoldan çıktıktan sonra gördü."

"Peki, saat bir buçuk. İki saat sonra orayı terk edin ve hayatta kalmaya bakın."

Potter cihazı kapattıktan sonra yemeğinden arta kalanları çöp kutusuna attı.

Tarasoff ayağa kalktı. "Nick O'Hara'yı başka bir açıdan ele almanız mümkün mü, Mr. Potter?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok garip," dedi Tarasoff. "Niçin bu olaya karışsın? Kariyeri tehlikede; bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Tarasoff, sen hiç âşık oldun mu?"

"Ben evliyim."

"Yo yoo, âşık olmak derken heyecanlı, seni deliye çevirecek, hayatını riske sokturacak bir şey demek istiyorum."

"Nick O'Hara ona âşık mı?"

"Neden olmasın?"

Tarasoff başını salladı. "Bence başka bağlantıları var."

Potter güldü. "Hormonların gücünü hiçbir zaman küçümseme."

"Karım da hep bunu söyler."

O anda kapı açıldı ve ikisi de şaşkınlıkla kapıda duran adama baktılar. Jonathan Van Dam'dı bu.

Potter boğazını temizledi. "Mr. Van Dam, Londra'da olduğunuzu bilmiyordum. Yeni bir iş mi var?"

"Eski bir iş demek daha doğru olur." Sonra Potter'ın yerine oturarak, "Küçük bir haber ilgimi çekti, ama bir anlam veremedim. Belki siz yardımcı olabilirsiniz," dedi.

"Aa, haber mi?"

"Evet. Sarah Fontaine'in telefonuna alıcı koydurmuştum; birkaç gün önce kocasından telefon aldığını öğrenince çok şaşırdım. Sizce de garip değil mi?"

Potter ve Tarasoff bakıştılar. "Mr. Van Dam," dedi Potter. "Ben açıklayabilirim..."

"Evet," dedi Van Dam. Gayet ciddiydi. "Sanırım açıklamanız gerekiyor."

Margate'deki yüksek tepelerden birinde Nick ve Sarah yüzlerini rüzgâra dönmüş duruyorlardı. Güneş ve parlayan deniz Sarah'nın bir parça düzelmesini sağlamıştı.

"Sarah." Nick genç kadının koluna dokunarak yolu işaret etti. Saçları rüzgârda dağılmış, yüzü güneşte kızarmıştı. Soluk gömleği ve pantolonuyla bürokrattan çok balıkçıya benziyordu. "Ne kadar ilerde?"

"Çok değil. Tepenin yukarısında."

Yolu tırmanırlarken Sarah genç adamı seyretmekte olduğunu fark etti. Sanki bütün hayatını tepelere tırmanmakla geçirmiş gbi fazla zorlanmadan, hızla ilerliyordu. Burada olma sebebi ne olursa olsun ona güveniyordu.

Nick dönerek aşağıya baktı. Peşlerinde kimse yok gibi görünüyordu.

"Bizi niye izlemediklerini merak ediyorum," dedi genç adam.

"Belki yorulmuşlardır."

"Neyse devam edelim."

Dönerek yollarına devam ettiler.

"CIA'i sevmiyorsun değil mi?" diye sordu Sarah.

"Hayır."

"Niçin?"

"Farklıdırlar. Onlara güvenmiyorum. Özellikle de Roy Potter'a."

"Ne yaptı Potter sana?"

"Bana? Hiçbir şey. Sadece Washington'a gitmeme sebep oldu."

"Washington o kadar kötü mü?"

"Dışişleri kariyeri için uygun bir yer değil."

"Nerede yapılır peki?"

"Sıcak yerlerde. Afrika, Güney Amerika."

"Ama sen Londra'daydın."

"Londra benim ilk tercihim değildi. Bana Kamerun'u önerdiler, ama geri çevirmek zorunda kaldım."

"Niçin?"

"Lauren yüzünden. Eski karım."

Demek adı Lauren'di. Sarah aralarında neyin ters gittiğini merak etti.

Hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler. Alçak çitin arkasındaki küçük beyaz ev göründü. Yaşlı bahçıvan ortalıklarda yoktu.

"Ev bu," dedi Sarah.

"O zaman bakalım neye benziyor." Nick kapıyı sallayınca kilit açılıverdi. Güneş parlak zemine yansıdı. Musluktan damlayan suyun haricinde evde çıt çıkmıyordu.

Nick koluna dokunduğunda genç kadın irkildi. "Bekle burada," dedi yan odaya geçerken. Sarah etrafı gözden geçirdi. Burası Evie ve Geoffrey'nin yemek yiyip kahkahalar attıkları yerdi. Sarah oraya ait değildi.

Nick geri dönünce posta kutusunun yanına gittiler. Postacı üniformalı yaşlı bir adam onlara selam vererek bisikletine bindi ve Margate yolundan aşağı inmeye başladı. Sarah yirmi beş numaralı kutudan Evie'ye gönderilmiş üç tane faturayı aldı.

"Artık onlara ihtiyacı olmayacak," dedi Nick.

Sarah faturaları çantasına koydu ve yürümeye başladı. Nick de ardından geliyordu.

Kasabaya girene kadar hiç konuşmadılar.

Yan yana yürüyen iki yabancı gibi, küçük dükkânların önünde duran kiralık MG'ye doğru ilerlediler. MG'nin arkasında onları Londra'dan beri takip eden siyah Ford duruyordu. CIA! Demek bütün kurnazlık numaralarını bırakmışlar, açık hareket ediyorlardı. Bu Sarah'nın işine yarayacaktı.

Ajanlardan birinin silueti renkli camın arkasından görünüyordu. İçerde hiçbir hareket yoktu. Bunu fark eden Nick durdu ve camı tıklattı. Ajan ne kıpırdadı, ne de konuştu. Uyuyor muydu? Karanlık camın arkasından bunu anlamak zordu.

"Nick?" diye fısıldadı genç kadın. "Adama bir şey mi olmuş?"

"Devam et," dedi Nick onu yavaşça MG'ye doğru iterken. "Arabaya bin." Sakin bir şekilde kapıyı açtı. "Arabaya bin ve orada kal."

"Nick!"

Genç adam ihtiyatla Ford'a doğru ilerledi. Sarah merakla onu takip ediyordu. Nick adamın kapısını tuttuğunda ajan hâlâ kıpırdamamıştı. Birkaç saniye duraladıktan sonra kapıyı hızla açtı.

Ajanın omzu yan tarafa düştü. Pencereden kocaman açılmış gözleriyle bakan bir yüz geçti. Bir kol arabadan fırlayarak sokağa sarktı. Kırmızı damlalar sokağa dökülürken Nick dehşetle geri çekildi.

Bölüm Sekiz

Sarah bağırdı. Bir saniye sonra Ford'un camından ateş edilmeye başlanınca Nick ve Sarah kendilerini yere attılar.

Nick, Sarah'yı iterek, "Arabaya... arabaya bin!" dedi.

Adamın sert tonu Sarah'yı harekete geçirmişti. Dehşete düşmüş bir hayvan gibi MG'ye koştu. Nick de onun arkasından arabaya bindi, anahtarları önceden çıkarmıştı.

Araba çalışınca Sarah kapısını kapatmaya çalıştı, ama Nick hemen bağırdı. "Eğil! Çabuk eğil!"

Nick başını kaldırmadan vitesi geri takınca arkadaki Ford'a çarptı. Ardından lastikleri sağa çevirip vitesi ileri taktı ve gazı kökledi. Araba kaçınılmaz bir kazanın ortasına doğru son hız sokağa fırladı.

Ama çarpışma olmadı. Tek duyulan motorun vites değiştirilirken çıkardığı kükreme ve ardından Nick'in küfürleri oldu.

"Kapını kapat," diye emretti genç adam.

İki eliyle direksiyona yapışmış, dikkatle yola bakıyordu. İkisi de kurtulmuşlardı.

"Niçin bizi öldürmeye çalışıyorlar?"

"Güzel bir soru!"

"O ajan..."

"Boğazı kesilmişti."

"Aman Tanrım..."

İleride Westgate yazan bir tabela gözüktü, sonunda Margate'ı geride bırakmışlardı.

"Ama kim? Kim öldürmeye çalışıyor bizi?"

Nick aynaya bakarak, "Umarım kim olduğunu şimdi öğreniyoruzdur" dedi.

Sarah korkuyla arkaya baktı, mavi bir Peugeot hızla geliyordu.

"Sıkı tutun," dedi Nick. "Eğlence başlıyor." Gazı kökleyerek çılgıncasına trafiğe daldı. Peugeot da peşlerindeydi. Arayı açmamak için ters yola kırınca az da-

ha bir kamyona giriyordu. Bu Nick'e çok değerli birkaç saniye kazandırdı. Peugeot epey arkadaydı, ama trafik rahatlamaya başlamıştı. Boş yollarda hiç şansları yoktu, Peugeot çok hızlıydı.

"Onu atlatamıyorum!"

Sarah genç adamın sesindeki çaresizliği fark ederek, 'Hepsi benim suçum,' diye düşündü. 'Benim yüzümden Nick de ölecek.'

"Kemerini tak," dedi Nick. "Başka şansımız kalmadı."

Sarah, Peugeot'nun acımasızca üstlerine gelişini izledi. Sürücünün aynalı gözlüklerinden yansıyan güneş ışığını gördü.

Kemerini taktıktan sonra Nick'e baktı, çok sakin görünüyordu.

Yolun ikiye ayrıldığı yerde sola, Canterbury levhasının gösterdiği tarafa saptılar. Peugeot neredeyse sapağı kaçırıyordu.

Nick'in sakin sesi genç kadının kafasındaki korku bulutlarını dağıttı. "Her an kurşun yağmuru başlayabilir, başını eğ. Dayanabildiğim kadar yolda kalmaya çalışacağım. Kaza olursa arabadan atla ve hızla koş. Benzin deposu patlayabilir."

"Seni bırakmam."

"Evet bırakırsın."

"Hayır, Nick!"

"Yalnızca dediğimi yap!"

Peugeot tam arkalarındaydı, Sarah adamın gülümsediğini gördü. "Niye ateş etmiyorlar? Bizi vurabilecek kadar yakınlar!"

Peugeot arka tampona vurdu. Nick direksiyonu önce sağa sonra da sola kırdı. Peugeot kayarak biraz geride kaldı.

"İşte bunun için," diye cevapladı Nick. "Bizi yoldan atmaya çalışıyorlar."

Bu sefer soldan vurdular. Nick tekrar direksiyon kırdı. Sarah dehşet içinde katilin yüzüne bakakaldı. Beyaza yakın saçları vardı ve ona gülümsüyordu.

Adamdan o kadar etkilenmişti ki önlerine çıkan en-

geli son anda gördü.

Nick direksiyonu sağa, tarlaların öbür yanındaki yola doğru kırdı. Sarah arabayı kontrole çalışan Nick'e baktı. Bir anda kendilerini otlayan ineklerin arasında buldular. Genç adam usta bir manevrayla MG'yi yola çıkardı.

"Bu onları yavaşlatır," dedi. Açıklama Sarah'yı neşelendirmişti.

Geri baktığında Peugeot'nun tarlada yan dönmüş, sarışın şöförün de dışarı çıkmış olduğunu gördü. O uzaklıktan bile adamın gözlerindeki hiddeti fark edebiliyordu. Peugeot ve sürücüsü geride kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Nick.

"Evet, evet." Sarah yutkunmaya çalıştı, ama ağzının içi kupkuruydu.

Nick homurdanarak, "Kesin olan bir şey var, kendi başına bu işe devam edemezsin."

Yalnızlık! Bunu düşünmek bile onu korkutuyordu. Hayır, yalnız kalmak istemiyordu. Ama Nick'e daha ne kadar güvenebilirdi? O bir asker değil, diplomattı. Şimdi bile yalnızca içgüdüleri ile hareket etmişti.

Yol tekrar ikiye ayrılıyordu. Sol tarafta Canterbury ve Londra vardı. Nick direksiyonu sağa, Dover'a doğru kırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sarah.

"Londra'ya gitmiyoruz."

"Ama yardıma ihtiyacımız var."

"Yardım edildi. Pek işimize yaramadı, değil mi? Koruyucu gözetim bu kadardı."

"Londra daha güvenli olur."

Nick başını salladı. "Hayır, olmaz. Bizi orada bekliyorlar. Tüm bu fiyasko kendi adamlarımıza güvenemeyeceğimizi gösterdi. Yeteneksizler, belki de daha kötüsü..."

"Daha kötüsü mü? İhanet mi demek istiyorsun?" Sarah kâbusun bittiğini düşünmüştü. Londra'daki konsolosluğa gidip CIA'nın güvenli kollarına sığınacaklardı. Onun ölmesini isteyecekleri hiç aklına gelmemişti.

"CIA kendi adamlarını öldürmez ki," diye belirtti

Sarah.

"Belki Şirket'in kendisi değil, ama başka bağlantıları olan bir ajanı yapar."

"Ya yanılıyorsan?"

"Bir düşünsene! Ajan, birisi boğazını keserken arkasına yaslanıp oturmazdı. Güvendiği, tanıdığı birisiydi bu. Bizi ortadan kaldırmak isteyen birisi."

"Ama ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki farkında olmadan biliyorsundur."

"Hayır, delilik bu. Delilik! Nick ben sıradan bir kadınım. İşime giderim, alışveriş ederim, yemek pişiririm! Ben casus değilim! Ben Evie gibi değilim."

"O zaman Evie gibi düşünmeye başlasak iyi olur. Ben de bu oyuna yabancıyım."

"Eve dönebiliriz, Washington'a."

"Daha emniyetli olduğunu mu sanıyorsun?"

'Hayır,' diye düşündü Sarah artan bir ümitsizlikle. Nick haklıydı. Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu.

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu ümitsizce.

"Saat on iki. Arabayı bir kenara çekip Dover'daki Hovercraft'a yetişiriz. Calais'den de trenle Brüksel'e gideriz ve bir süre için ortadan kayboluruz."

Sarah şaşkın bir şekilde yola baktı. Bu 'bir süre' ne kadar uzundu? Sonsuza dek mi? 'Evie gibi sürekli kaçacak mıyım?' diye düşündü.

Bir saat önce Margate tepelerinde Geoffrey'yi bulup evliliği hakkındaki gerçekleri öğrenmeyi planlıyordu. Ama şimdi öyle bir durumdaydı ki, sağ kalmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Nick'in direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti; o da korkmuştu. Nick O'Hara'nın bile korkmuş olması genç kadını daha çok dehşete düşürüyordu.

"Sanırım sana güvenmem gerekiyor," dedi Sarah.

"Öyle gözüküyor."

"Başka kime güvenebiliriz Nick?"

Nick genç kadına baktı. "Hiç kimseye."

Roy Potter telefonu ilk çalışında açtı. Duyduğu kıpırtılar kayıt düğmesine basmasına neden oldu. Hat-

tın öbür ucundan Nick O'Hara'nın sesi geldi. "Söyleyecek bir şeyim..."

"O'Hara?" diye bağırdı Potter. "Hangi cehennem..."

"Ortadan kayboluyoruz Potter. Peşimizi bırak!"

"O'Hara dinle! Bize ihtiyacın var!"

"Tam tersi."

"Bizim yardımımız olmadan orada ayakta kalacağını mı sanıyorsun?"

"Evet, iyi dinle Potter. Adamlarına dikkat et. Danimarka'nın halini beğenmiyorum. Eğer senin sorumlu olduğunu öğrenirsem başını fena halde belaya sokacağım."

"Bekle, O'Hara..."

Hat kapandı. Potter küfrederek ahizeyi yerine koyduktan sonra isteksizce Jonathan Van Dam'ın masasına baktı. "Yaşıyorlar."

"Neredeler?"

"Söylemedi. Telefonun açıldığı yeri tespit etmeye çalışıyoruz."

"Geri geliyorlar mı?"

"Hayır, ortadan kayboluyorlar."

Van Dam masasına yaslandı. "Onları istiyorum. Hemen. Bir başkası onları bulmadan."

"Korkmuş efendim. Bize güvenmiyor."

"Bu son acemilikten sonra hiç şaşırmadım. Bul onları!"

Potter, Nick O'Hara'ya bildiği tüm küfürleri ettikten sonra telefona sarıldı. Tüm bunlar onun suçuydu. "Tarasoff!" diye bağırdı. "O numarayı buldun mu?... Ne demek Brüksel'de bir yer? Brüksel'de olduğunu zaten biliyorum! Adresi istiyorum!.." Telefonu çarparak kapattı.

"Basit bir gözetim, planın buydu değil mi? Peki, ne oldu?"

"Kadının peşinde iki ajanım vardı. Ne oldu bilmiyorum. Bir adamım hâlâ kayıp. Diğeri de morgda."

"Ölü ajanlarla uğraşamam. Sarah Fontaine'i istiyorum. Tren istasyonlarını ve havaalanlarını araştırdınız

mı?"

"Brüksel ofisi bu konuyu halletti. Ben de bu akşam uçuyorum. Banka hesaplarından büyük miktarda para çekmişler. Uzun süre ortadan kaybolmayı planlıyorlar galiba."

"Hesapları kontrol et. Fotoğraflarını yerel polise, Interpol'e, bu işle ilgilenen herkese dağıt. Kadını tutuklama, yalnızca bul. Ve o adamın ne yapmak istediğini bilmek istiyorum."

"O'Hara'nın mı?" diye mırıldandı Potter. "Ben size bilmek istediğiniz her şeyi söyleyebilirim."

"Bundan sonra ne yapabilir?"

"Bu oyunda yeni. Kolayca sahte kimlik değiştiremez. Ama kusursuz Fransızca konuşuyor. Belçika'da hiç şüphe uyandırmadan dolaşabilir. Üstelik çok zeki. Bizi uğraştırabilir."

"Peki ya kadın? O da kalabalığa karışabilir mi?"

"Bildiğim kadarıyla yabancı dil bimiyor. Tümüyle tecrübesiz. Tek başına çaresiz kalacaktır."

Tarasoff ofise girdi. "Adresi buldum. Şehrin merkezinde bir telefon kulübesi. Onu takip etme şansımız yok."

"O'Hara Belçika'da kimi tanıyor?" diye sordu Van Dam. "Güvenebileceği bir arkadaşı var mı?"

Potter kaşlarını çattı. "Dosyasını araştırmam gerekiyor."

"Konsolosluk bölümündeki Liebermen, O'Hara'nın arkadaşlarını bilebilir," dedi Tarasoff.

Van Dam Tarasoff'a bakarak, "İyi bir başlangıç," dedi. "Birisinin düşünüyor olmasına sevindim. Başka?"

"Efendim, başka açılardan bakarsak bu adamın hayatını çeşitli konular yönlendiriyor." Tarasoff, Potter'ın karanlık bir şekilde ona baktığını fark ederek ekledi. "Ama şüphesiz Mr. Potter, O'Hara'yı daha iyi tanır."

"Hangi konulardan bahsediyorsunuz, Mr. Tarasoff?"

"Onun bir başkası için çalışıp çalışmadığını düşünü-

yordum."

"Hayır," dedi Potter. "O'Hara bağımsız."

"Ama adamınız iyi bir noktaya değindi," dedi Van Dam. "O'Hara'yı incelerken bir şeyi gözden kaçırdık mı?"

"Londra'da dört sene kaldı," dedi Tarasoff. "Bir sürü bağlantı kurmuş olabilir."

"Bakın, bu adamı tanıyorum," diye itiraz etti Potter. "O başına buyruktur." Van Dam onu duymuyor gibiydi. İyi bir ajan olmak için deliler gibi çalışmıştı, ama Van Dam gibi adamların gözünde yetersizdi. Onda eksik olan stildi.

Bu Tarasoff'da vardı. Ve Van Dam'ın da giysisi Savile Row, saati Rolex'di, Potter da zengin bir kadınla evlenmeliydi.

"Sonuçları hemen bekliyorum Mr. Potter," dedi Van Dam paltosunu giyerken. "Bir şey bulduğunuz zaman beni arayın. Bu noktadan sonra O'Hara'yı halletmek sizin işiniz."

Potter kaşlarını çattı. "Ne anlama geliyor bu?"

"Bu işi size bırakıyorum? Tedbirli davranın." Van Dam odadan çıktı.

Potter şaşkınlıkla, kapanan kapıya baktı. "Size bırakıyorum," demekle neyi kastetmişti? Potter, Nick O'Hara'ya ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. O'Hara da burnu büyük bir diplomattı. O bu tipleri iyi bilirdi. Bunlar casuslara tepeden bakarlardı. Potter'ın yapmak zorunda olduğu pis işi kimse takdir etmiyordu. İşler iyi gittiği zaman hiç kimse itibar etmezdi. Ama her şey kötü gitmeye başlayınca onu suçlarlardı.

Geçen sene O'Hara'yla birbirlerine savurdukları hakaretler hâlâ etkisini koruyordu. O'Hara'nın haklı olduğunu biliyordu. Sokolov'un ölümü onun suçuydu.

Bu sefer hiçbir hata yapmamalıydı. Şimdiden iki ajanını kaybetmişti. Daha da kötüsü Sarah Fontaine'nin izini kaybetmişti. Brüksel'deki bütün otelleri aramak zorunda kalsa bile onları bulacaktı.

Jonathan Van Dam da onları bulmakta kararlıydı.

O'Hara basit bir operasyonu karıştırmıştı. Kimsenin beklemediği bir faktör, küçük bir ayrıntıydı bu. Van Dam'ı asıl korkutan Tarasoff'un belirttiği gibi O'Hara'nın yalnızca âşık bir adam olmayıp, başka bağlantılarının olmasıydı.

Van Dam önündeki yemeğe bakarken bu son ihtimali düşünüyordu. En sevdiği restoranda tek başına oturuyordu. Burada yemekler fena değildi. Mum ışığı ve yumuşak mırıltılar hoşuna gidiyordu.

Pirzolasını bitirdikten sonra arkasına yaslanarak şarabını ağır ağır yudumladı. Evet, Tarasoff iyi bir noktaya değinmişti. Her şeyi göründüğü gibi kabul etmek çok tehlikeliydi. Van Dam bunu pek çok insandan daha iyi biliyordu. İki sene boyunca başkalarının mutlu bir evlilik dedikleri şeye katlanmıştı. İki sene boyunca dokunmaya bile katlanamadığı bir kadınla aynı yatağı paylaşmıştı. Arkadaşlarının, "Jonathan, Claudia'yı çok mutlu ediyorsun," ya da "Çok şanslısınız," gibi sözlerine sessizce gülmüştü. Claudia'nın ölümü herkesi şaşırtmıştı. Belki de en çok Claudia'yı. Orospu sonsuza kadar yaşayacağını sanmıştı.

Tekrar Nick O'Hara ve Sarah Fontaine aklına geldi. Brüksel gibi büyük bir şehirde, kusursuz Fransızca konuşan O'Hara'yı bulmanın zor olduğunu biliyordu. Sarah Fontaine ise farklıydı. Yapacağı tek şey ağzını yanlış zamanda açmak olacaktı. O daha kolay bir avdı ve esas istedikleri de oydu.

Sarah yatağın üstüne oturmuş, bacaklarına sarılmıştı. Saatine bir kez daha baktı; Nick gideli iki saat olmuştu ve o zamandan beri bir hayalet gibi oturmuş ayak seslerini dinliyordu.

Trende paniğe kapılmamaya ve kötü bir şeyler olacağını fısıldayan önsezisini yenmeye uğraşmıştı. Bütün duyuları keskinleşmişti. Her sesi, her görüntüyü fark ediyordu. Ayrıntılar yeni bir boyut kazanmışlardı.

Yolculuk sorunsuz geçmiş, Brüksel'e kadar aksilik olmaksızın gelmişlerdi. Saatler geçmiş, genç kadının korkusu yerini endişeye bırakmıştı. Şimdilik güvenlik-

teydi.

Sarah pencereye doğru gitti. Şehre karanlık çöküyordu. Kurşuni gri rengin içinde Brüksel'deki çatılar hayaletler gibi gözüküyorlardı.

Genç kadın lambayı yaktı. Oda küçük ve bakımsızdı. Her şey toz ve küf kokuyordu. Birkaç saat önce odanın nasıl göründüğü umurunda bile değildi, ama şimdi bu dört duvar onu çıldırtmak üzereydi. Açık havaya, ondan da önemlisi yemeğe ihtiyacı vardı. En son kahvaltıda bir şeyler yemişti ve şimdi açlıktan kıvranıyordu. Ama Nick dönene kadar beklemesi gerekiyordu. Tabii eğer dönerse...

Aşağıda bir kapı kapandı. Sarah ayak seslerinin yukarı çıkışını dinledi. Bir anahtar kilide girmişti. Kapı yavaşça açıldı. Eşikte bir yabancının belirmesiyle genç kadın buz kesmişti.

Alına indirilmiş siyah kasketi, ağzından sarkan sigarası, üstü başı dökülen biriydi bu, üstelik geriye hafif bir balık ve şarap kokusu da getirmişti kendisiyle birlikte. Adam kafasını kaldırdığında Sarah rahatlayarak güldü. "Nick! Bu sensin!"

Nick kaşlarını çattı. "Başka kim olabilir ki?"

"Ama üstündekiler."

Genç adam ceketine hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Rezalet, biliyorum. Sanki sahibi içinde ölmüş gibi kokuyor." Sigarasını söndürerek Sarah'ya bir kesekâğıdı attı.

"Yeni kimliğiniz bayan. Sizi kimsenin tanımayacağına emin olabilirsiniz."

"Oh! Bakmaya korkuyorum." Paketi açarak kısa siyah bir peruk, bir paket toka ve eski bir yün elbise çıkardı.

"Sana mini etek ve file çoraplar almadığıma şükret. İnan aklımdan geçmedi değil."

Genç kadın peruğa baktı. "Siyah ha?"

"Ucuzluktan aldım."

"Daha önce hiç böyle bir şey kullanmamıştım. Nasıl kullanılıyor?"

"Dur, ben yapayım."

Sarah peruğa bakarak, "Bu iş olmayacak," dedi.

"Tabii ki olacak." Yatağın üzerindeki tokaları alarak, "Haydi dön arkanı, önce saçlarını toplayalım," dedi Nick.

Sarah itaat ederek Nick'in saçlarını toplamasına izin verdi.

Sarah'nın saçları ve pürüzsüz ensesiyle uğraşmak Nick'e o eski hayali hatırlatmıştı: Sarah, göğüsleri çıplak ve saçları omuzlarına dökülmüş bir halde yatak odasının kapısında duruyordu!

Peruğu Sarah'nın başına yerleştirdi ve onu kendine doğru çevirdi. Genç kadının yüzündeki şüphe ve itaatkârlık Nick'i güldürdü.

"Çok aptal görünüyorum değil mi?" diyerek içini çekti Sarah.

"Hayır, değişik görünüyorsun. Amacımız da buydu."

Sarah başını salladı. "Aptal görünüyorum."

"Haydi elbiseyi dene."

"Bu da nesi?" diye sordu Sarah elbiseyi alırken.

"Büyük olduğunu biliyorum ama..."

"Biliyorum. Ucuzluktan aldın değil mi?" diye güldü genç kadın.

Nick pencereye doğru giderek sokağa baktı. "Sanırım ortalık yeteri kadar karanlık. Niye üstünü değiştirmiyorsun?"

Sarah soyunmaya başladığında Nick gözlerini pencereden ayırmadan arkasından gelen baştan çıkarıcı kumaş seslerini duymamaya çalıştı.

Birden kendi haline güldü.

Dört yıl boyunca bağımsız kalabilmeyi başarmış ve duygularını rafa kaldırmıştı. Hiç beklenmedik bir anda, o kadar kadının içinden; hâlâ kocasına âşık olan, onu iki buçuk haftada işinden kovduran, üzerine ateş açtıran Sarah Fontaine kalbine sızıvermişti. Bu muhteşem bir başlangıçtı.

Daha neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Bölüm Dokuz

Kahkahalar ve dumanla dolu bir tavernada otururak bir şişe şarap açtılar. Sarah üçüncü kadehi devirirken, 'Köylü şarabı olmalı,' diye düşündü. Ortalık birden çok sıcak ve ışıl ışıl oluvermişti. Yandaki masada yaşlı adamlar ekmek ve bira üstüne hikâyeler anlatıp gülüyorlardı. Sarah her görüntüye, her sese dikkat ediyordu. Saklanmamak güzeldi.

Sigara dumanının arasından Nick'in gülümsediğini gördü. Bütün hayatı boyunca çalışmış insanlar gibi omuzları çökmüş, sakalları uzamıştı. İki hafta önce ofisine gittiği adamın bu olduğuna inanamıyordu. Ama o da aynı kadın değildi. Korku ve yaşadıkları her ikisini de değiştirmişti.

"Yemeğin hakkını verdin," dedi Nick boş tabağı işaret ederken. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyiyim. Açlıktan ölecektim."

"Kahve?"

"Biraz sonra. Önce şarabımı bitireyim."

Nick onun bardağını alarak, "Belki bitirmesen daha iyi olur. Dikkatli olmamız gerek," dedi.

Sarah şarap bardağına öfkeyle baktı. Her zamanki gibi Nick O'Hara onun hayatını yönlendirmeye çalışıyordu. Mücadele etmenin zamanı gelmişti. Bardağı inatla önüne çekti. "Hayatımda sarhoş olmadım ben!"

"Başlamak için kötü bir zaman."

Sarah ona bakarak içkisinden bir yudum aldı. "Etrafındakilere emretmek âdetin midir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Karşılaştığımız günden beri her şeyin kontrolü sende, değil mi?"

"Senin kontrolün mü, yoksa olayların mı?"

"Her ikisinin de."

"Pek değil. Londra'ya gelmek senin fikrindi?"

"Beni niye takip ettiğini hiç söylemedin. Sinirliydin değil mi?"

"Çılgınlar gibiydim."

"O yüzden mi geldin? Boynumu kırmaya."

"Aslında düşünmedim değil. Ama sonra fikrimi değiştirdim."

"Niçin?"

"Karakoldaki korunmasız ve saf halin yüzünden."

"Sandığından daha güçlü olabilirim."

"Bak sen!"

"Çocuk değilim Nick. Otuz iki yaşındayım, her zaman kendi başımın çaresine baktım."

"Seni küçümsemiyorum. Çok başarılı bir kadınsın ve çok saygın bir araştırmacı."

"Nereden biliyorsun?"

"Güvenlik dosyanı gördüm."

"Evet, o esrarengiz dosya. Peki ne öğrendin?"

Nick arkaya yaslandı. "Bir düşüneyim... Sarah Gillian Fontaine, Chicago Üniversitesi'nden mezun. Mikrobiyoloji alanında bir sürü araştırmaya katıldı. Şüphesiz çok başarılı bir kadınsın." Biraz durduktan sonra ekledi. "Ama benim yardımıma ihtiyacın var."

Garson hesabı almaya geldiğinde bir süre sustular. Adam duyamayacak kadar uzaklaştığında Nick tekrar konuştu. "Normal şartlar altında kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum Sarah. Ama şimdi değil."

İnat etmek saçma olurdu. Sarah iç çekerek, "Peki," dedi. "Korkuyorum Nick. Yürümeden önce sokağı kontrol etmekten, kimin dost kimin düşman olduğunu düşünmekten yoruldum. Ama beni küçümseme, hayatta kalmak için her şeyi yaparım."

"İyi. Çünkü bu iş bitmeden bir düzine kadın kılığına girmen gerekebilir. Artık Sarah Fontaine değilsin, onu arkanda bıraksan iyi olur."

"Nasıl?"

"Birini seç, en ince ayrıntısına kadar o insan ol. Şimdi kimsin sen?"

Sarah bir süre düşündü. "Ben bir balıkçının karısıyım... İki yakamızı bir araya getirmeye çalışıyorum..."

"Devam et."

"Hayatım hiç kolay değil, çok yoruluyorum. Ve hepsi aynı anda bağıran altı tane çocuğum var..."

"Güzel. Devam et."

"Kocam...." Birden Nick'e baktı. "Yani sen... sen pek eve uğramıyorsun."

"Mutlu muyuz?"

"Bilmiyorum. Öyle miyiz?"

"Ben de olayın içinde olduğuma göre fikrimi söyleyebilirim. Evet, mutluyuz. Çocuklarımı seviyorum. Karımı da seviyorum, ama her zaman pek kibar değilim."

"Beni dövüyor musun yani?"

"Hakettiğin zaman." Sonra yavaşça ekledi. "Ama sonra çok üzülüyorum."

İki yabancı gibi bakıştılar. Sarah birden sert yataklarında onunla alt alta üst üste yatmanın nasıl bir duygu olacağını düşündü. Geoffrey çok nazik bir sevgiliydi. Sakin ve heyecansızdı. Nick'in farklı olduğunu hissediyordu. Ona aç bir adam gibi yaklaşacaktı.

Elleri titreyerek şarap bardağına uzandı. "Ne kadar zamandır evliyiz?"

"On dört yıldır. Ben yirmi dört yaşındaydım. Sense... sadece on sekiz."

"O zaman annem itiraz etti."

"Benimki de. Ama kim takar." Nick elini onunkinin üstüne koyunca Sarah titredi. "Birbirimiz için deli oluyorduk."

Sesinin tonu Sarah'nın susmasına yol açtı. Masum oyun değişmişti. Kulaklarının uğuldadığını ve her şeyin eriyip gittiğini hissetti genç kadın. Yalnızca Nick'in yüzü ve parlayan gözleri vardı şimdi.

"Evet," dedi Sarah'nın güçlükle duyabileceği bir sesle. "Birbirimiz için deli oluyorduk."

Bardağının masada devrilirken çıkardığı ses genç kadını kendine getirdi. 'Sarhoş oldum,' diye düşündü.

"Sarah? Ne oldu?"

Sarah ayağa fırlayarak dışarı çıktı. Sokağı yarıladığında Nick onu kolundan yakalamıştı.

"Sarah. Dinle beni!"

"Bu bir oyun Nick!" dedi Sarah kurtulmaya çalışırken. "Hepsi bu. Oynadığımız aptalca bir oyun!"

"Hayır. Benim için bir oyun değil artık!"

Genç adam onu aniden kollarına çekti. Sarah'nın şaşırmaya vakti olmadı. Sadece genç adamın göğsüne yaslanırken karanlığa doğru düşmenin heyecanını hissetti.

"Korkuyorum Nick. Bir hata daha yapmaktan korkuyorum. Geoffrey ile yaptı..."

"Ben Geoffrey değilim. Ben orta yaşlı, pek zengin olmayan sıradan bir insanım. Hatta pek zeki de sayılmam. Gizli saklı işlerim yok. Sadece... Sarah, ben çok yalnızım. Seni istiyorum. Başımı belaya sokacak kadar hem de..."

Yağmur başlamıştı. Gülerek koşmaya başladılar. Odalarına gelene kadar sırılsıklam olmuşlardı. Sarah üstünden sular akarak yatağın yanına giderken Nick kapıyı kilitledi. Arkasına dönerek genç kadının peruğunu çıkarıp saçlarını sallamasını izledi.

Ve ona doğru ilerledi. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. Elleri yüzüne dokunduğunda Sarah titredi. Dudakları yavaşça birleşti. Nick'in elleri boynundan elbisesine indi. Düğmeleri açtı, dudakları birbirini içiyordu. Geç adamın elleri kumaşın altına kaydı ve göğüslerini avuçladı.

Her ikisi de titriyorlardı, ıslak elbiselerinin altından kontrol edemedikleri bir ısı yükseliyordu.

Nick ceketini çıkarıp yere bıraktı. Islak gömleği genç kadının çıplak göğüslerine değdi. Yatağa çöktüler. Genç adam sabırsızca gömleğini çıkardı. Sarah daha önce düşündüklerini hatırladı; Nick onunla aç bir adam gibi sevişecekti!

Bu durumdan rahatsız mıydı? O da en azından Nick kadar arzuluydu ve genç adam bunun farkındaydı. Genç kadındaki karmaşayı da fark etmişti. Kaşlarını çatarak geri çekildi ve "Titriyorsun Sarah," diye fısıldadı. "Niçin?"

"Korkuyorum Nick?"

"Benden mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım kendimden... Kendimi suçlu hissetmekten korkuyorum."

"Sevişmek konusunda mı?"

Sarah gözlerini sıkıca kapadı. "Ah, Tanrım. Neler yapıyorum. O yaşıyor Nick. Kocam yaşıyor..."

Nick'in bakışları bütün direncini alıp götürdü. Kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. "Ne kocası Sarah? Simon mı? Geoffrey mi? Hiç var olmayan bir hayalet!"

"Hayalet değil bir adam."

"Sen buna evlilik mi diyorsun?"

Sarah başını salladı. "Hayır. Aptal değilim."

"Bırak gitsin!" Dudakları genç kadının alnına değdi ve onun saçlarını ısıttı. "Bırak anıları. Onlar gerçek değildi. Hayatına devam et."

"Ama hâlâ merak ediyorum," dedi Sarah iç çekerek. "Kendim hakkında çok kötü şeyler öğrendim Nick. Bir hayaleti sevmişim. Onu istedim, gerçek yaptım, çünkü ona ihtiyacım vardı. Şimdi de sana ihtiyacım var."

"Bu o kadar kötü mü?"

"Artık duygularımdan emin değilim. Sana âşık mı oluyorum, yoksa ihtiyacım olduğu için mi böyle düşünüyorum?"

Nick isteksizce gömleğini iliklemeye başladı. "Emniyette oluncaya kadar bunun cevabını bilemeyeceksin."

Sarah onun dudaklarına dokundu. "Seni sevmediğim için değil Nick, yalnızca..."

Nick genç kadının gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordu; o hiçbir şeyi saklamayan, parlak gözlerde... Sarah'yı çılgınca istiyordu, ama zaman ve yer yanlıştı. Genç kadın hâlâ şoktaydı.

"Hayal kırıklığına uğradın," dedi Sarah.

Nick gülümsemeye çalışarak, "Bunu kabul ediyorum," diye yanıtladı.

"Sadece..."

"Yapma Sarah," diye susturdu onu. "Açıklama yapmana gerek yok. Sadece yanımda yat ve sana sarılmama izin ver."

Sarah başını onun göğsüne gömdü. "Benim sevgili koruyucum."

Nick güldü.

Birbirlerine sarıldılar. Aralarında oluşan o güçlü ateş yerini ılık bir hisse bıraktı.

"Ne yapacağız Nick?"

"Ben de bunu düşünüyorum."

"Kaçmaya devam edemeyiz."

"Zaten paramız sadece birkaç ay daha yeter, o kadar."

Sonra ona bakarak, "Hayatının o bölümünü kapaman gerek. Bunun için de Geoffrey'yi bulmalısın," dedi. Bir an durup, "Hiç şansımız yok. Bugün her şeyi göze alarak Roy Potter'ı aradım," diye devam etti.

Sarah kollarından kurtularak ona baktı. "Potter'ı mı aradın?"

"Bak, Brüksel'de olduğumuzu zaten biliyor, banka hesaplarımızı kontrol etmiştir. Bu akşamüstü çektiğimiz para CIA'nın bilgisayarında bir yerlerdedir şimdi."

"Niye aradın? Ona güvenmediğini sanıyordum."

"Güvenmiyorum. Ama ya yanılıyorsam? Hiç değilse onun düşünmesini sağladım. Şimdi etrafındaki insanlara daha dikkatli bakacaktır."

"Bizi aramaya başlayacak..."

"Brüksel büyük bir şehir. Üstelik her an harekete geçebiliriz. Sarah, ben istediğin kadar bağlantı kurabilirim, ama gerisi sana bağlı. Onunla evli olan sendin, nereye gitmiş olabilir?"

"Keşke bilseydim."

"Sana bir şey bırakmış olabilir mi? Bakmadığın bir yere?"

"Yanımda yalnızca çantam var."

"Öyleyse onunla başlayalım."

Sarah çantasını alarak içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Her kadının çantasındaki şeyler ve Evie'in posta kutusundan aldığı açılmamış faturalar vardı.

Nick cüzdanı alarak sorarcasına baktı.

"Devam et. Senden gizli bir şeyim yok."

Nick kredi kartlarını ve fotoğrafları tek tek çıkardı. Bir-iki saniye Geoffrey'nin fotoğrafına baktıktan sonra

onu da yatağın üstüne bıraktı.

"Tüm albümün burada," dedi gülümseyerek.

"Onları bırakmaya kıyamadım. Sen hiç resim taşımaz mısın?"

"Yalnızca ehliyetimdekini."

Daha sonra kâğıtları inceledi. Telefon numaraları, kartvizitler, küçük notlar... Sarah genç adamın niçin hiç resim taşımadığını merak etti. Eski karısından beri hayatına hiçbir kadın girmemiş miydi? Nick hakkında bildiklerinin aslında ne kadar az olduğunu şimdi daha iyi görüyordu.

Genç kadın gözlüklerini takarak Evie'nin zarfını açtı. Üç tane fatura vardı. İlk ikisi su ve elektrik içindi. Üçüncü ise telefon faturasıydı.

Sarah üçüncüyü açtı. Rakamlara baktıktan sonra diğerlerinin yanına koyuyordu ki, alttaki Berlin kelimesini gördü. Görüşme iki hafta önce bir gece yapılmıştı.

Nick'in koluna yapışarak, "Şuna bak. En sonuncusuna."

Nick'in gözleri büyüdü. "Bu telefon yangının çıktığı akşam açılmış!"

"Bana Geoffrey'yi aradığını söylemişti, hatırlıyor musun? Nerede olduğunu biliyordu demek..."

"Ama bu çok büyük bir dikkatsizlik..."

"Belki doğrudan onu aramamıştır. Belki bir aracıdır. Bu numara kimin acaba?"

"Arayamayız."

"Niçin?"

"Buradan aramak numara sahibini korkutabilir. Berlin'e gidene kadar bekleyelim. Yarın Düsseldorf'a gider eksprese atlarız. Ben biletleri alırım. Sanırım ayrı ayrı gidip trende buluşsak daha iyi olur."

"Berlin'e gittiğimizde ne olacak?"

"Numarayı çevirip kimin cevap verdiğini anlayacağız. Berlin konsolosluğunda eski bir arkadaşım var. Wes Corrigan. Belki bize yardım eder."

"Ona güvenebilir miyiz?"

"Sanırım. Onunla Honduras'a gitmiştik. İyi bir in-

sandır..."

"Kimseye güvenemeyeceğimizi söylemiştin."

"Başka şansımız yok Sarah. Bu riski göze almamız gerek." Nick genç kadının gözlerindeki üzüntüyü görerek onu kucakladı.

"Geleceği düşünememek ne kadar kötü," diye fısıldadı Sarah. "İleriyi düşündüğüm zaman Evie'yi görüyorum."

"Sen Evie değilsin."

"Beni korkutan da bu. Evie ne yaptığını, nasıl hayatta kalacağını biliyordu. Şimdi yaşamıyor. Benim şansım ne olabilir ki?"

"Ben varım ya..."

Sarah genç adamın yüzüne dokunarak gülümsedi. "Evet, sen varsın. Niye bu kadar şanslıyım?"

"Yeldeğirmenleri yüzünden galiba."

"Anlamadım."

"Lieberman bana Don Kişot dediklerini söyledi. Bu kadar komik olduğumu bilmiyordum."

"Ben de senin yeldeğirmenlerinden biri miyim?"

"Hayır." Dudaklarını genç kadının saçlarına değdirdi. "Sen benim için daha önemlisin."

"Benimle kalmak zorunda değilsin Nick. İstedikleri benim, sen geri dönebilirsin."

"Sus Sarah!"

"Eğer beni bırakırsan, anlarım. Gerçekten."

"Peki, kendi başına ne yapacaksın? Tek kelime Almanca bilmiyorsun. Fransızcansa çok zayıf... Bana ihtiyacın var."

Evet, yine ihtiyaç! Haklıydı, ona ihtiyacı vardı.

"Üstelik seni şimdi bırakamam."

"Niçin?"

Nick yavaşça güldü. "Çünkü ben şimdi işsiz bir serseriyim ve bu iş bittiği zaman senin gelirinle yaşayacağım."

Sarah dirseğinin üstünde doğruldu. Genç adam gözlerini kısmış ona bakıyor, ışık yüzünde garip gölgeler oluşturuyordu. "Nick, benim sevgili Don Kişot'um.' Yavaşça dudaklarını onunkilere eğerek bir öpücük kon-

durdu. "Berlin'e," diye fısıldadı.

"Evet," diye mırıldandı genç adam onu kendine doğru çekerken. "Berlin'e."

Parlak ve güzel bir şafak vaktiydi. Biraz evvel ıslak ve kasvetli bir gri olan tren rayları günün ilk ışıklarıyla birlikte altın gibi parlamaya başlamıştı. Sarah'nın durduğu perondaki yolcular hemen yağmurluklarıyla eşarplarını çıkarttılar üzerlerinden. Bugün tam bir nisan günü gibi ılık ve parlak olacaktı. Belçika çok uzun ve yağmurlu bir kış geçirmişti ve ülke baharı bekliyordu.

Nick ve Sarah peronda birbirlerinden çok uzakta duruyorlardı. Yalnızca birkaç kez bakışmışlardı. Genç adam öne inik kasketi ve ağzındaki sigarasıyla bir direğe yaslanmış dünyaya meydan okuyordu.

Yaklaşan trenin sesinin gelmeye başlamasıyla insanlar banklardan kalktılar. Antwerp treni durduğu zaman herkes peronun kenarına doluşmuştu.

Sarah kuyruğun sonundaki yerinden Nick'in sigarasını söndürüp trene bindiğini gördü. Birkaç saniye sonra da genç adam camda göründü. Birbirlerine bakmadılar.

Kuyruk daha da kısalmıştı. Birkaç adam daha ve genç kadın trene binmiş olacaktı. İşte o anda güneş gözlüklü adamı gördü.

Donakaldı. Bilet gişesinin yanında duran sarı saçlı adam bakışlarını trenin kapısına çevirmişti. Bir direğin arkasında durmasına rağmen Sarah onu tanımıştı. Bu adam ona mavi Peugeot'dan bakan adamdı. Ölüm insan kılığına girmişti!

Ve genç kadın onun görüş alanına doğru ilerliyordu.

Bölüm On

İlk aklına gelen arkasını dönüp koşmak, kendini kalabalığın içinde kaybettirmek oldu. Ama ani bir hareket adamın dikkatini çekerdi, geri de dönemezdi. Tanınmamayı ümit ederek ilerlemek zorundaydı.

Umutsuzca Nick'in yüzünü gördüğü vagon penceresine baktı. Herhangi bir işaret verebilseydi keşke. Ama pencere çok arkadaydı, onu göremiyordu.

Kuyruğun başında yaşlıca bir yolcu biletini yere düşürdü. Yerden almak için yavaşça eğildi. "Tanrım lütfen çabuk ol," diye dua etti Sarah. Paniği yavaşça kaybolurken seçtiği role bürünmek için çabaladı, hastalıklı bir Belçikalı kadındı. Gözleri yerde, para kesesini kollarının arasında sıkıca tutuyordu şimdi. Siyah peruk Sarah için görünmezlik demekti. Adam kızıl saçlı bir kadının peşindeydi. Belki de onu fark etmezdi.

"Madame?"

Sarah bir elin koluna dokunmasıyla sıçradı. Yaşlı bir adam ona Fransızca bir şeyler söylerken aptal aptal baktı. Kolunu kurtarmaya çalıştı, ama adam ona ısrarla bir kadın eşarbını gösteriyordu. Birden adamın ne demek istediğini anlayarak başını salladı, hayır eşarbı o düşürmemişti. Yaşlı adam omuzlarını silkerek yürüdü.

Neredeyse ağlamak üzereydi. Arkasını dönerek ilerlemeye hazırlanıyordu ki birinin yolunun üstünde durduğunu fark etti.

Başını kaldırdığında dehşetle aynalı gözlüklerdeki yansımasını gördü.

Sarışın adam gülümsedi. "Madame," dedi yavaşça. "Gelin..."

"Hayır, hayır..." diye fısıldayarak uzaklaşmaya çalıştı Sarah.

Adam ona doğru hareket ettiğinde elinde bir şey parladı. Bıçağın yaratabileceği acıları düşündü genç kadın. Kendini düşüyormuş gibi hissetti, ama sonra trenin hareket etmekte olduğunu fark etti. Son şansı da gidiyor-

du.

Sarah onun yaklaştığını hissetti. Her an dönüp kaçmasını beklediği avına doğru yavaş yavaş ilerliyordu.

Sarah kaçmaya başladı. Ama arkasını dönüp kaçmak yerine adamın yanından hızla geçerek hareket eden trene doğru koştu.

Bu beklenmedik hareket ona çok değerli birkaç saniye kazandırdı.

Tren hızlanmak üzereydi. Sarah'nın treni yakalayabilmesi için acele etmesi gerekiyordu. Ayakları kurşun gibi ağırlaşmıştı, arkasında adamın hızlanan ayak seslerini duyabiliyordu. Son birkaç metreyi de hızla koştu. Tutacağı demir birkaç santim ötede duruyordu. Sonra parmakları soğuk çeliği kavradı. Sıkıca tutunup kendini yukarı çekti.

Işıklar ve renkler hızla geçiyordu. Boğazındaki acı yerini rahatlamaya bıraktı. 'Becerdim,' diye düşündü 'Becerdim...'

Ama basamak yeni bir ağırlıkla çıtırdadı. Sarah dehşetle titredi. Mücadele edecek gücü, kaçacak yeri kalmamıştı. Adam arkasındayken orada durmaktan başka çaresi yoktu.

Tren hızlanıyordu. 'Sen insan olamazsın,' diye düşündü. 'Sen insan değil kâbussun.'

Adam son güneş ışıklarını da kapatarak ona doğru eğildi. Sarah adamın gölgesinde yutulmayı bekledi.

Sonra arkasından tok bir ses geldi. Bir ayağın ete hızla vuruşuydu bu.

Gölge inleyerek arkaya doğru kayboldu.

Bir mucizeydi bu. Sarah bir an adamı yerden kalkmaya çalışırken gördü. Hâlâ yaşıyor, nefes alıyordu; kâbus gitmişti.

"Sarah, Tanrım..."

Kuvvetli eller onu ölümün içinden yukarı doğru çekti. Sarah titreyerek Nick'in kollarına düştü. Genç adam onu sıkıca tuttu. Sarah onun kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Tamam," diye mırıldandı Nick defalarca. "Tamam, geçti."

"Kimdi o?" diye bağırdı Sarah. "Niye bizi rahat bırakmıyor?"

"Sarah dinle beni, dinle! Bu trenden inmemiz lazım. Yön değiştirmeliyiz."

"Sonra ne olacak?" diye bağırmak istedi Sarah. Sonra nereye gideceklerdi?

Adam hızla kaybolan manzaraya baktı. "Bir sonraki durakta yön değiştirmemiz lazım. Yürürüz, otostop çekeriz. Hollanda sınırını geçtikten sonra doğuya giden bir başka trene bineriz."

Sarah adamın sözlerini duymadan ona sıkıca sarıldı. Güneş gözlüklü adam insandan başka bir varlığa dönüşmüştü. Herhangi bir korkunun daha da üstündeydi onun için. Gözlerini kapatarak adamların öteki istasyonda beklediklerini düşündü. Nick bile onu sonsuza kadar uzak tutamazdı tehlikeden.

Öndeki raylara bakarak bir dahaki istasyonun gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Yakalanmadan inmeleri gerekiyordu. Kırlara dalmak ise tek şanslarıydı.

Ama raylar hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Tren onları katillere götüren çelik bir tabut gibiydi.

Kronen yer yer çürümüş olan yüzünü inceledi ve anlatılmaz bir öfke dalgası her tarafını sardı. Kadını ikinci kez elinden kaçırmıştı. Peronda avcunun içindeydi, ama beklemeyen bir yöne sıçrayarak şaşırtmıştı onu. Sonra da trenden sanki hayvanmışcasına tekmelenerek atılması... İşte onu en çok öfkelendiren de buydu.

Kronen parmağını iki defa aynaya vurdu. Bu adam, Nick O'Hara, onun yoluna çıkmıştı. Sahiden CIA'den miydi? Simon Dance'nin bir arkadaşı mıydı yoksa? Kim olursa olsun, Kronen o ikisini bulunca, bir cesetten başka bir şey olamayacaktı.

Onları bulmak! Aslında bu Kronen için oldukça zor olacaktı. Adamları Antwerp'te trene bindiklerinde kimseyi bulamamışlardı.

Yardım için yine ihtiyarı araması gerekiyordu. İçinde bulunduğu durum onu önce endişelendirdi. Sonra da öfkelendirdi. Kadına, kaçtığı için, adama da mü-

dahele ettiği için kızıyordu. Her şeyi tek tek ödetecekti onlara.

Kronen güneş gözlüklerini taktı. Sağ elmacık kemiğinin üstündeki çürük açıkça belli oluyordu. Sarah Fontaine gibi bir acemiye yenilmenin aşağılatıcı iziydi bu onun için.

Ama bu geçici bir durumdu. İhtiyar onları bulurdu nasıl olsa. Onun her yerde gözü vardı, hiç beklenmeyen yerlerde bile... Evet o kadını yine bulacaklardı. Sonsuza dek saklanamazdı.

Güvercin sesleri Sarah'yı uyandırdı. Gözlerini açtı. Güneşin zarif ışıklarıyla düz taş duvarları, kanat çırpan güvercinleri, değirmenin tahta kollarını gördü.

Döndü ve Nick'e bakıp gülümsedi. Samanların içinde uyuyordu. Zavallı, yorgun Nick. Hollanda sınırını geçene dek otostop yapmışlar sonra da kilometreler boyunca yürümüşlerdi. Şimdi en yakın tren istasyonuna uzaklıkları bir kilometreden azdı. Ama Sarah başka bir trene binmemekte ısrar etmişti. Hava kararana kadar bekleriz demişti Nick. Dinlenecek bir yer, bir yeldeğirmeni bulmuşlar ve o taş kulenin içinde hemen uyuyakalmışlardı.

'Berlin,' diye düşündü Sarah. 'Acaba başarabilecek miyiz?'

Nick'e daha da yaklaşarak onun soluğunu dinledi. Genç adam ürpererek uyandı ve esnedi. Sarah kollarının arasındaydı şimdi.

"Yakında hava kararacak," diye fısıldadı genç kadın.

"Mmmm."

"Keşke hep burada kalsak."

Nick derin bir nefes aldı. "Keşke," dedi.

Bir an için öylesine durdular. Değirmenin çarklarını ve dışarıdaki rüzgârı dinleyerek. Birden genç adam bir kahkaha attı.

"Ne aptallık," dedi. "Cesur Don Kişot, bir yeldeğirmeninde saklanıyor. Londra'daki gülüşmeleri buradan duyabiliyorum."

"Gülüşmeleri mi?"

"Çünkü beceriksiz O'Hara'nın başı yine belada."

Sarah gülümsedi. "Başı belada olabilir, ama beceriksiz değildir. Asla değildir."

"Destek için sağol."

Sarah dikkatlice ona baktı. "Çok acı konuşuyorsun Nick. Dışilişkiler bölümü o kadar kötü mü?"

"Hayır. Çok iyi, tam bir melek. Eğer vicdanına kulak vermemeyi becerebilirsen. Onlara katıldığında sana bir kâğıt imzalatırlar. Üstünde 'partinin kurallarına tartışmaksızın uyacağıma yemin ederim' yazar."

"Büyük hata, değil mi?"

"Tasdik etmek zorunda olduğum onca aptal kâğıdı düşünüyorum da; sonra kokteyl partiler de vardı. Hemen her gece; ortalıkta dolanıp sarhoş olmamaya çalışırdım. Ruslarla oynamaya alışık olduğumuz oyunlar. Ivan'ı avlamak derdik biz. Ötekinin sırlarını öğrenmeye çalışan küçük çocuklar gibiydik."

"Diplomasi bir cehennem," dedi Sarah.

Nick gülümsedi. "Ama savaş kadar kötü değil."

"Senin sadece sıradan bir bürokrat olduğunu sanıyordum."

"Evet, bu doğru işte. Bütün gün kâğıtların içinde yüzerim."

"Ah, Nick. Sen tanıdığım en bürokratik olmayan insansın. Ve inan bana, bir sürü o tip insan tanırım."

"Erkekler mi?"

"Hayır saçmalama. Bürokratlar. Yüksek maaşımın peşinde koşan bir sürü herif. Sen onlar gibi değilsin. Sen... farklısın."

"Kahretsin ki doğru, farklıyım," diye güldü genç adam.

"Çoğu insan kendi varoluşları dışında hiçbir şeyle ilgilenmezken, sen bir yabancı için ortaya çıkıp savaşabiliyorsun."

"Hayır. Eskidendi o. Kolejdeyken bunların hepsi önemliydi. İster inan, ister inanma, Tim Greenstein ile bir gece hapiste gecelemiştik. Rektörün odasının önünde izinsiz toplantı yapmak suçundan. Bilirsin, insan-

lar o yaşlarda dünyada hiçbir şeyin önemli olmadığını düşünürler. Belki hepimiz yaşlandık." Sarah'nın yüzüne dokunarak, "Belki de ilgilenecek daha önemli şeyler bulduk," diye devam etti.

Birden güvercinler pencereden havalandılar ve binlerce saman taneciğinin sanki altın yağmuruymuşcasına tepelerine inmesine sebep oldular. Nick doğrulup Sarah'nın saçındaki samanları ayıklamaya başladı.

"Sen kolejde nasıldın?" diye sordu sonra. "Herhalde çok tertipli biriydin."

"Çalışkan."

"Tabii."

"Bugüne kadar imaları görmezden gelmede çok başarılıydım."

"Erkekler konusunda olduğu gibi mi?"

Sarah onun burnuna dokunarak, "Evet," dedi.

Uzun süre birbirlerine baktılar. Genç kadının kulakları Nick'in kalp atışları ve değirmenin rüzgârda çıkardığı seslerle dolmuştu.

"Şimdi ne kaçırdığımı merak ediyorum?" diye fısıldadı Sarah.

"Sana önemli geleni yaptın sen. Önemli olan bu. İşini sevdin değil mi?"

Sarah başını salladı. Sonra ayağa kalktı ve yeni biçilmiş tarlalara baktı. "Evet. Mikroskobumun içinde güzel bir dünya var. Sadece büyüteci oynatarak yakınlaşabilir ya da uzaklaşabilirsin onlara. Hepsi kontrolüm altındadır, biliyor musun? Şimdiye dek farkına varmadım, laboratuvarımda hiç pencere yoktu. Dışarı açılan tek bir pencere..." Tekrar başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Şimdi görünen o ki hiçbir şey kontrolün altında değil artık. Ama hiç bundan daha canlı hissetmemiştim kendimi. Ölümden de hiç bu kadar korkmamıştım."

"Ölümden bahsetme Sarah. Hiç düşünme bile." Kalkıp genç kadının arkasına geldi ve onu kendine çevirdi. "Sen güçlüsün Sarah. Bazı konularda benden de güçlüsün. Bunu şimdi fark ediyorum."

Sonra onu doyasıya öptü. Üstlerindeki taş kulede

kuşlar uçuşuyor ve günün son ışıkları kayboluyordu. Kutsal gece ve karanlığın güvenliği kırlara çökmüştü artık.

Nick inleyerek geri çekildi, nefes alışı sıklaşmıştı. "Devam edersek treni kaçıracağız. Aldırdığım yok ama..." Dudaklarını tekrar Sarah'nınkilerle birleştirdi. "Artık hareket etmemiz lazım. Hazır mısın?"

Sarah derin bir nefes alarak başını salladı. "Hazırım."

Yaşlı adam bir rüya görmüştü.

Nienke saçlarını eşarpla bağlamış önünde duruyordu. Geniş sade yüzünde bahçenin izleri vardı ve gülümsüyordu. "Frans," dedi. "Gül fidanlarının arasından beton yol yapmalısın. Böylece arkadaşlarımız çiçeklerin arasında yürüyebilir. Şimdi yalnızca çalıların etrafında dolaşıyorlar. Onlara lavantaları göstermek istediğimde ayakkabıları çamurlanıyor. Beton bir yol, Frans, Dorarecht'deki evimizde olduğu gibi."

"Tabii," dedi adam. "Bahçıvana söylerim."

Nienke gülümsedi ve ona doğru geldi. Ama yaşlı adam ona dokunmak için uzandığında, eşarbı birden alevlere dönüştü. Yaşlı adam alevleri yarmaya uğraştıkça eline daha çok saç ve et geliyordu. Nienke'nin onu sonsuza dek terk edişini izlerken boğazındaki sessiz çığlıkları hissediyordu.

Wes Corrigan'ın arka kapıyı açması en azından beş dakikayı bulmuştu. Açtığında üstünde pijaması vardı ve hâlâ ziyaretçilerine bakarak gözlerini kırpıştırıyordu. Dışarıda iki kişi vardı. İlk bakışta onları yabancı sandı. Adam uzun boylu, beyaz saçlı, tıraşsızdı. Kadın ise bol bir ceket ile gri bir bere giymişti. Nefesleri gecenin soğuk havasında buharlaşıyordu.

"Eski konukseverliğine ne oldu?" diye sordu Nick.

"Evet, tabii." Corrigan hâlâ şaşkındı. Onları mutfağa aldı ve kapıyı kapattı. Kısa, tıknaz, otuzlarında bir adamdı. İki ziyaretçisine bakıp hayretle kafasını salladı. Derken gözleri Nick'in beyaz saçlarına takıldı.

"Tanrım. Görüşmeyeli o kadar oldu mu?"

Nick başını salladı ve güldü. "Talk pudrası. Ama gördüğün kırışıklıklar bana ait. Evde başkası var mı?"

"Sadece kedim. Nick neler oluyor."

Nick onun yanından geçerek oturma odasına yürüdü. Cevap vermemişti. Wes, başlığını çıkaran Sarah'ya döndü. "Ah, merhaba, Ben Wes Corrigan. Siz kimsiniz?"

"Sarah."

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum. Bu Nick'in ucuz randevu fikirlerinden biri mi?"

"Sokak temiz görünüyor," dedi Nick, yavaşça mutfağa girerken.

"Tabii ki temiz. Her perşembe temizlik var."

"Demek istediğim gözlenmiyorsun."

Corrigan saf saf, "Aslında can sıkıcı bir hayatım var," dedi. "Hey hadi yahu. Ne oluyoruz?"

Nick derin bir nefes aldı. "Ufak bir sorunumuz var Wes."

Corrigan başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peşinizde kim var?"

"Şirket. Artı veya eksi birileri daha."

Wes inanmaz gözlerle ona baktı. Hemen kapıya giderek dışarıyı kontrol etti ve kapıyı kilitledi. Sonra Nick'in yanına döndü. "Peşinizde CIA mı var? Ne yaptınız? Ulusal sırları mı sattınız?"

"Uzun hikâye. Yardımına ihtiyacımız var."

Wes yorgun bir eda ile başını salladı. "Ben de bundan korkuyordum. Bak! Oturun, oturun. Tanrım, mutfak ne dağınık."

Nick ve Sarah birbirlerine baktılar ve gülümsediler. "Açlıktan ölüyoruz," dedi Sarah.

Corrigan buzdolabına yöneldi. "Jambon ve yumurta getiriyorum."

Ona her şeyi anlatmaları bir saat sürdü. Bu sürede kahve fincanları da boşalmıştı. Nick ve Sarah yarım düzine yumurta yemişler, Corrigan'sa iyice uyanmış, kaygılanmıştı.

"Şu Potter herifi sizce neden işe karışıyor?" diye sor-

du Wes.

"Dava memuru o. Sarah onun isteğiyle serbest bırakıldı. Adamlarına bizi takip emri vermiş olmalı. Ama Margate'ta her şey ters gitti. Biri adamlardan birini öldürdü ve bize ateş açtı."

"Güneş gözlüklü adam, her kimse..." diye Wes başını salladı. "Başınıza gelenlerden hiç hoşlanmadım."

"Ben de."

Corrigan düşünceli görünüyordu. "Demek Magus hakkındaki dosyayı incelememi istiyorsun. Eğer çok gizliyse zor olabilir Nick. Ona dokunamam bile."

"Yapabildiğini yap, biz yalnız başımıza beceremeyiz. Sarah, Geoffrey'yi bulup sorularına cevap alana kadar başımız belada."

"Evet, çok rahatsız bir durum."

Onları arka kapıya götürdü. Dışarıda yıldızlar parlıyordu.

"Nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Wes.

"Ku-damm'da bir otelde."

"Benim daireme taşınabilirsiniz."

"Çok riskli olur. Doğu sınırından geçecek kadar şanslıydık. Şimdi bizi şehirde biliyorlar. Eğer yeteri kadar zekilerse kısa bir süre sonra senin evi izlemeye başlarlar. Seni ararım. İsim Barnes olacak. Bana dış hatlardan ulaşmaya çalış. Nerede olduğumuzu bilmesen senin için daha iyi olur."

"Bana güvenmiyor musun?"

Nick kapıda duraladı. "Öyle olmadığını biliyorsun Wes," dedi Sarah'yı karanlığa doğru iterken.

"Öyleyse ne?"

"Bu kötü bir iş. Sen de fazla içine girmesen iyi olur."

Nick ve Sarah dönerek karanlığa daldılar. Ama giderken Wes'in yumuşak bir tonla arkalarından, "Girdim bile," dediğini duydular.

Güneş doğarken, Sarah, Nick'in kollarında büzülmüş yatıyordu. İkisi de çok yorgundular; uyuyamamış, o günün olaylarını düşünmüşlerdi. En azından artık yalnız değildiler. Wes Corrigan onlarla birlikteydi.

Nick kıpırdayınca sıcak nefesi genç kadının saçını ısıttı. "Bu iş bitince," diye fısıldadı genç kadına, "Şimdi olduğumuz gibi olmak istiyorum. Aynı bu pozisyonda."

"Bu iş bitince..." diyerek iç çekti Sarah. "Acaba sonu gelecek mi? Eve dönebilecek miyim acaba?"

"Eve döneceğiz. Beraber."

Sarah umutla ona baktı. "Dönecek miyiz?"

"Söz veriyorum. Nick O'Hara sözünü her zaman tutar."

Genç kadın yüzünü Nick'in göğsüne dayadı. "Ah, Nick. Seni çok istiyorum. Kör müyüm, korkuyor muyum, yoksa âşık mıyım bilmiyorum. kafam çok karışık."

"Benimkiyse değil."

"Birazcık bile mi?"

"Senin hakkında mı? Hayır. Sana delice gelebilir, ama seni gerçekten tanıdığımı sanıyorum. Bunu söyleyebileceğim tek kadın sensin."

"Peki, karın? Onu tanımıyor muydun?"

"Lauren mi?" Az evvelki duygu dolu sesi şimdi ifadesizdi. "Evet. Onu tanıdım. Her şey bittiğinde."

"Yanlış giden neydi, Nick?"

Genç adam arkasındaki yastıklara yaslanarak konuştu. "Eskiler ne derler bilirsin; madalyonun iki yüzü vardır. Bizim evliliğimiz çok güzel bir örnekti buna. Eğer Lauren'e sorsaydın sana benim hatalı olduğumu, onun ihtiyaçlarını anlayamadığımı söylerdi."

"Peki sana sorarsam?"

Nick omuz silkti. "Zaman geçtikçe daha tarafsız bakabiliyor insan. Galiba kimsenin hatası değildi. Ama onun yaptığını unutmama imkân yok." Sarah'ya döndüğünde gözlerinde acı vardı. "Evliydik. Tam üç yıl. Kahire'yi, elçilik işlerini sevmişti. Bir diplomat karısıydı. Benimle evlenmesinin bir nedeni de buydu aslında. Ona dünyayı gezdirebileceğimi sanmıştı. Ne yazık ki kariyerim onun gelişmiş saymadığı yerlere gitmemi gerektiriyordu."

"Kamerun gibi mi?"

"Evet. O görevi ben istedim. Sadece bir, belki iki yıl sürecekti. Ama o gitmeyi reddetti. Derken ben Londra'yı istedim, bu onu memnun etti. Her şey iyi gidebilirdi aslında. Sadece..." Birden sustu. Sarah genç adamın kasıldığını hissetti.

"Anlatmak zorunda değilsin Nick, istemiyorsan anlatma."

"Hep zamanın bütün yaraları iyi ettiğini söylerler. Ama Londra'dayken öğrendim. O söylemedi. Elçilik doktoru gelip sırtımı sıvazlayarak haberi verdi. Baba olacağımı söyledi. Sarah, altı saat mutluluktan adeta uçtum. Sonra eve gittim. Ve bebeği istemediğini öğrendim."

Acısını azaltmak için Sarah'nın söyleyebileceği herhangi bir şey yoktu. Sadece konuşması bittiğinde rahat etmesi için ona sıcak kollarını sunabilirdi.

"Bazen düşünüyorum," dedi Nick. "Doğsaydı neye benzerdi, diye. Kız mı olurdu erkek mi? Saçı ne renk olurdu? Her yıl kutlayamadığı doğum günlerini andım. Benim öyle ahım şahım bir ailem olmadı. O bebeği istedim. Diz çöküp ona yalvardım. Ama Lauren rahatsız olacağını söyledi." Şaşkın gözlerle Sarah'ya baktı. "Rahatsızlık. Ne söyleyebilirdim ki?"

"Hiçbir şey."

"İşte o zaman onu tanımadığımı anladım. Kavgalar ettik. Evine geri döndü, sorunu böyle çözmüştü. Hiç geri gelmedi. Bir ay sonra boşanma ilamını aldım. Özel ulak. Dört yıl oluyor."

"Onu hiç özledin mi?"

"Hayır, kâğıtlar geldiğinde neredeyse rahatladım. Tekrar kendi başımaydım. Böyle daha kolaydı. Acı yoktu. Hiçbir şey." Genç adam Sarah'nın yüzüne dokundu ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sonra sen benim büroma geldin. Komik gözlüğünle... Seni ilk gördüğüm gün gözlerine dikkat etmemiştim. Ama gözlüklerini çıkardığında sadece gözlerini görüyorum. İşte o an seni istedim."

"O eski gözlüğü atacağım."

"Sakın! Onu seviyorum."

Sarah güldü. Hayatında belki de ilk kez kendini güzel hissediyordu.

Esen rüzgârla birlikte odanın penceresi yavaşça açıldı ve içeri aşağıdaki sokağın egzoslu havası doldu. Berlin uyanıyordu. Bir korna sesi, bir otobüsün homurtusu duyuldu. Gece bitmiş, telefon etme zamanı gelmişti.

"Sarah. Onu bulduğumuzda neler olacak hiç düşündün mü?"

"Şimdiye kadar fırsatım olmadı."

"Onu hâlâ seviyorsun."

Sarah kafasını salladı. "Kimi sevmiş olduğumu bilmiyorum artık. Simon Dance'i değil. Belki sevdiğim adam hiç var olmadı. Hiç gerçek değildi."

"Ama ben öyleyim," diye fısıldadı Nick. "Ben gerçeğim. Ve Geoffrey Fontaine gibi saklayacak hiçbir şeyim yok."

Bölüm On Bir

'Onu bulacağım yer burası mı?'

Kuzeye giden otobüse binen Sarah sürekli bunu düşünüyordu.

Yarım saat önce Evie'nin faturasındaki numarayı arayıp oranın bir çiçekçi dükkânının bodrumunda mı bekliyordu?' Bir sokağın köşesinde inerek dükkânı olduğunu öğrenmişlerdi. Otobüs durağının bir blok ötesindeydi, bulmak kolay olacaktı.

Geniş caddelerden sonra yıkık dökük evler başlamıştı. Geoffrey bu evlerin arka odalarından birinde mi saklanıyordu? Onu çiçekçi dükkânının bodrumunda mı bekliyordu? Bir sokağın köşesinde dükkânı buldular. Kapıyı açarlarken küçük pirinç çıngırak çaldı.

İçeri girince çiçek kokularına boğuldular. Elli yaşlarında bir kadın güllerle süslenmiş bir tezgâhın arkasından onlara gülümsüyordu. Hazırlamakta olduğu buketi devam ederek *"Guten tag,"* dedi.

Nick de *"Guten tag,"* dedi. Kadın güllerin dikenlerini kopartarak saplarını yaldızlı kâğıda sarıyordu. İki ziyaretçisinin sessizliğinden rahatsız olmadan, mırıldanarak işine devam etti. Sonunda buketi bir kenara koyarak Sarah'yla göz göze geldi.

"Ja?" diye sordu yavaşça.

Sarah, Geoffrey'nin resmini çıkartarak tezgâhın üstüne koydu. Kadın resme baktı, ama bir şey söylemedi.

"Geoffrey Fontaine," dedi Nick. Hiçbir tepki gelmedi. Bu sefer "Simon Dance," dedi. Kadın yine boş baktı.

"Ama onu tanıyor olmalısın!" diye patladı Sarah. "O benim kocam! Onu bulmam lazım."

"Sarah izin veri..."

"Beni bekliyor. Eğer nerede olduğunu biliyorsanız arayıp burada olduğumu söyleyin."

"Sarah seni anlamıyor!"

"Anlaması gerek! Nick ona Evie'yi sor. Belki onu

tanıyordur."

Nick'in sorularına yine omuz silkti. Kadın Geoffrey hakkında hiçbir şey bilmiyor, bilse bile söylemiyordu.

Bütün umutları sona ermiş, Avrupa'nın yarısını dolaştıktan sonra çıkmaza girmişlerdi. Sarah üzgün bir halde Nick'e döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Niçin burası?" diye mırıldandı Sarah. "Evie burayı niye aradı? Bir sebebi olmalı."

Çiçek kokuları onu hasta etmeye başlamıştı. "Lütfen Nick," dedi yavaşça. "Çıkalım buradan."

Nick kadını selamlayarak, *"Danke schön,"* dedi.

Kadın gülümseyerek Sarah'yı çağırdı ve ona bir gül uzatarak *"Auf wiedersehen,"* diye mırıldandı. Gözleri bir an için karşılaştığında Sarah çiçeğin manasını anlamıştı. Başını sallayarak gülü aldı. *"Auf wiedersehen."* Sonra da Nick'le birlikte dükkândan çıktılar.

Dışarıda gülü sıkıca tuttu. Beyni hiç durmadan çalışıyor, çiçeğin sapındaki kâğıdı yırtıp içinde yazılı olduğunu bildiği notu okumamak için kendini güç tutuyordu. Ama kadının gözleri bir başka mesaj da iletmişti, bir uyarı... Bakışları, "Tehlike çok yakında," diyordu.

Ama yakınında bir tek Nick vardı. Güvendiği ve sevdiği adam...

Geoffrey kaybolduğundan beri Nick onun arkadaşı, koruyucusu olmuştu. Ona ne zaman ihtiyacı olsa yanındaydı. Bu yalnızca bir tesadüf müydü, yoksa her şey planlanmış mıydı? Eğer öyleyse çok başarılı olmuştu. Bu iş için doğru adamı seçmişlerdi.

İnanmak istemiyordu, ama gerçek ortadaydı. Gözetim altındaydı.

Hayır, emin olamazdı. Onu seviyordu. Bir yandan da kadının uyarıcı bakışlarını bir türlü unutamıyordu.

Pansiyona girer girmez koridorun sonundaki banyoya giderek kapıyı kilitledi. Elleri titreyerek gülün sapındaki kâğıdı çıkardı. Kurşun kalemle alelacele yazılmış İngilizce bir mesajdı bu.

Yarın Potsdamer Plotz'da saat birde.

Kimseye güvenme.

Sarah son iki kelimeye bakıyordu. Notu parçalara ayırarak tuvalete attı. Sonra da odaya, Nick'in yanına gitti.

Onu şimdi bırakamazdı. Önce emin olması gerekiyordu. Nick O'Hara'yı seviyor ve genç adamın onu incitmeyeceğine inanıyordu. Ama onun kim için çalıştığını öğrenmeliydi.

Yarın Potsdamer Plotz'ta cevapları bulacaktı.

"Beceremeyeceğini düşünmeye başlamıştık," dedi Nick.

Wes Corrigan, Nick ve Sarah'nın karşısında otururken, "Öyleydi," diye mırıldandı.

Gizli buluşma yeri olarak bu karanlık kafeye gelmişlerdi. Masaları bir mumla aydınlatılmıştı; etraf fısıldaşanlarla doluydu. Kimse köşedeki masada oturan iki adam ve kadına ikinci defa dönüp bakmamıştı.

"Sana bir şey söyleyeyim mi Nick?" dedi Wes bir bira ısmarladıktan sonra. "Bu iş beni çok huzursuz etti."

"Ne oldu?"

"İlk defa haklı çıktın. İzleniyorum. Dün akşam siz gittikten sonra sokağın hemen karşısında bir kamyon belirdi. Hâlâ orada. Arka kapıdan çıkmak zorunda kaldım; ben böyle yaşamaya alışkın değilim."

"Bir şey buldun mu?"

Wes tekrar etrafına bakındıktan sonra sesini alçaltı. "Seni birkaç hafta önce Geoffrey Fontaine'in ölümüyle ilgili aradığımda bütün bilgiler önümdeydi. Patoloji raporu, polis raporu... Tüm bilgiler dosyamdaydı, pasaportunun fotokopisi..."

"Ve?"

"Hepsi kaybolmuş." Sarah'ya döndü. "Her şey. Yalnızca benim dosyamdan değil bilgisayardan da çıkmış."

"Öyleyse ne buldun?"

"Geoffrey Fontaine hakkında mı? Hiçbir şey. Sanki o raporu hiç dosyalamamışım gibi."

"Bir adamın varlığını silemezler," dedi Sarah.

Wes omuzlarını silkti. "Birisi uğraşıyor, ama kim olduğundan emin olamam. Bizim bölüm çok kalabalıktır. Herkes olabilir."

"Magus'tan ne haber?" diye sordu Nick.

"Ona geliyordum. O isim hakkında hiçbir şey yok."

"Şaşırmadım," dedi Nick.

"Çok gizlilere ulaşmaya yetkili değilim ve galiba Magus bu kategoriye giriyor."

"Yani elimizde hiçbir bilgi yok," dedi Sarah.

"Tam olarak değil."

Nick kaşlarını çattı. "Ne buldun?"

Wes cebinden bir zarf çıkartarak masaya koydu. "Simon Dance'i buldum."

Nick zarfı kaptı. İçinde iki sayfa vardı. "Aman Tanrım, şuna bak," diyerek sayfaları Sarah'ya uzattı.

Altı yıl önceki vize başvurusunun fotokopisi ve pasaport fotoğrafının kötü bir kopyası vardı. Gözler garip bir şekilde tanıdıktı, Ama Sarah bu adamı yolda görse ikinci bir defa dönüp bakmazdı.

Sarah'nın kalbi hızlanmıştı. "Bu Geoffrey," dedi yavaşça.

Wes başını salladı. "En azından altı yıl önceki hali, soyadı Dance imiş."

"Nereden buldun bunları?" diye sordu Nick.

"Geoffrey Fontaine'in dosyasıyla uğraşan her kimse Dance'inkine dokunmamış. Belki dosya çok eski diye, ya da yüzü değiştiği için gerek görmemişler."

Sarah öbür sayfaya baktı. Simon Dance'in Alman pasaportu vardı ve Berlin'de bir adrese kayıtlıydı. İşi mimarlıktı ve evliydi.

"Niye başvurmuş?" diye sordu Sarah.

"Turist vizesi," diye belirtti Wes.

"Bu Berlin'deki adresi araştırdınız mı?"

Wes onayladı. "Geçen yıl yıkılmış."

"Öyleyse elimizde hiç ipucu yok," dedi Nick.

"Son bir kaynağım daha var," dedi Wes. "Bir zamanlar Şirket için çalışan eski bir arkadaş. Belki bir şeyler biliyordur."

"Umarım," dedi Nick.

Wes kalktı. "Bak, ortalıkta çok uzun süre kalamam. O kamyon evimin önünde bekliyor. Beni yarın öğlen ara. O zamana kadar bir şeyler bulurum."

"Aynı şekilde mi?"

"Evet. Aradıktan sonra bana on beş dakika tanı. Her zaman telefon kulübesine hemen gidemiyorum." Sarah'ya baktı. "Umarım her şey çabucak çözülür. Kaçmaktan yorulmuş olmalısınız."

Sarah onayladı. İki adama bakarken onu yoranın uykusuzluk, düzensiz yemekler ya da her dakika hissettiği korku olmadığını düşünüyordu. Onu yoran, kime güveneceğini bilememesiydi.

"Çok sessizsin," dedi Nick. "Kötü bir şeyler mi oldu?"

Pansiyona geri dönüyorlardı. Sarah gökyüzüne baktı, ama hiç yıldız göremedi; yalnız şehir ışıkları ve gri bir sis vardı.

"Bilmiyorum Nick," diyerek içini çekti. Durarak genç adama döndü. "Sana gerçekten güvenebilir miyim Nick?'

"Sarah. Ne saçma bir soru bu."

"Keşke başka koşullarda karşılaşsaydık. Keşke başkaları gibi ol..."

Genç adam güven verici bir hareketle yüzüne dokundu. "Ne olduysa oldu. Bunu kabul etmeliyiz, bana güvenmek zorundasın."

"Geoffrey'ye de güvendim."

"Ben Nick'im. Hatırladın mı?"

"Bazen 'Nick O'Hara kim?' diye soruyorum kendime. Gerçek misin, et ve kandan mısın, diye merak ediyorum. Bir gün gözümün önünde eriyip gideceğinden korkuyorum."

"Hayır Sarah." Genç kadını kollarına aldı. "Bir süre sonra merak etmeyeceksin. Belki bir, belki iki yıl, belki de yıllar alacak, ama bana güvenmesini öğreneceksin."

'Güven,' diye düşündü Sarah acıyla. Herkesin ne ka-

dar yalnız olduğunu keşfettiğinde bu kavramı rafa kaldırmıştı.

Kısa bir süre sonra odalarında birbirlerine sarılmışlardı. Sarah aç bir halde Nick'ten kalacak son anıları hafızasına kazımaya çalışıyordu; kahkahasını, teninin kokusunu... Aşağıda bir yerlerde hüzünlü bir Alman şarkısı çalıyordu.

Nick ışığı kapattı. Müzik devam ediyordu; bir ayrılık şarkısıydı bu, bir kadının elvedası. Sarah yaşadığı sürece bu şarkıyı kalbinde taşıyacaktı. Müzik hüzün dolu notalarla devam ederken kendini genç adamın kollarına bıraktı. Ona her şeyi anlatmayı ne kadar isterdi! Nick'i çok seviyordu.

Müzik giderek uzaklaştı. Artık duyulan tek ses nefes alışlarıydı.

"Benimle seviş," diye fısıldadı Sarah. "Lütfen, şimdi seviş benimle."

Nick'in parmakları yüzüne kayarak yanağında durdu. "Sarah anlamıyorum..."

"Hiçbir şey sorma. Yalnızca benimle seviş. Unutmamı sağla. Unutmak istiyorum."

"Tanrım," diye inledi Nick genç kadının yüzünü ellerinin arasına alırken. "Unutturacağım..."

Genç adamın dilini ağzında hissetti. Nick'in sakin görünüşünün altında yatan ateş aniden dışarı fırlamıştı. Elleri genç kadının boynundan gömleğine indi. Kumaş yavaşça açıldı ve Sarah, Nick'in ellerinin ve ardından dudaklarının göğüslerine kapandığını hissetti. Eteğinin kalçalarından indiğini fark etmedi bile; tüm dikkati genç adamın dudaklarının yaptıklarında toplanmıştı.

Sarah yatağa çöktü. Nick de üstündeydi; sıcak nefesi Sarah'nın yüzünü yalıyordu.

"Seni istedim," diye mırıldandı Nick ellerini genç kadının saçlarında gezdirirken. "İlk günden beri. Tek isteğim seni böyle görmekti. Sana sahip olmak, sana dokunmak." Sabırsızlıkla gömleğini çıkardı. Sonra eğilip onun göğüslerini öptü ve üzerindeki son kumaş parçasını da çıkarıp attı.

Camdan vuran şehrin soluk ışıkları Nick'in çıplak

omuzlarını aydınlatıyordu. Genç adam yalnızca bir gölgeydi, vücutları birleştiğinde alev olan bir gölge. Dudakları birbirini buldu. Çılgıncasına öpüştüler, nazik olamayacak kadar ateşliydiler. Genç adam ağzını keşfediyor, yutuyordu. Sarah, ruhu ve gövdesiyle onu içine aldı.

Genç adam onun canını yakmaktan korkarak bir süre yavaş hareket etti. Ama o kadar ateşliydi ki, bir süre sonra kendini tutmaktan vazgeçti. O artık Nick O'Hara değil, bir vahşiydi. Yine de sonuna gelip kendini genç kadının üstüne bıraktığında aralarında bir yumuşaklık, ihtiyacın ötesinde bir ilgi vardı.

Ancak Sarah'nın yanına uzanıp nefesi normale döndükten sonradır ki, genç kadının suskunluğunu merak etti. Genç kadının da onu istediğini biliyordu. Şimdi yanında yatıyor olmak, başını göğsünde hissetmek bile genç adamın arzularını yeniden ayağa kaldırmıştı. Ama ters giden bir şeyler vardı. Sarah'nın yanağına dokunduğunda nemli olduğunu fark etti.

Sonra sorardı. Tüm arzularını tükettikten sonra niçin ağladığını öğrenirdi. Şimdi değil. Sarah konuşmaya hazır değildi ve o sırada genç kadını istiyordu; daha fazla bekleyemezdi.

Genç kadınla ikinci defa birleştiğinde bütün soruları unuttu. Her şeyi unuttu. Yalnızca Sarah vardı; yumuşak ve ılık. Ne soracağını yarın hatırlardı. Yarın...

"Günaydın Mr. Corrigan. Sizinle konuşabilir miyiz?"

Wes, adamın sesinin tonundan bunun normal bir ziyaret olmadığını anladı. Adamların ikisi de gülümsüyordu.

Boğazını temizledi. "Buyrun beyler. Size nasıl yardım edebilirim?"

Uzun boylu olanı oturarak Wes'in gözünün içine baktı. 'Nick O'Hara nerede?"

Wes kanının donduğunu hissetti. Sakinleşene kadar birkaç saniye geçti, ama kendini ele vermişti. Önündeki kâğıtları bir kenara iterek, "Ee, Nick O'Hara... hâ-

lâ Washington'da değil mi?" diye sordu.

Şişman olan homurdandı. "Bizimle oyun oynama Corrigan!"

"Kim oyun oynuyor? Hem siz kimsiniz?"

Uzun boylu adam, "Adım Van Dam. Bu da Mr. Potter," dedi.

'Şirket,' diye düşündü Wes. 'Başım belada. Şimdi ne yapacağım?' Yerinden kalkarak kızgın görünmeye çalıştı. "Bakın bugün cumartesi ve yapacak başka işlerim var. Belki herkes gibi hafta arasında bir gün için randevu alabilirsiniz?"

"Otur Corrigan."

Wes emniyet görevlisini çağırmak için telefona uzandı, ama Potter bileğini yakaladı. İlk defa korktuğunu hissetti Wes. Kelimelerle saldırmak başka şey, kaba kuvvet kullanmak başka şeydi. Wes şiddetten hiç hoşlanmazdı. Özellikle işin içinde kendi vücudu varsa.

"O'Hara'yı istiyoruz," dedi Potter.

"Size yardımcı olamam."

"Nerede o?"

"Size söyledim, Washington'da. Aslında onu iki hafta önce konsoloslukla ilgili bir iş için aradım." Wes eline baktı. "Şimdi beni bırakır mısınız?" Potter onu serbest bıraktı.

Van Dam içini çekti. "Bu saçmalığı daha fazla uzatmayalım. Adamın Berlin'de olduğunu biliyoruz. Dün onun adına birtakım bilgisayar araştırmaları yaptığınızı da biliyoruz. Şüphesiz sizle bağlantı kurdu."

"Bunlar sade..."

"Sizin giriş kodunuzla birisi araştırma yapıyor." Küçük bir defter çıkardı. "Bakayım, dün sabah yedide Geoffrey Fontaine ile ilgili bir araştırma yapmışsınız..."

"Evet, iki hafta önce Fontaine'in ölümüyle ilgili bir rapor dosyalamıştım. Yeniden gözden geçirmek istedim."

"Saat yedi otuzda Simon Dance ile ilgili veri aradınız. İlginç bir isim. Bu araştırma için herhangi bir sebebiniz var mı."

Wes bir şey söylemedi.

"Son olarak, saat on ikide, Magus adını kodladınız. Tevrat'a karşı özel bir ilginiz mi var?"

Wes yine konuşmadı.

"Hadi Mr. Corrigan. İkimiz de bu araştırmaları sizin yaptığınızı biliyoruz. Nick O'Hara için yapıyorsunuz, değil mi?"

"Niçin bilmek istiyorsunuz?"

"Onun güvenliğiyle ilgileniyoruz," dedi Van Dam. "Ve onun yanındaki kadınınkiyle de."

"Ya, şüphesiz."

"Bak Corrigan," dedi Potter. "O'Hara'nın hayatı onu zamanında bulmamıza bağlı."

"Başka masal anlatın."

Van Dam gözlerini Wes'ten ayırmadan öne doğru eğildi. "Ölümcül bir işle uğraşıyorlar. Korunmaya ihtiyaçları var."

Wes başını salladı. "Söylediğim gibi size yardımcı olamam."

"Olamaz mısın? Olmaz mısın?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum ve bu gerçekten doğru."

Van Dam, Potter'e bakarak, "Peki," dedi. "Adamlarını topla. Sadece bekleyeceğiz."

Potter onaylayarak odadan çıktı.

Wes tekrar ayağa kalktı. "Bakın, ne yapmayı planladığınızı bilmiyorum, ama..."

Van Dam tekrar yerine oturmasını işaret etti. "Korkarım binayı bir süre için terk edemeyeceksiniz. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin size eşlik edecek birini gönderirim."

"Kahretsin, neler oluyor burada!"

Van Dam gülümsedi. "Bekleme oyunu Mr. Corrigan. Oturup telefonunuzun çalmasını bekleyeceğiz."

Bölüm On İki

Taksi Sarah'yı Potsdamer Palatz'da bıraktığında saat bire on vardı. Tek başınaydı. Genç adam Wes Corrigan'ı aramak için otelden çıktıktan hemen sonra Sarah sokağa fırlamıştı.

Meydanı geçerken Nick'i düşünmemeye çalıştı. Berlin Duvarı İngiliz, Amerikan ve Sovyet bölgelerinin birleştiği alanı bir bıçak gibi kesiyordu. Duvar, meydanının her yerinden görülüyordu. Burada dikenli tellerin varlığına rağmen dondurmacılar, gülen çocuklar ve dolaşan insanlar vardı.

Bir öğrenci otobüsünün yanında durarak, Almanca bir şeyler anlatan öğretmeni dinlermiş gibi yaptı. Ama bu süre içinde Sarah bir yüzü arıyordu. Kadın neredeydi? Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Öğretmenin sesi ve çocukların kahkahaları yavaş yavaş uzaklaştı.

Sonra kalbinin hızlı atışları arasında bir kadın sesi duydu, geçerken kısık bir sesle konuşmuştu. "Beni takip et, mesafeni koru."

Döndüğünde kolunda alışveriş sepeti olan bir kadın gördü. Günlük alışverişini yapmakta olan bir kadına benziyordu. Kadın yavaş yavaş önce Belleruestrasse'ye döndü. Sarah onu belli bir mesafeden izliyordu.

Üç blok sonra kadın bir mumcu dükkânına girdi. Sarah bir süre kaldırımda oyalandı. Dükkânın camlarındaki perdelerden dolayı içerisi görünmüyordu. Sonunda içeri girdi.

Kadın görünürlerde yoktu. Odayı yanan mum, çam ve lavanta kokusu doldurmuştu. Masaların üstünde mumdan yapılmış küçük şekiller vardı.

Tezgâhın öbür tarafından yaşlı bir adam çıkınca Sarah şaşırdı. Adam ona başını sallayıp, *"Gerada aus,"* diye mırıldandı. Dükkânın arka tarafını gösteriyordu. *"Gerade aus,"* diye tekrarladı. Sarah adamın içeri gitmesini istediğini anlamıştı.

Yüreği ağzında adamın yanında geçerek, küçük bir depodan arka kapıya gitti.

Güneş ışığı gözünü aldı. Kapı çarparak kapandı sonra hemen kilitlendi. Şimdi bir sokaktaydı. Sağ tarafında Potsdamer Palatz vardı. Trafiğin uzaktan gelen uğultusunu duyuyordu. Kadın neredeydi?

Araba motorunun gürültüsü Sarah'nın dönmesine yol açtı. Sokağın başında siyah bir Citroen belirdi, ona doğru geliyordu. Kaçacak yeri yoktu. Dükkânın kapısı kilitliydi. Panik içinde arkaya yaslandı. Yalnızca yaklaşan Citroen'in siyah kaportasını görebiliyorud.

Araba önünde durdu. Kapı açıldı. "İçeri gir!" dedi kadın arka koltuktan. "Çabuk!"

Sarah duvardan ayrılarak içeri girdi.

"Schnell!" dedi kadın şoföre.

Araba hızla ileri doğru fırladı. Arabanın virajları hızla dönüşü Sarah'nın yön kavramını kaybetmesine sebep olmuştu. Kadın arkaya bakmaya devam ediyordu. Sonunda arkalarında kimsenin olmadığına emin olunca Sarah'ya döndü.

"Şimdi konuşabiliriz," dedi. Sarah'nın şoföre doğru soran bakışlarını görünce başını salladı. "İstediğini söyleyebilirsin."

"Kimsiniz?" diye sordu Sarah.

"Geoffrey'nin arkadaşıyım."

"O zaman nerede olduğunu biliyorsunuz."

Kadın cevap vermedi. Onun yerine şoföre Almanca bir şeyler söyledi. Araba ana yoldan saparak ağaçlı bir yola girdi. Kısa bir mesafe sonra ağaçların arasında durdular.

Kadın Sarah'nın koluna dokundu. "Gel yürüyeceğiz."

Birlikte çimenlikleri geçtiler.

"Kocamı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Sarah.

"Yıllar önce beraber çalışıyorduk. Adı o zaman Simon'dı. Çok umut vaat ediyordu. Benim en iyi adamlarımdan biriydi."

"O zaman siz de... işteydiniz?"

"Evet. Beş yıl öncesine kadar."

Bu kadını tombul bir ev kadınından başka bir kimlikle düşünmek çok zordu. Belki de avantajı bu kadar

sıradan görünmesiydi.

Bir süre ses çıkarmadan yürüdüler. "Simon gibi ben de en iyilerden biriydim. Ve şimdi ben bile korkuyorum," dedi kadın.

Durarak birbirlerine baktılar.

"Nerede?" diye sordu Sarah.

"Bilmiyorum."

"Öyleyse beni buraya niçin çağırdınız?"

"Seni uyarmak için. Eski bir arkadaşın tavsiyesi."

"Geoffrey'nin demek istiyorsunuz?"

"Evet. Bu işte çok az arkadaşımız vardır, ama olanlar da bizim için her şey demektir."

Tekrar yürümeye başladılar. Sarah arkaya bakınca siyah Citroen'in yolda onları beklediğini gördü.

"Onu yaklaşık iki hafta önce gördüm," diye devam etti kadın. "Bu kadar zamandan sonra karşılaşmak ne şoktu. Simon'un işi bıraktığını bilmiyordum. Ama yine burada, Berlin'deydi. Endişeliydi. Adına çalıştığı insanlar tarafından aldatıldığını düşünüyordu. Ortadan kaybolacaktı."

"Aldatılmak mı? Kim tarafından?"

"CIA."

Sarah yüzünde şaşkın bir ifade ile duraladı. "CIA için mi çalışıyordu?"

"Onu bunun için zorlamışlar. Yetenekliydi. Onların operasyonunda çok önemli olan şeyleri biliyordu. Ama pek çok şey ters gidiyordu. Simon çıkmak istedi. Bana bir kaç gerekli şey için geldi. Ona yeni bir pasaport ve kimlik sağladım. Berlin'i terk etmesi için gereken şeyleri." Başını üzüntüyle salladı. "Hayatlarımızda neler olmuştu. Cüzdanında senin resmini gördüm. Seni dün oradan tanıdım. Senin çok tatlı bir insan olduğunu söyledi. Senin incinmenden çok korkuyordu. Giderken beni bir daha göreceğine söz verdi. Ama o akşam yangını öğrendim. Bir cesedin bulunduğunu duydum."

"Öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Eğer öldüyse niçin hâlâ seni takip ediyorlar?"

"CIA operasyonundan bahsettin. Bunun Magus denilen adamla ilişkisi var mı?"

Kadının gözlerinden bir an şaşkınlık ifadesi geçti. "Sana Magus'u anlatmış olamaz."

"Geoffrey değil, Evie anlattı."

"Ah, öyleyse Evie'yi biliyorsun." Kadın araştıran bir şekilde baktı. "Umarım kıskanç değilsindir. Biz bu işte kıskanç olamayız." Gülümsedi. "Küçük Evie! Şimdi kırkına yakın olmalı. Ve sanırım hâlâ güzeldir."

"Evie öldü."

Kadın dondu. Rengi uçmuştu. "Nasıl oldu?"

"Londra'da bir arka sokakta... Bir kaç gün önce."

"İşkence edilmiş miydi?"

Sarah başını salladı, hatırlamak onu hasta etmişti.

Kadın parkı hızla adımlamaya başladı. Citroen'in şoföründen başka görünürlerde kimsecikler yoktu. "Öyleyse kaybedecek vaktimiz yok," dedi kadın Sarah'ya dönerek. "Bana geliyorlardır. Söyleyeceklerimi iyi dinle. Ayrıldıktan sonra beni bir daha görmeyeceksin. Kocan iki hafta önce bana geldiğinde işin içindeydi. Ölümcül bir işin."

"Magus mu?"

"Evet. Beş yıl önce üçümüze bir iş verdiler. Hedefimiz de Magus'tu. Simon patlayıcıları adamın arabasına yerleştirdi. Yaşlı adam işe hep arabasıyla giderdi. Ama o sabah arabayı karısı aldı."

Sarah gerisini dinlemeye korkuyordu. Şimdiden neler olduğunu tahmin etmişti.

"Kadın hemen öldü tabii. Patlamadan sonra yaşlı adam evden fırlayarak karısını arabadan çıkarmaya çalıştı. Alevler korkunçtu. Ama yine de hayatta kaldı. Şimdi de bizi istiyor."

"İntikam," diye mırıldandı Sarah. "Öyleyse peşinde olduğu bu."

"Evet. Hepimize karşı, ben, Evie ve özellikle Simon. Evie'yi buldu bile."

"Benim bunlarla ilişkim ne?"

"Sen onun karısısın. Simon'la tek bağları."

"Ne yapmalıyım? Eve mi döne..."

"Eve dönemezsin. Şimdi değil; belki de hiç." Kadın Citroen'e doğru baktı.

"Ama ben sonsuza dek kaçamam. Ben senin gibi değilim. Böyle nasıl yaşanacağını bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var. Bana Geoffrey'yi nasıl bulacağımı söyleyemezsen...."

Kadın bir süre Sarah'yı inceleyerek hayatta kalma şansını ölçtü. "Eğer yaşıyorsa, Amsterdam'dadır."

"Amsterdam mı? Niçin?"

"Çünkü Magus orada."

Telefon sonsuza dek çalıyor, çalıyor gibiydi. Nick kulübeye sinirle vurdu. Santral neredeydi?

"Amerikan konsolosluğu."

Birden Nick dikkatini topladı. "Mr. Wes Corrigan," dedi.

"Bir dakika lütfen." Bir sessizlik oldu. Daha sonra bir başka ses konuştu. "Mr. Corrigan'ı mı arıyorsunuz? Sanırım binada bir yerde öğle yemeğinde. Onu arayacağım. Lütfen bekleyin."

Nick itiraz edemeden kadın hattı kesti. Beş dakika telefonda bekledi. Tam kapatmak üzereydi ki kadın "Özür dilerim. Cevap vermiyor," dedi. "Ama bir görüşme için hemen geri dönmesi gerekiyor. Mesaj alabilir miyim?"

"Evet. Ona Steve Barnes'ın aradığını söyleyin. Pasaport işimle ilgili."

"Numaranız?"

"O biliyor." Nick telefonu kapattı.

Anlaşmalarına göre Wes konsolosluktan çıkıp dışarıdan Nick'in kararlaştırdıkları telefondan arayacaktı. Nick onu tekrar aramadan önce on beş dakika tanıyacaktı. Eğer telefon açılmazsa bir kez daha deneyecekti. Ama içinde bir şeyler telefonun çalmasını beklerken büyük riske girdiğini söylüyordu. Santralle yaptığı konuşma onu huzursuz etmişti. Özellikle baştaki o duraklama. Saatine baktı; biri on dört geçiyordu. Bir buçuğa kadar bekleyecekti.

Birisi kulübeye vurdu. Dışarıda genç bir kadın tele-

fonu kullanmak istiyordu. Nick dışarı çıkarak kadına izin verdi. Saat biri yirmi beş geçe kadın hâlâ konuşuyordu. Nick cama vurdu, ama kadın arkasını döndü.

Nick küfrederek yola baktı. Yayaların arasından, köşede gri takım elbiseli bir adam belirdi. Adam tek bir hareketle çömelerek ellerini çıkardı. Nick silahın namlusuna bakakaldı.

"Olduğun yerde kal O'Hara!" diye bağırdı Potter arkasından bir yerden.

Nick kalabalık caddeye karışmayı düşünerek sağ tarafa döndü. Anında iki silah daha belirdi. Soğuk çelik namluyu ensesinde hissetti ve silahın emniyetinin açıldığını duydu. Bir kaç saniye, kimse kıpırdamadı, nefes almadı. Sokağın biraz aşağısından bir limuzin gelerek durdu ve kapısı açıldı.

Genç adam yavaşça dönerek silahını kafasına dayamış Potter'a baktı. "Onu indir Potter," dedi. "Beni huzursuz ediyorsun."

"Arabaya bin," diye emretti Potter.

"Nereye gidiyoruz?"

"Van Dam'la küçük bir sorgulamaya."

"Sonra ne olacak?"

"Bu tamamen sana bağlı," dedi Potter.

"Sarah Fontaine nerede?"

Nick deri koltuğuna iyice gömülerek Van Dam'a en kötü bakışını fırlattı. Kendini bu kadar rahat bir çevrede bulunca şaşırmıştı. Çıplak bir ampul ve sert bir tahta sıra bekliyordu, şimdi oturduğu pahalı koltuğu değil. İşlerin biraz sonra, daha sevimsiz olacağından hiç şüphesi yoktu.

"Mr. O'Hara sabırsızlanmaya başlıyorum," dedi Van Dam. "Size bir soru sordum. Nerede o?"

Nick sadece omuzlarını silkti.

"Ona birazcık önem veriyorsanız bize nerede olduğunu söyleyiniz ve çabuk olunuz."

"Önemsiyorum," dedi Nick, "Onun için size hiçbir şey söylemiyorum."

"Burada bir hafta bile sağ kalamaz. Tecrübesiz,

korkmuş. Onu bulmamız gerek. Şimdi!"

"Niçin? Onu hedef olarak kullanmaya ihtiyacınız olduğu için mi?"

"Sen gerçek bir baş belasısın, O'Hara," diye mırıldandı Potter. "Hep öyleydin ve hep öyle olacaksın."

"Ben de sana sinir oluyorum," diye homurdandı Nick.

Van Dam atışmayı gözardı ederek, "Mr. O'Hara, kadının yardıma ihtiyacı var. Bizim kanatlarımız altında olması onun yararına. Bize nerede olduğunu söyleyin. Belki hayatını kurtarırsınız."

"Margate'de sizin kanatlarınız altındaydı. O zaman nasıl korudunuz onu? Neler oluyor?"

"Size söyleyemem."

"Geoffrey Fontaine'i istiyorsunuz değil mi?"

"Hayır."

"Londra'da onu serbest bıraktınız sonra da takip ettiniz. Sizi doğruca Fontaine'e götüreceğini sanıyordunuz, değil mi?"

"Götüremeyeceğini zaten biliyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Fontaine'in peşinde değiliz."

"O zaman bana başka bir hikâye anlatın."

Potter daha fazla dayanamadı. "Kahretsin!" diye bağırdı ellerini masaya vurarak. "Anlamıyor musun? Fontaine de bizdendi."

Bu açıklama Nick'in bir süre sessiz kalmasına neden oldu. Potter'a baktı. "Onun da Şirket'ten olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Öyleyse şimdi nerede?"

Potter yorgunlukla içini çekti. "Öldü."

Nick şaşkın bir halde arkasına yaslandı. Tüm kaçışlar, araştırmalar boşuna olmuştu. Avrupa'nın yarısını ölü bir adamın peşinde dolaşmışlardı. "Burada büyük bir bilgi eksikliği var gibi geliyor bana. Beni aydınlatın. Sarah'nın peşindekiler kim?"

Van Dam araya girdi. "Sanmı..."

"Başka şansımız yok," dedi Potter. "Ona söyleme-

miz gerek."

Bir süre duraladıktan sonra Van Dam onayladı. "İyi o zaman başlayın Mr. Potter."

Potter konuşurken sandalyelerin arasında dolanıyordu. "Beş yıl önce Mossad'ın en iyi ajanlarından biri Simon Dance'ti. Üç kişilik bir ekibin üçüncü kişisiydi. Öbür ikisi kadındı: Evie Saint-Claire ve Helga Steinberg. Onlara bir iş verilmişti ama operasyon başarıya ulaşmadı. Hedefleri sağ kaldı. Onun yerine karısı öldü."

"Dance kiralık katil miydi?"

Potter durarak kaşlarını çattı. "Bazen O'Hara, ateşle boğuşman gerekir. Bu olaydaki hedef uluslararası bir terör örgütünün başıydı. Böyle bir örgütle başa çıkmanın imânı yok, eğer anlayacakları dilden konuşmazsan. Bu iş yapılmalıydı ve Dance ve ekibi de en iyisiydi."

"Ama hedef kurtuldu."

"Maalesef, evet. Bir yıl içinde bu üç Mossad ajanının başına ödül kondu, en büyüğü de Simon'ınkiydi. Bu süre içinde zekice ortadan kayboldular. Helga Steinberg'in halen Almanya'da olduğunu sanıyoruz. Evie Saint-Claire ve Dance'in beş yıl boyunca nerede olduklarını kimse bilmiyordu. Sonra üç hafta önce Londra ajanlarımızdan birisi bir pubda otururken tanıdık bir ses duymuş. Dance ile bir kaç yıl önce çalıştığı için bu sesi tanıyormuş. Böylece Dance'in yeni kimliğini bulmuş olduk: Geoffrey Fontaine."

"Şirket için nasıl çalışmaya başladı?"

"Onu ikna ettim."

"Nasıl?"

"Her zamanki yöntemlerle. Para, yeni bir hayat. Hiç birini istemedi. İstediği korku içinde yaşamaktan kurtulmaktı. Ona tek yolun geri dönerek Magus'un işini bitirmesi olduğunu söyledim. Yıllardır Magus'un izini bulmaya çalışıyorum. Onu ancak Amsterdam'a kadar takip edebildim. Dance'in yardımına ihtiyacım vardı ve o da kabul etti."

'Magus,' diye düşündü Nick. 'Yaşlı adam, büyücü.' Sonunda anlamaya başlıyordu. "İşini kendi başına ya-

pamayınca Amerika için bir adam kiraladın."

"Bana eski moda diplomasini anlatma. Bir mermi en azından sonuca ulaşır."

"Bu her şey için kolay bir cevap. Yalnızca kafalarını uçurmak. Öyleyse ters giden ne oldu? Adamın neden başaramadı?"

Potter başını salladı. "Bilmiyorum. Amsterdam'da Dance... huzursuz oldu. Korkak bir tavşan gibi öldü. Anlaşılmayan bir sebepten dolayı Berlin'e giderek o otelde yer ayırttı. O akşam yangın çıktı. Ama bunu sen zaten biliyorsun. Simon Dance'ten son haber alışımız bu oldu."

"Oteldeki onun cesedi miydi?"

"Bunu kanıtlayacak dış raporlarımız yok, ama öyle olduğunu düşünüyorum. Berlin'den başka birisi kayıp ilan edilmedi. Dance ortaya çıkmadı. Nasıl olduysa kesin değil. Cinayet? İntihar? Her ikisi de mümkün. Çok üzüntülü ve yorgundu."

Nick kaşlarını çattı. "Ama öyleyse Sarah'yı kim aradı?"

"Ben."

"Sen mi?"

"Adamın sesinden oluşturduğumuz bir mesajdı. Londra'daki otel odasına dinleyici koymuştuk."

Nick'in parmakları koltuğu sıkıca kavradı. Sesini normal tutmaya çalışırken, "Sarah'yı Avrupa'ya mı getirmek istediniz?" diye sordu. "Onu bir hedef olarak mı kullandığınızı söylemek istiyorsunuz?"

"Hedef değil O'Hara, yem. Magus'un hâlâ Dance için ödül vaad ettiğini duydum. Dance'in öldüğüne inanmamıştı. Eğer onu Sarah'nın bir şeyler bildiğine inandırabilseydik, harekete geçirmiş olacaktık. Onun için Sarah'nın Avrupa'ya gelmesini sağladık. Magus' un ortaya çıkacağını umuyorduk. Bu süre boyunca görzümüzü ondan ayırmadık. Sen onu ortadan çekinceye dek."

"Sizi piçler," diye yerinden fırladı Nick. "Sarah sizin için kazığa bağlı keçiden başka bir şey değildi."

Van Dam huzursuzca koltuğunda kıpırdandı. "Mr.

O'Hara, lütfen oturun. Olaya daha geniş bakmaya çalışın."

Nick, Van Dam'a döndü. "Bu parlak fikir sizin miydi?"

"Hayır. Benimdi,' diye kabul etti Potter. "Mr. Van Dam'ın bu işle ilgisi yok. Bu işi Londra'ya gelince öğrendi."

Nick, Potter'a baktı. "Sen? Anlamam gerekirdi. Senin işin olmalıydı bu. Peki bundan sonraki planların ne? Onu şehrin merkezine bağlayıp bir de 'Hadi gelin' diye levha mı asacaksınız?"

Potter başını sallayarak kısık bir sesle, "Hayır, operasyon bitti. Van Dam onu geri götürmek istiyor," dedi.

"Peki sonra ne olacak?"

"Bu işle ilgilenen herkes Fontaine'in gerçekten ölmüş olduğunu anlayıp onu yalnız bırakacak. Magus'u sonra bulacağız!"

"Peki ya Wes Corrigan? Onun da rahat bırakılmasını istiyorum."

"Ayarlandı bile. Kariyerine hiçbir zarar verilmeyecek. Kişisel dosyasında bir tek işaret bile olmayacak."

Nick yavaşça oturdu. Potter'a uzun ve sert bir şekilde baktı. Vereceği karar ve sonuçları tek bir şeye bağlıydı: Bu adamlara güvenilir miydi? Güvenmese bile başka şansı var mıydı? Sarah dışarıda tek başına bir katilden saklanıyordu. Kendi başına sağ kalamazdı. "Eğer bu bir..."

"Beni tehdit etmene hiç gerek yok O'Hara. Neler yapabileceğini iyi biliyorum."

"Hayır," dedi Nick. "Bildiğini sanmıyorum. Hiç öğrenmemeni ümit edelim."

"Onu Amsterdam'da nerede bulacağım?" diye sordu Sarah kadına.

Ağaçların arasından Citroen'e doğru yürüyorlardı. Toprak nemliydi ve Sarah'nın topukları taze çimenlere gömülüyordu.

"Onu bulmak istediğinden emin misin?" diye sor-

du kadın.

"Bulmalıyım. Yardım isteyebileceğim tek insan o ve beni bekliyor."

"Bu araştırmadan sağ çıkmayabilirsin. Bunu biliyorsun değil mi?"

Sarah titredi. "Şimdi de güç bela yaşıyorum. Her dakika korkuyorum. Bu işin nasıl ve ne zaman biteceğini düşünüyorum." Tüyleri diken diken olmuştu. "Evie' de bıçak kullanmışlar."

Kadının kaşları koyulaştı. "Bıçak mı? Kronen'in alemeti farikası!"

"Kronen mi?"

"Şeytan'ın oğlu derdi ona. Magus'un en sevdiği adamı."

"Güneş gözlüğü mü kullanıyor? Ve beyaza yakın sarı saçları mı var?"

Kadın onayladı. "Onu görmüşsün o zaman. Seni arayacaktır. Amsterdam'da, Berlin'de. Nereye gidersen git, seni bekleyecektir."

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Kadın düşünceli bir şekilde Sarah'ya baktı. "Senin yerinde mi? Ve senin gençliğinle? Evet. Yaptığını yapardım. Simon'ı bulmaya çalışırdım."

"O zaman bana yardım et. Onu nasıl bulabileceğimi söyle."

"Sana söyleyeceklerim onun ölümüne sebep olabilir."

"Dikkatli olacağım."

Kadın tekrar şansını ölçmek ister gibi Sarah'nın yüzünü inceledi. "Amsterdam'da Casa Morro diye bir kulüp var. Oude Zijds Voorburgval Caddesi'nde. Sahibi Corrie adında bir kadın. Bir zamanlar Mossad'ın, hepimizin dostuydu. Simon Amsterdam'daysa o nerede olduğunu biliyordur."

"Ya bilmiyorsa?"

"O zaman kimse bilmiyordur."

Citroen'in kapısı açıktı. Arabaya bindiklerinde şoför Ku-Damm'a doğru ilerledi.

"Casa Morro'yu görünce sakın şaşırma," dedi ka-

dın.

"Niye şaşırayım?"

Kadın yavaşça güldü. "Öğrenirsin." Öne eğilerek şoförle Almanca bir şeyler konuştu. "Seni pansiyonun yakınına bırakabiliriz," dedi Sarah'ya.

Sarah onayladı. Amsterdam'a gitmek için paraya ihtiyacı vardı ve paralarının çoğu Nick'teydi. Bu akşam uyuduğunda cüzdanından para alıp, Berlin'i terk edebilirdi. Sabaha kilometrelerce uzakta olacaktı. "Ben ku...."

"Biliyoruz," dedi kadın. Şoföre birkaç kelime daha mırıldanıp Sarah'ya döndü. "Son bir şey daha. Güvendiğin insanlara dikkat et. Dün beraber olduğun adamın adı ne?"

"Nick O'Hara."

Kadın ismi çıkarmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı? "Kim olursa olsun tehlikeli olabilir. Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç haftadır."

Kadın başını salladı. "Ona güvenme. Tek başına git. En iyisi bu."

"Kime güvenebilirim?"

"Yalnızca Simon'a. Sana söylediklerimi kimseye söyleme. Magus'un her yerde gözü kulağı vardır."

Pansiyona yaklaşıyorlardı. Dışarıdaki sokak çok boş ve tehlikeli gözüküyor, Sarah kendini arabada daha güvenli hissediyordu. Ama Citroen yavaşlamıştı bile. Şoför birden küfrederek gaza bastığında kapıyı açmak üzereydi. Kaldırımdan uzaklaşıp trafiğe dalarken Sarah omzunu kapıya çarpmıştı.

"Nach rechts!" diye bağırdı kadın. Yüzü birden korkuyla gerilmişti.

"Ne oldu?" diye bağırdı Sarah.

"CIA! Bütün sokağı tutmuşlar."

"CIA mi?"

"Kendin bak!"

Hızla pansiyona ilerliyorlardı. Her binada olduğu gibi bunda da kırmızı bir grafitti vardı. Kaldırımda, grafittinin yanında iki adam duruyordu. Sarah ikisini de

tanıdı: Roy Potter ve yüzü hayretten donmuş bir halde Nick.

Citroen hızla geçerken yalnızca bakakalmıştı. Bir saniye gözleri Sarah'nınkileri buldu ve Potter'ın koluna yapıştı. İki adam da Citroen'in kapısını yakalayabilmek için yola atıldılar. İşte o anda Sarah her şeyi anladı.

Nick başından beri Potter ile çalışıyordu. Birlikte muhteşem bir plan yapmışlar ve Sarah'yı kullanmışlardı. Nick, Şirket'le beraberdi. Odaya döndüğünde onu bulamayınca herkesi alarma geçirmiş olmalıydı.

Sarah şaşkınlık içindeydi. Adını bağıran Nick'in sesini son bir kez duydu. Tüm direnci kaybolmuştu. Avlanmış bir hayvan gibi arabanın kapısına tutundu. CIA peşindeydi! Magus peşindeydi! Nereye giderse gitsin birisinin ağına yaklaşıyor olacaktı.

"Seni havaalanında bırakmamız gerek," dedi kadın. "Eğer uçağa hemen binersen seni yakalamalarına fırsat kalmadan Berlin'den ayrılmış olursun."

"Ama siz nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı Sarah.

"Uzağa. Biz başka bir yöne gidiyoruz."

"Size ihtiyacım olursa? Nasıl bula..."

"Bulamayacaksın."

"Ama adını bile bilmiyorum!"

"Kocanı görürsen ona seni Helga'nın gönderdiğini söyle."

Tegel Havaalanı'nın tabelası görünmüştü. Cesaretini toplayıp, düşünmesi için çok az zamanı kalmıştı. Hazır olmadan Citroen kaldırımın kenarında durdu. Dışarı çıkmak zorunda kaldı. Helga'ya veda bile edemeden araba fırladı.

Sarah tek başınaydı.

Bilet gişesine doğru ilerlerken cüzdanındaki parayı sayıyordu. Ancak bir yemek ve uçak bileti için parası vardı. Başka şansı kalmamıştı, kredi kartını kullanmak zorundaydı.

Yirmi dakika sonra Amsterdam'a uçuyordu.

Bölüm On Üç

Siyah Citroen Tegel Havaalanı'ndan ayrıldıktan sonra Ku-Damm'a doğru yol almaya başladı. Berlin'e varmadan önce son bir defa durması gerekiyordu. Büyük bir riske girmişti; CIA, plakası aracılığıyla adresini bulabilirdi. Ölüm hızla yaklaşıyordu. Simon'ı uyarması için Corrie'yi araması gerekecekti. Böylece ona Nick O'Hara'yı da sorardı. Helga yeni yüzlerden hiç hoşlanmazdı. 'Dünyada en tehlikeli düşman, tanımadığın düşman, diye düşündü.

Arabayı bırakıp Frankfurt'a trenle gitmek zorundaydı. Oradan İsviçre, İtalya ya da İspanya'ya geçebilirdi. Berlin'i terk ettiği sürece nereye gittiği önemli değildi nasılsa.

Helga bir kaç kıymetli eşyasını almadan şehri terk edemedi. Bunlar Helga için geride bıraktığı hayatın ufak parçalarıydı; savaşta ölen kızkardeşi ve ebeveynlerinin fotoğrafları, hiç unutamayacağı bir erkeğin mektupları, annesinin gümüş kolyesi. Ona insanlığını hatırlatıyorlardı ve ölüm tehlikesi altında bile onlarsız bir yere gidemezdi. Şoförü neden evde duracaklarını anladı. Tartışmak anlamsız olacağı için Helga eşyalarını almaya gittiğinde arabada bekledi.

Odasından o çok sevdiği eşyalarını çıkartarak tabancasıyla birlikte bavulunun gizli bölmesine yerleştirdi. Üst kısmına da sade oldukları için tercih ettiği etek ve elbiselerini yerleştirdi. Camdan dışarı göz attığında siyah Citroen'ini gördü. Böyle bir arabayı bırakmak çok üzücü olacaktı, ama başka seçeneği de yoktu. Camı kapatıp merdivenlerden aşağıya indi. Dışarı çıkınca birkaç saniye duralayarak gözlerinin ışığa alışmasını bekledi ve bu bir iki saniye hayatını kurtardı.

Caddeden fren sesleri geldi ve aynı anda tabanca sesleri sessizliği yırttı. Citroen'e mermi yağıyordu. Helga kendini yere attı. Tekrar ateş edildiğinde başının üstündeki camlar kırıldı.

Can havliyle deri çantayı bırakmadan sürünerek ar-

ka tarafa ilerledi. Harekete geçmek için sadece bir kaç saniyesi vardı. Katilin arabasının kapısını hızla kapadığını duydu. Geliyordu. Elini çantasının içine soktu gizli bölme hemen açıldı.

Adımlar gittikçe yaklaşıyordu, adamın çiçeklerin arasına bir el ateş etmesi yeterliydi. O anda Helga tabancasını kaldırarak ateş etti. Adamın kafası kıpkırmızı kan içinde kalmıştı. Helga durumu kontrol etmeye gerek görmedi; öldüğünü biliyordu. Adamın arkadaşı, Helga tekrar ateş etmeden arabayı hızla harekete geçirdi.

Citroen'e tek bir bakış, şoförün yaşıyor olamayacağını anlamasına yetti. Ancak eziklik ve pişmanlık için vakit vardı, gözyaşları için değil. Son beş senedir birlikte çalışıyorlardı ve gayet uyumluydular, artık o da ölmüştü.

Çantasını alıp koşmaya başladı. Berlin'de daha fazla kalmak aptallıktı. Tek bir hatasının bedeli yüksek olmuştu ve bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirdi.

Her yer kan içindeydi.

Nick toplanmış kalabalığı yararak cam kırıklarının arasından Citroen'e doğru ilerledi. Birileri Almanca bağırdı, ileride ambulansın yanında birileri cesedin başında duruyordu. Nick cesedi görmek için çok çabaladı ve sonunda gözleri boşluğa bakan cesedi görebildi.

"Potter!" diye bağırdı ama sirenlerin ve gürültünün arasında sesi kayboldu. Tamamen şoke olmuş, ne kımıldayabiliyor, ne de düşünebiliyordu. Yanındaki adam birden dizlerinin üstüne çökerek kusmaya başladı.

"O'Hara!" Bağıran sokağın öbür tarafındaki Potter'dı. "Kadın burada değil. Sadece iki adam varmış, şoför ve biri daha."

"Peki kadın nerede?"

Tarasoff yaklaşırken Potter omuzlarını silkti ve dönüp uzaklaştı.

Nick çaresizliğine öfkelenerek kalabalığın içinden ay-

rılıp sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu, aldırmıyordu da, gördükleri dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Citroen'in üstündeki ceset Sarah'nınki de olabilirdi.

Bir kaç metre sonra çömelerek başını ellerinin arasına aldı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm ümidi hiç güvenmediği bir adamla, hep küçümsediği bir organizasyona bağlıydı: Roy Potter ve CIA. Potter hiçbir zaman doğru ve yanlış gibi kavramlarla kafasını yormayıp yapılması gerekeni yapmıştı. Ama Sarah'nın hayatı tehlikedeyken, Potter'ın işini nasıl yaptığı hiç önemli değildi.

"O'Hara!" Potter ona el sallıyordu. "Çabuk gidelim, bir şeyler bulduk."

"Ne?" Nick çabucak toparlanarak Potter ve Tarasoff'un ardından arabaya ilerledi.

"KLM Havayolları," dedi Potter. "Kadın kredi kartını kullanmış."

"Yani Berlin'den ayrılıyor mu? Roy o uçağı durdurmalısın."

Potter başını iki yana salladı. "Bunun için çok geç."

"Ne demek istiyorsun?"

"Uçak on dakika önce Amsterdam'a indi."

Hollandalılar'ın hiç bir zaman perdelerini kapatmadıkları söylenir. Perdeleri kapamanın bir şeyi gizlemek anlamına geldiğini düşünürler.

Bu açık-perde görüşü Amsterdam'ın Wallen sokağında da geçerlidir. Dünyanın en eski mesleğinin elemanları genelevlerin camlarında örgü örerken, roman okurken ya da dışarıdan geçenlere gülümserken seyredilebilirler.

Burada Sarah, Casa Morro'yu buldu. Oude Zijds Voorburgwal'e giden köprüyü geçtiğinde hava kararmak üzereydi. Sarah amaçsızca diğer insanların arasında yürüyordu.

Casa Morro'nun insanları sıradan kadınlar gibi gözüküyordu. En uzun olanları adı çağrılınca kitabını bırakarak mavi perdenin arkasında kayboldu. Öbür üç

kadın başlarını kaldırmadılar bile. Demek Helga, "Sakın şok olma," derken bunu kastediyordu. Ölüme o kadar yaklaştıktan sonra böyle basit bir yer Sarah'yı hiç şaşırtmıyordu.

Yarım saat kadar kapıdan girip çıkan erkekleri izledi. Casa Morro işlek bir yere benziyordu.

Sonunda içeri girdi.

Parfüm kokusu bile yıllardır binaya sinmiş kokuyu silememişti. Bir zamanlar çok şık olan bu on yedinci yüzyıl evinde koku, ağır bir perde gibi asılıydı. Dar ahşap merdivenlerden yukarıdaki koridora çıktı.

Sarah'nın girdiği odadaki kadın işinden başını kaldırdı. Kırk yaşlarında, siyah saçlı, narin yapılı bir kadındı. *"Kan ik u helpen?"*

"Corrie'yi arıyorum."

Kısa bir duraklamadan sonra kadın kusursuz bir İngilizceyle, "Siz Amerikalısınız, değil mi?" diye sordu.

Sarah cevap vermedi. Bir koltuğa yerleştikten sonra kadına tekrar baktı. "Beni Helga gönderdi."

Kadının suratında hiçbir ifade belirmedi.

"Simon'ı bulmak istiyorum. Nerede o?"

"Belki Simon bulunmak istemiyordur," dedi kadın yumuşak bir sesle.

"Lütfen, çok önemli."

Kadın omuzlarını silkti. "Simon işin içinde olunca her şey önemli."

"Şehirde mi?"

"Belki."

"Beni görmek isteyecektir."

"Niçin?"

"Ben onun karısıyım, Sarah."

İlk defa kadın durumdan rahatsız göründü. Masasına gitti, kalemini sinirle sallayarak Sarah'yı inceledi. "Bana alyansınızı bırakın. Geceyarısı da tekrar gelin."

"O da burada olacak mı?"

"Simon dikkatli bir adamdır. Yaklaşmadan önce kanıt isteyecektir."

Sarah yüzüğünü çıkartarak kadına verdi. Eli onsuz çıplak gibiydi. "Geceyarısı tekrar geleceğim."

"Madam, hiçbir şey garanti etmiyorum," diye seslendi kadın arkasından.

"Biliyorum." Kadının uyarısı gereksizdi. Sarah hiçbir şeyin garantisi olmadığını çoktan öğrenmişti. Bir sonraki kalp atışının bile. Sarah gittikten sonra Corrie hemen dışarı çıktı. Sokaktaki telefona giderek numaraları çevirdi. Karşı taraf hemen cevap verdi.

"Helga'nın bahsettiği kadın şimdi buradaydı," dedi Corrie. "Otuz yaşlarında, uzun saçlı ve kahverengi gözlü. Alyansı elimde. İçinde Geoffrey 2-4 yazılı. Gece yarısı geri gelecek."

"Yalnız mı?"

"Başkasını görmedim."

"Peki Helga'nın bahsettiği o adam... O'Hara... arkadaşların onun hakkında ne buldu?"

"CIA'den değil. Bu olayla ilişkisi tamamen şahsi."

Bir duraklama oldu. Corrie verilen emirleri dikkatle dinledi. Sonra telefonu kapatarak Casa Morro'ya döndü. Alyansı da sokaktan kolayca görülebilecek bir yere, camın içine koydu.

Kadın, Sarah geri geldiğinde olacakları düşünerek gülümsedi. O da diğer 'namuslu' tipler gibiydi, hepsi de Corrie gibi çalışan kadınları küçümserlerdi. Corrie bütün hayatı boyunca bu 'meziyetli kadınlar'ın baskısını hissetmişti. Ama bu akşam külahlar değişecekti. Sarah'yı vitrine çıkarmak zevkli olacaktı.

Biraz ilerdeki sessiz kafede Sarah sert tahta sandalyesinde oturup gözlerini masadaki muma dikmişti. Dışarıda herkes işiyle meşgûldü. Ama şu anda Sarah'nın tüm dünyası bu oda ve masaydı. Bundan önce yaşamış mıydı? Hatırlamıyordu. 'Ben hiç çocuk olmuş muydum?' diye düşündü. Ben hiç gülüp, dans edip şarkı söyledim mi? Hiç korkmadığım bir an oldu mu?

Bu sorular kendisine acımadan değil şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. İki hafta içinde tanıdık her şeyle bağlantısı kesilmişti. Gözlerini kapayarak özlemle odasını, çalar saatini, çatlak porselen lambasını hayal etti.

'Garip,' diye düşündü. İnsanlar eninde sonunda ayak uydurmasını öğreniyorlardı. Parası gittikçe azalıyordu.

Yalnızdı. Nereye doğru gittiğini ya da oraya nasıl gideceğini bilmiyordu. Ama ayakta kalmasını becerebileceğini öğrenmişti.

Bunu bugün kanıtlamıştı. Nick'in onu aldatması hâlâ acı veriyordu, böyle derin bir yara asla iyileşmeyecekti. Ama yine de devam edecek gücü kendisinde her nasılsa buluyordu. Bütün o tatlı ama gerçek olmayan aşk rüyalarını geride bırakmıştı. Şu anda belirli tek bir hedefi vardı: Bu kâbusu sona erdirebilecek kadar yaşamak.

Bir kaç saat sonra tekrar Geoffrey ile olacaktı. Geoffrey onu korurdu. Böyle gölgeli, karanlık bir dünyada yaşamak onun için olağandı zaten. Aralarında aşk ya da sevgi olmasa bile Geoffrey'nin ona değer verdiğini biliyordu. Tek ümidi buydu.

Omuzlarına yorgunluk çökmeye başlayınca başını masaya koydu. Ruhu ve bedeni mahvolmuştu ve uyumak, unutmak istiyordu. Ama gözlerinin kapanmasıyla birlikte hatıralar geri geldi. Nick'in dudaklarının tadı, seviştikleri zamanki tatlı gülüşü... Öfkeyle düşüncelerı kafasından uzaklaştırdı.

Nick onu kullanmıştı ve bunu asla affetmeyecekti. Asla.

"Sarah hakkında hiçbir bilgi yok," dedi Potter, Nick'in Amsterdam'daki otel odasına girerken. Elinde iki fincan kahve vardı. Kapıyı ayağıyla kapattıktan sonra fincanın birini Nick'e uzattı.

Nick, Potter'ın, koltuğa oturarak gözlerini ovuşturmasını izledi. İkisi de yorgunluktan ve açlıktan ölüyordu. Akşam yemeğini unutmuşlardı. Cüssesine bakılırsa Potter'ın başına ilk defa böyle bir şey geliyordu. Berlin'den ayrıldıklarından beri midelerine giren tek şey kahveydi. Tek ihtiyaçları olan da buydu, uykusuz bir gece geçireceklerdi.

"Yavaş ol O'Hara," dedi Potter. "Öyle hızlı içip mideni mi deleceksin?"

"Sen benim midemi bilmezsin," dedi Nick aksilenerek.

"Doğru ama ülserin yüzünden azar işitmek de istemiyorum şu anda." Potter saatine baktı. "Kahretsin. Sokaktaki büfe de kapandı." Cebinden bir paket kraker çıkarıp, "İster misin?" diye sordu. Nick başını iki yana salladı. "Bunlar tansiyonuma iyi gelmiyor, içinde sodyum var. Ama açım." Adam Nick'in odada ileri geri gezinmesini izledi. "Bir sinir krizin eksikti. Niçin bu işi bırakmıyorsun?"

"Yapamam. O bu şehirde bir yerde. Nerede olduğunu bir bilsem..."

Potter bir sigara yakarak küllük almak için odanın öbür ucuna gitti. On altı saat çalıştıktan sonra bitkin gözüküyordu. Son olaylar onu yıldırmışsa da hiç belli etmiyordu Buldog Potter. İncelik sıfır, stil sıfır, sadece kalın kafalı kalın bir gövde... "Tanrı aşkına O'Hara, bırak bu işi, onu bulmak bizim işimiz."

Nick hiçbir şey söylemedi.

"Bize hâlâ güvenmiyorsun."

"Niye güveneyim ki?"

"Hep için içini yiyor. Nedir senin gibi Dışişlerinde çalışanların derdi? Ülserinizi yenmek için dünyayı dolaşıp Washington'daki aptalların etrafında mızmızlanırsınız. Sonra da halkın arasına girip vatansever kesilirsiniz. Bizim Dışişleri'nin niye bu kadar kötü olduğu belli, şizofrenler tarafından yönetiliyor."

"Doğru. Psikopatlar tarafından yönetilen CIA gibi değiliz."

Potter güldü. "Öyle mi? En azından biz bir şeyler beceriyoruz. Hatta belki ilgilenirsin, Berlin'den o iki ölü adam hakkında bilgi aldım."

"Kimmiş onlar?"

"Citroen'in şoförü bir zamanlar Mossad'la ilişkisi olan bir Almanmış. Komşular onun ve Helga'nın kardeş olduklarını sanıyorlarmış, ama belli ki sadece beraber çalışan iki meslektaşmışlar."

"Helga," diye mırıldandı Nick düşünceli bir şekilde. "Ona ihtiyacımız var. Onu bir bulabilsek..."

"Hiç şansımız yok. Helga Steinberg fazlasıyla iyidir. Tüm numaraları bilir."

"Peki, ya vurulan adam?"

Potter arkasına yaslanıp sigarasından bir nefes daha aldı. "O adam Hollandalıymış."

"Helga ile ilişkisi var mı?"

"Yok. İşini yapıyormuş, ama kadın ondan önce davranmış." Sırıtarak, "Ne vuruş," dedi. "O kadınla birgün tanışmak isterim. Karanlık bir ara sokakta değil ama."

"Adamın hiçbir kaydı yok muymuş?"

"Hiçbir şey. Belgeleri Amsterdam'da bir firmada satış elemanı olduğunu gösteriyor. Ama ilginç bir şey var. İki gün önce adamın banka hesabına yüklü bir miktar da para geçmiş. Para F. Berkman adında Amsterdam'daki bir firmadan geliyor. Kahve ithalatı ve ihracıyla uğraşıyor adam. F. Berkman on senelik bir firma. On iki ülkede büroları var, ancak kâr göstermiyor. Komik değil mi sence?"

"Bu F. Berkman kim?"

"Kimse bilmiyor. Firma bir yönetim kurulu tarafından yönetiliyor. Hiçbiri adamla tanışmamış."

Nick, Potter'a baktı. "Magus," dedi sessizce.

"Ben de bunu düşünüyordum."

"Sarah da tam onun bölgesinde. Ben onun yerinde olsaydım, tam aksi istikamette koşuyordum."

"Bana kalırsa Sarah bayağı umulmadık şeyler yapmış. Öyle bildiğimiz korkak kadın tipi olmadığı kesin."

"Hayır," dedi Nick, yorgun bir halde yatağa uzanırken. "Kesinlikle korkak değil. Ve çok akıllı."

"Sen ona âşıksın."

"Sanırım öyle."

Potter ona hayranlıkla baktı. "Lauren'den sonra çok farklı bir kadın."

"Lauren'i hatırlıyor musun?"

"Tabii. Onu kim unutabilir ki. Konsolosluktaki her erkek seni kıskanırdı. Boşanmanız kötü oldu."

"Bir hataydı."

"Boşanmanız mı?"

"Hayır, evlenmemiz."

Potter güldü. "Sana bir sır vereceğim O'Hara. İki

boşanmadan sonra ben, artık erkeklerin aşka ihtiyacı olmadığını anladım. Erkeklerin yemeklerinin yapılmasına, gömleklerinin ütülenmesine ve bir de haftada belki üç kere harekete ihtiyaçları var. Ama aşka değil."

Nick başını iki yana salladı. "Bir kaç hafta öncesine kadar ben de böyle düşünürdüm..."

Aniden yatağın yanında duran telefon çaldı.

"Herhalde banadır," dedi Potter. Sigarasını söndürüp telefona yürüdü, ama Nick ahizeyi kaldırmıştı bile.

Bir an için sessizlik oldu. Sonra gür bir erkek sesi, "Bay Nick O'Hara mı?" dedi.

"Evet."

"Onu Casa Morro'da bulacaksınız. Geceyarısı yalnız gelin."

"Kiminle görüşüyorum."

"Amsterdam'dan çık, O'Hara. Sana güveniyorum."

"Kiminle görüşüyorum?"

Telefon kapanmıştı. Nick telefonu küfrederek hızla kapattı ve kapıya koştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Potter.

"Casa Morro diye bir yere. Sarah orada olacakmış."

"Bekle, dur!" Potter telefonu kaldırdı. "Van Dam'ı arayayım, birilerine ihtiyacımız olur belki."

"Bu sefer yalnız gidiyorum."

"O'Hara!"

Ama Nick gitmişti bile.

Nick, oteli terk ettikten beş dakika sonra yaşlı adama habercisinden bir telefon geldi. "Kız Casa Morro'da."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu yaşlı adam.

"O'Hara'yı aradılar. Kimin aradığını bilmiyoruz. O gitti, Şirket de birazdan orada olur. Fazla zamanım yok."

"Şimdi Kronen'i gönderirim."

"O'Hara ne olacak?"

"O'Hara mı? Ufak bir ayrıntı. Kronen onu halleder!"

Jonathan Van Dam telefonu kapattı ve sert adımlarla telefon kulübesinden çıktı. Ilık bir bahar günü başlıyordu. Van Dam yaşlı adamla anlaşmaya hazırdı.

Ondan istenen tek şey bilgiydi. Başlangıçta ufak çaplıydı, konsolosluğun saçma bir ofisinin bütçesi ya da bunun gibi bilgiler. Van Dam sadece kendini biraz suçlu hissediyordu, o kadar. Hem bilgiyi verdiği KGB değil, yaşlı bir işadamıydı. Dünya politikasıyla da alakası yoktu. Düşman olamazdı; Van Dam da hain sayılmazdı.

Ama sonraları talepler ciddileşmeye başlamıştı. Hep habersiz geliyorlardı. Telefon yalnızca iki kez çalıyor ve sonra Van Dam ağaçların arasında ya da bir ağaç kovuğunda bir not buluyordu. Yaşlı adamı hiç görmemişti. Gerçek adını bile bilmiyordu. Sadece, çok acil anlarda kullanabileceği bir telefon numarası verilmişti ona. Bu numarayı kullandığı her sefer de konuşmaların arasında parazitler olmuştu. Büyük olasılıkla aranan yerin bulunmasını engelleyen cihazlar yapıyordu bunu. Van Dam kendini adı ve yüzü olmayan bir 'Patron' tarafından tutsak edilmiş bulmuştu. Ama karşı gelinecek bir anlaşma değildi onlarınki. Hayatı hâlâ güvencedeydi; evi, şık kıyafetleri ve Brandy'si vardı.

"Geceyarısı oldu," dedi Sarah. "Nerede o?"

Corrie, Sarah'dan bir tutam siyah saç kopartarak ona baktı. "Kanıt istiyor."

"Ama alyansımı gördü."

"Şimdi de seni görmek istiyor, ama uzak bir mesafeden. Yukarı çık, sağdaki ikinci oda. Dolabın içine bak. Sanırım yeşil saten üstünde iyi duracak."

"Anlamıyorum."

"Sadece elbiseyi giy," dedi kadın. "Başka yolu yok."

Sarah merdivenlerden yukarı çıktı. Oda kilitli değildi. Yeşil saten elbiseyi buldu, giydi ve aynada kendisine baktı. İnce kumaş göğüslerine yapışmıştı, göğüs uçları belli oluyordu. Ama şu anda görünüşünü düşünecek hali yoktu. Önemli olan tek şey yaşamak, hayatta kalmaktı.

Aşağıda Corrie ona eleştiren gözlerle baktı. "Çok incesin," dedi hoşnutsuzca. "Gözlüklerini de çıkar. Onlar olmadan da görebilirsin herhalde."

"Evet, görebilirim."

Corrie ön cama doğru işaret etti. "Git, hadi. Ben çantana bakarım. İstersen eline bir kitap al, ama yüzün sokağa dönük olsun ki seni görebilsin."

Kalın kadife perdeler açıldı. Sarah parfüm kokan vitrine çıktı. İlk gördüğü, yabancı bir sürü erkek yüzüydü. Acaba Geoffrey de aralarında mıydı?

"Otur," dedi fahişelerden biri, bir sandalye göstererek. Sarah oturdu ve eline bir kitap verildi. Kitap Flamanca yazılmıştı. Tek kelime okuyamamasına rağmen onunla dışarıdaki erkekler arasındaki tek siperiydi. Parmakları acıyıncaya dek kitaba sıkı sıkı sarıldı.

Sonsuzluk kadar uzun gelen süre boyunca Sarah heykel gibi hareketsiz oturdu. Sokaktan gülüşmeler duyuluyor, biraz ilerideki diskodan müziğin monoton ritmi geliyordu. Zaman yavaşladı ve durdu. Sinirlerinin çok gergin olduğunu hissetti Sarah. Neredeydi? Niye hâlâ gelmemişti?

Tam o anda, etrafını saran gürültünün arasından adını duydu. Kitap parmaklarından kayarak gürültüyle yere düştü. Dışarı baktığında yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Nick hayretle camdan içeri bakıyordu. "Sarah!"

Sarah aniden fırladı. Kadife perdelerin arasından hızla geçip yukarı, elbiseyi giydiği odaya koştu. Çaresiz bir kadının acıdan kaçışıydı bu, mantıksız davranıyordu. Nick ona zarar vermeye gelmişti, ona ve Geoffrey'ye.

Eğer bir odaya girip kendisini içeri kilitleyebilseydi.

Tam o sırada Nick onu kolundan yakaladı. Sarah kendini kurtarıp kapıyı suratına kapattı, ama Nick içeri girmişti bile. Kıstırılmıştı.

Titreyerek bağırdı. "Çık dışarı."

Nick ona doğru yürüdü, elleri Sarah'ya uzanmıştı. "Sarah, dinle!"

"Seni domuz, nefret ediyorum senden."

Nick daha da yaklaşıyordu. Sarah elini kaldırıp öyle hızlı vurdu ki parmaklarının izi, Nick'in yüzündeki kızarıklıkta belli oldu. Bir kez daha vurmak üzereydi ki, Nick bileğini yakaladı.

"Hayır. Dinle beni! Kahretsin, dinlemeyecek misin?"

"Sen beni kullandın."

"Sarah!"

"Komik miydi bari, eğlendin mi? Yoksa bir görev miydi yaşlı dulla CIA için yatmak."

"Sus artık!"

"Tanrı kahretsin Nick," diye bağırdı Sarah, çaresiz ona yaslanarak. "Seni sevmiştim. Sevmiştim..." Nasıl olduysa silkinecek gücü topladığında birden kendini yatağın üstünde buldu. Nick de üzerindeydi, bilekleri Sarah'nın bilekleri, vücudu onun vücudu üstünde...

Artık ona karşı gelemiyordu. Tek yaptığı onun altında yorulup tüm gücünü yitirinceye kadar acı içinde ağlayıp, kurtulmaya çalışmaktı. Tüm enerjisinin tükendiğini hissettiğinde ise Nick bileklerini bırakmıştı. Yavaş ve yumuşakça dudaklarını Sarah'nınkine değdirdi.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," dedi güçsüzce genç kadın.

"Ben seni seviyorum," dedi Nick.

"Bana yalan söyleme."

Genç adam Sarah'yı tekrar öptü, bu sefer daha uzun, dudakları onunkinden ayrılmak istemezmişcesine. "Yalan söylemiyorum Sarah, hiç söylemedim."

"Hep onlar için çalışıyordun."

"Hayır. Yanılıyorsun. Ben onlarla değilim. Bana her şeyi anlattılar. Sarah, bitti artık. Artık kaçmana gerek kalmadı."

"Onu buluncaya kadar durmayacağım."

"Onu bulamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir bakış her şeyi anlattı. Nick bir şey söylemeden önce bile cevabı tahmin etmişti. "Üzgünüm Sarah, o öldü."

Sözleri Sarah'ya ani bir darbe gibi geldi. Ona hay-

ret içinde gözlerini dikerek baktı. "Ölmüş olamaz, beni aradı."

"O değildi. Bu Şirket'in bir oyunuydu. Bir ses kaydı."

"Peki ona ne oldu?"

"Yangın. Otelde buldukları onun cesediydi.'

Nick'i dinlerken gözlerini kapadı. "Anlamıyorum. Hiçbir şeyi anlayamıyorum," diye acıyla bağırdı.

"Şirket sana bir oyun oynadı, Sarah. Magus'un sana ulaşıp dikkatsiz davranacağını sandılar. Belki Magus sana bir şeyler anlatacaktı. Am sonra bizi kaybettiler. Berlin'de yani."

"Peki şimdi?"

"Artık bitti. Operasyonu durdurdular. Eve gidebiliriz."

Ev. Sanki hayaldi. Nick de öyle. Ama Nick ona sarılınca Sarah bunun rüya değil gerçek olduğunu düşündü. O hep gerçekti.

Nick ayağa kalkarak, "Eve gidelim Sarah," diye fısıldadı. "Sabah ik işimiz buradan kurtulmak olsun."

"Bittiğine inanamıyorum," diye mırıldandı, Sarah. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Cevap olarak, Nick ona dönerek öpücüklerin en yumuşağını verdi. Adeta sakınarak öpüyordu ve Sarah' ya güvende olduğunu, Nick O'Hara yanında oldukça hep güvende olacağını söyleyen bir öpüştü bu.

Kol kola merdivenlere doğru yürüdüler. Soğuk bir gece olacaktı. Ama Nick onu sıcak tutardı, Londra'daki yağmurlu günde Nick'in ceketinin onu nasıl sıcak tuttuğunu hatırladı. Merdivenlerin başına geldiklerinde Nick şaşkınlıktan donmuş bir halde durdu.

Sarah önce bir şey anlamadı. Tek gördüğü Nick'in şoke olmuş yüzüydü. Sonra onun baktığı yöne doğu baktı.

Merdivenlerin dibinde, İran halısının üstünde koyu bir kan gölü vardı. Ahşap zemine boylu boyunca uzanmış yatıyordu Corrie.

Bölüm On Dört

Birden duvarda bir gölge belirdi. Oturma odasında birisi yürüyordu. Gölge gittikçe büyüdü, merdivenlere yaklaşıyordu. Nick ve Sarah'nın gizlice dışarı çıkmalarına imkân yoktu. Kaçabilecekleri tek yer üst kattı.

Nick, Sarah'nın elinden tutup onu uzaktaki dar merdivenlere doğru koşturmaya başladı. Oturma odasından bir kadın çığlığı, koşan ayak sesleri ve ardından iki kez susturucunun boğuk sesi duyuldu. Merdivenlere varan yol sonsuz kadar uzundu. Katil şimdi yukarı koşsa onları vurabilirdi.

Sarah panik içinde yukarı çıktı. Tavanarasına gelmişlerdi. Nick yavaşça kapıyı kapadı, ama kapının kilidi yoktu. Işığı yakmadılar. Nick bir sandığın arkasına saklanıp Sarah'yı da kollarının arasına aldı.

Alt kattan garip sesler geliyordu. Birisi kapıları kırarak açıyor, seslere bakılırsa merdivenlere doğru ilerliyordu. 'Ne olur dur,' diye dua etti Sarah. 'Lütfen tavanarasına bakma.'

Nick, Sarah'yı yere itti. "Öyle kal," diye fısıldadı.

"Sen nereye?"

"İlk fırsatta fırla."

"Ama Nick..." Nick karanlıkta kaybolmuştu bile.

Ayak sesleri şimdi merdivenlerdeydi. Sarah nefes bile almıyordu. Adımlar daha da yaklaşmıştı. Çılgın gibi etrafında sopa ya da benzeri bir şey aradı, ama zemin bomboştu.

Kapı ardına kadar açılarak duvara çarptı. Merdivenlerin ışığı içeri doldu.

Tam o anda bir yumruk sesi ve bir düşüş zemini titretti. Başını kaldırdığında Nick'i katille boğuşurken gördü. Nick ikinci bir yumruk daha attı, ama katil hiç etkilenmedi bu sefer. Nick'ten kurtularak midesine bir yumruk indirmeyi başardı. Nick acı içinde yuvarlandı. Katil birkaç metre ötedeki tabancaya doğru atıldı.

Yumruğun etkisiyle Nick yeterince hızlı davranamamıştı. Katilin parmakları tabancayı kavradı. Tabanca

yavaş yavaş Nick'in yüzüne döndü.

Sarah'nın düşünecek vakti yoktu. Sandığın arkasından fırladı ve ayağıyla sakarca adamın eline vurdu. Tabanca kutuların arkasına bir yere düştü. Katil dengesini kaybetmişti ki bir yumruk daha yedi.

Nick'in yumruğu adamın tam çenesinde patlamıştı. Katil şok olmuş bir halde geriye düşerek kafasını bir sandığa vurdu.

Nick ayağa kalktı. "Çabuk, gidelim," diye bağırdı.

Sarah merdivenlere doğru koşarken birden Corrie' nin cesedini hatırladı. Kanların arasında koşma fikri tüylerini ürpertti, ama başka çıkış yolu yoktu.

Kendini zorlayarak merdivenlerden aşağı koştu. Kurtuluşa iki adım kalmıştı, az sonra güvenlikteydiler.

Kapıdaki adamı gördüğünde artık çok geçti. Adam hemen Sarah'nın ağzını örttü. Genç kadın eldivenli bir el ve bir tabanca gördü. Tabanca Nick'e doğru yöneltilmişti.

Bir el ateş edildi.

Nick göğsüne yumruk yemiş gibi düştü. Gömleği hemen kıpkırmızı oldu. Sarah bir çığlık attı, kapıya doğru sürüklüyorlardı onu. Birden kendini bir arabanın bagajında buldu. Başına dayanmış namluya baktı.

Ancak o zaman Kronen'in yüzünü görebildi. O uçuk sarı saçlar, o iğrenç gülüş. Binlerce tren istasyonunda, binlerce şehirde Kronen onu beklemişti. Kâbusların yüzüydü bu.

Cehennemden gelen bir yüz.

Tarasoff onu aradığında Van Dam hâlâ telefonun başındaydı. O'Hara acildeydi; Sarah Fontaine ise bulunamamıştı. Duyduklarından sarsılan Van Dam üzgün gözükmeye çalıştı.

Konuşmadan sonra ayağa kalkarak odayı arşınlamaya başladı. Huzursuzdu. Bir kiralık katilin hesabına öyle yüklüce bir meblağın yatırılması çok büyük bir hataydı. Potter kan kokusu almıştı ve o yapışkan herif bu işin peşini bırakmazdı. Onu safdışı etmek gerekiyordu, Van Dam'ın geleceği buna bağlıydı. Yaşlı adam

yakalanırsa her türlü pazarlığı yapardı. Elinde açıklanacak isimler vardı. Van Dam'ınki de ilk açıklananlardan olurdu.

Acaba sıkışırsa kaçabilir miydi?

Hapis! Van Dam titredi. Claudia'nın ölümünden sonra çok düşünmüştü bunu.

Her ihtimale karşı eşyalarını toplamaya karar verdi. Yapacaklarını sırasıyla düşündü. Kapıyı kilitle, merdivenlerden in, bir taksiyi durdur. Dosdoğru Sovyet Konsolosluğu'na gidecekti. En sona sakladığı çareydi bu. Ruslara hiç aldırmamıştı şimdiye dek. Bütün hayatını Moskova'da bir evde geçirmenin nasıl olacağını düşündü. Bu muydu geleceği?

Ama Ruslar ona iyi davranacaklardı. Onun gibilere iyi bakarlardı.

Batı Virginia'da annesiyle iki odalı bir evde yaşardı çocukken. Akşamları evin dışındaki tuvalete çıkınca yüzlerce farenin sesini duyardı. Dışarı çıkmamak için her şeyi yapardı. Van Dam için fakirlik rahatsızlıktan da öte, korkunçtu.

Holdeki ayak seslerini duyamayacak kadar derin düşüncelere dalmıştı. Kapı çalınınca korkudan sıçradı.

"Evet?"

"Durum raporu var efendim. İçeri girebilir miyim?"

Van Dam rahatlayarak seslendi. "Tarasoff biraz önce aradı. Yeni bir şey yoksa..."

"Var efendim."

Van Dam içgüdüyle kapıyı zincirlemek istedi. O anda kapı açılarak yüzüne çarptı. Arkaya doğru sendeledi...

Kapı eşiğinde, siyahlar içinde bir adam gördü. Ölmüş olması gereken bir adam. Sonra adamın elindekine baktı. "Niye?" diye bağırmak istedi. Bütün gördüğü tabancanın namlusuydu artık.

"Bu Evie için," dedi adam.

Tetiğe üç defa bastı. Üç kurşunu da göğsüne yiyen Van Dam'ın acı çığlığı sonra sessizliğe dönüştü. Son birkaç saniyesinde tek gördüğü bir otel lambasının pırıltısıydı. Sonra yavaş yavaş o da söndü.

Sarah'nın dişleri birbirine vuruyordu. Yerde yatıyor, üstündeki elbise de pek ısıtmıyordu. Etraf kapkaranlıktı. Saatin kaç olduğunu merak etti. Üç mü? Dört mü? Zaman kavramını yitirmişti. Korku bu akşamı sonsuzluğa dönüştürmüştü.

Gözlerini sıkı sıkı yumdu, ama tek gördüğü Nick'in şaşkın yüzü ve kana bulanmış göğsüydü. Onu gözyaşlarına boğan müthiş bir acı hissetti. "Ne olur ölmemiş olsun," diye dua etti. "Tanrım, ne olur ölmemiş olsun!"

Ama yaşıyor olsa bile şu anda Sarah'ya yardım edemezdi. Şu anda kimse Sarah'ya yardım edemezdi. Birden öleceğini hissetti. Sonra kaderin kaçınılmaz olduğunu ve ona direnmenin anlamsızlığını düşününce gevşedi. Ölümün yaklaştığını hissetmesine rağmen sakindi.

Eski bir binanın dördüncü katındaki erzak odasındaydı. Odanın tek kapısı da kilitliydi. Tepedeki ufak pencere hem çok yukarda, hem de çok ufaktı. Havadaki kahve kokusu aşağıda gördüğü çuvalları hatırlattı, o çuvallardan birine rahatlıkla sığabileceği düşüncesiyle titremişti.

Tek ümidi bu binanın ev değil işyeri olmasıydı. İşçiler er ya da geç gelirlerdi o zaman. Bağırırsa da birisi duyardı herhalde.

Sonra günlerden pazar olduğunu hatırladı. Bugün kimse işe gelmezdi. Kronen hariç.

Ayak seslerini duyunca kaskatı kesildi. Aralıklardan yan odada ışığın yandığını gördü. Biri Kronen olan, iki adam konuşuyorlardı. Ötekinin sesi çok alçaktı. Ayak sesleri yaklaştı ve kapının açıldığını duydu.

İçeri ışık doldu. Kapıda duran yüzleri görebilmek için uğraştı, ama beceremedi. Kronen ışığı yakınca gördüğü şey içini bulandırdı.

Tepesinde duran adamın suratı yoktu.

Gözleri soluk ve kirpiksiz, taş gibi donuktu. Adam ona doğru bakınca gözlerinde ilk hayat belirtisini gördü. Bir maskeye baktığını fark etti. Deri tonunda, bütün yüzü kaplayan bir maskeydi bu. Sadece gözler ve ağız görünüyordu. Boynunda garip, kırmızı bir fular

vardı.

Daha adam konuşmadan kim olduğunu anladı. Magus! Geoffrey'nin öldürmüş olması gereken adamdı bu.

"Mrs. Simon Dance," dedi Magus. Fısıltıyla konuşuyordu. Ses telleri de yüzü gibi yangında zedelenmiş olmalıydı. "Kalkın da sizi daha iyi göreyim."

Magus bileğini kavradığında yalvararak, "Lütfen, acıtmayın. Ben bir şey bilmiyorum gerçekten," dedi Sarah.

"Ama bir şey biliyorsun. Washington'dan niye ayrıldın?"

"CIA yüzünden. Beni kandırdılar..."

"Kim için çalışıyorsun?"

"Kimse!"

"Peki öyleyse neden Amsterdam'a geldin?"

"Geoffrey'yi, yani Simon'ı bulurum sandım, lütfen bırakın beni!"

"Bırakmak mı, niye?"

Bir anda dondu Sarah. Onun, yaşamasına izin vermesi için tek bir sebep bile yoktu ki... Magus tabii ki öldürecekti onu. Yalvarmak boşunaydı.

Magus çok eğleniyor görünen Kronen'e döndü.

"Bu muydu bahsettiğin kadın?" diye hayretle sordu. "Bu aptal yaratığı bulmak mı iki haftanı aldı?"

Kronen'in gülümsemesi yok oldu. "Ona yardım ettiler," dedi.

"Evie'yi yardımsız buldu ama."

"Göründüğünden daha akıllı çünkü."

"Şüphesiz." Maske tekrar Sarah'ya döndü. "Kocan nerde?"

"Bilmiyorum."

"Evie'yi buldun. Helga'yı da. Kendi kocanı nasıl bulacağını da biliyorsundur herhalde."

Sarah yere bakarak, "O öldü," diye fısıldadı.

"Yalan söylüyorsun."

"Berlin'de öldü. Yangında."

"Bunu kim söylüyor? CIA mı?"

"Evet."

"Ve sen de inanıyor musun?" Sarah başıyla onay-

layınca adam öfkeyle Kronen'e döndü. "Bu kadın işe yaramaz! Vaktimizi boşa harcadık! Dance onun için ortaya çıkarsa aptaldır."

Sesindeki küçümseme Sarah'yı dondurdu. Magus için hayatının değeri bir böceğinkinden fazla değildi. Ani bir kararlılıkla çenesini kaldırdı. En azından bir böcek gibi ölmemeliydi. Meydan okurcasına, "Eğer kocam ortaya çıkarsa, umarım seni dosdoğru cehenneme yollar," dedi.

Soluk gözlerde ufak bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Cehennem mi? Biz orada bulaşacağız zaten. Kocanla ben, sonsuza dek. Ben alevleri hissettim bile. Canlı canlı yanmanın ne demek olduğunu bilirim."

"Benim o olayla hiçbir ilgim yok."

"Ama kocanın var."

"O öldü! Beni öldürmen ona acı vermeyecek!"

"Ben ölüler için öldürmem, canlılar için öldürürüm. Dance yaşıyor."

"Ben sadece masum bir..."

"Bu işte... masum yoktur."

"Peki senin karın? O neydi?"

"Benim karım mı?" Hipnotize olmuşcasına duvara bakıyordu. "Benim karım... Evet, o masumdu." Sarah'ya döndü. "O nasıl öldü biliyor musun?"

"Özür dilerim, olanlar için üzgünüm. Ama bunların benimle ilgisi olmadığını görmüyor musun?"

"Gördüm. Onun öldüğünü gördüm."

"Lütfen, dinlemeyecek misin?"

"Yatak odamdan onun arabaya yürüdüğünü gördüm. Güllerin yanında durup el salladı. Hepsi fotoğraf gibi aklımda. Onu en son canlı gördüğümde..."

Sustu. Sonra Kronen'e döndü, "Sabah olmadan onu daha güvenli bir yere götür. Dance iki gün içerisinde gelmezse de öldür. Yavaşça. Nasıl yapacağını biliyorsun."

Kronen gülümsüyordu. Sarah onun parmaklarını saçında hissettiğinde titremekten kendini alamadı. "Evet," dedi yavaşça, "Nasıl yapacağımı biliyorum..."

Binanın bir yerinde alarm çalmaya başlayınca kapı-

nın üstünde kırmızı bir ışık yandı.

"İçerde birisi var!" dedi Kronen.

Magus'un gözleri pırlanta gibi parlıyordu. "Dance geldi," dedi. "O olmalı."

Kapıdan dışarı koşarken Kronen silahını çıkarmıştı bile. Kapı sıkıca kapatıldı. Sarah yine yalnızdı.

Bir iki dakika önce ölümü gayet sakin karşılıyordu. Oysa şimdi yaşamayı çok istiyordu genç kadın. Panik içinde kapıya çullandı, ama meşe kapı yerinden oynamadı bile.

Sırtını kapıya yaslayıp odayı gözleriyle taradı. Alelacele çıkarlarken ışığı söndürmeyi unutmuşlardı. Etrafa ilk defa baktı.

Depo boş değildi. Bir köşeye F. Berkman damgalı karton kutular yığılmıştı. En büyük kutunun etrafı bir bantla yapıştırılmıştı. Bandı çıkarıp baktı; doğru kullanılırsa bir adamı rahatça boğabilirdi. Bunu yapacak gücünün veya cesaretinin olup olmadığını bilmiyordu, ama o durumda iki metrelik bant bile bir armağandı.

Sonra pencereye kaydı gözleri, geçmeye imkân yoktu.

Tek çıkış yolu kapıydı, ama nasıl çıkacaktı?

Sandalyeler ona bir fikir verdi. Bir kaç tanesini kapının bir yanına yığdı ve bandı en alttaki sandalyenin ayağına bağladı. Sonra kapının öbür yanında çömeldi. Bant çekilince yerden birkaç santim yükseliyordu. İyi bir zamanlamayla girenin düşmemesi için bir neden yoktu. Kapıya ulaşması ise birkaç saniyesini alacaktı.

Artık hazırdı. Sandalyelerden birine çıkıp floresan lambayı söktü. Tam inerken gökgürültüsü gibi bir ses duydu. Binada bir tabanca sesi yankılanmıştı. Dışarıda bağırışmalar oldu ve bir el daha ateş edildi. Bu karmaşada kaçmak daha kolay olacaktı.

Önce birisinin dikkatini çekmesi gerekiyordu. Üçe kadar sayıp aldığı bir sandalyeyi cama fırlattı. Bir bağırışma daha oldu, sonra merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydu. Karanlıkta kapıya geldi ve bantın ucunu aramaya başladı. Neredeydi?

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Kapının tokmağı döndü.

Tam o sırada parmakları bandı buldu. Odaya hızla bir adam girdi, bandı ancak çekebildi. Adam yere düşer düşmez kendini toparlayıp ayağa kalkmaya çalıştı. O anda Sarah sandalyeyi kafasına indirdi. Adam kıpırdamıyordu.

Odadan çıkıp arkasından kapıyı sürgüledi. Daha başkaları var mıydı acaba? Binadan çıkmak için üç kat aşağı inmesi gerekiyordu. Düşünmeye ve plan yapmaya vakti yoktu. Her bir kası bu kaçışa programlanıyordu. Şu anda tek dayanağı refleks ve içgüdüleriydi.

Merdivenlerden aşağı hızla inmeye başladı. Birkaç basamak inebilmişti ki, aşağıdan gelen ve gittikçe yükselen sesleri duydu. Kronen yukarı geliyordu, tek kaçış yolu da kesilmişti.

Bir ofise girip kapıyı kapattı. Bu kapı onları bir iki dakika oyalardı. Hemen başka bir çıkış yolu bulmalıydı.

Masanın üstünde bir pencere vardı. Tırmanıp dışarı bakınca kalın sisi gördü. Pencerenin çivili olduğunu fark etti. Güvenlik içindi şüphesiz. Camı kırması gerekiyordu.

Dördüncü darbede cam kırıldı. Soğuk hava yüzüne çarptı. Tekrar dışarı baktığında biraz aşağısında karanlığa uzanan dik bir çatı gördü. Acaba ötesinde ne vardı? Üç kat yükseklikten caddede sona eren bir düşüş de yapabilirdi. Bu siste karanlığın neyi gizlediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Her şeyi atlayınca görecekti nasılsa.

Kiremitlerin kaygan olabileceğini düşünerek ayakkabılarını çıkardı ve şaşırarak ayak bileğindeki kanı fark etti. Acı hissetmiyordu, ama ayağına doğru uzanan kan lekesi oradaydı işte. O anda kapı yumruklanmaya başladı.

Camdan dışarı sarkınca elbisesi takıldı. Eteğini yırtarak kurtarıp camın içinde durdu. Çatırdayan tahta onu bir şeyler yapmaya zorladı. Ya acı içinde ölcekti ya da çabucak. Kronen'in ellerinde ölmektense karanlığa atlayıp bu işi anlık bir korkuyla halletmek çok daha iyiydi. Ölüme katlanabilirdi, ama acı bambaşkaydı.

Kapının açıldığını ardından da Kronen'in öfkeyle bağırdığını duydu. Kulaklarında hâlâ o sesle camdan aşağı atladı.

Çatıya düşünce ıslak kiremitlerde aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Bacaklarının çatının ucundan aşağı sallandığını hissetti. Bir an için tutundu ve bacaklarını çaresizce kastı. Gece, sisin içinde devam ediyordu, gökyüzü de şimdiye kadar gördüğünden çok daha güzeldi. Uyuşmuş parmakları artık tutunamıyordu. Çatının ellerinin arasından kaydığını hissetti. Sonsuzluk karanlığın içinden hızla yaklaşıyordu.

"Sadece bir sıyrık."

"Doğru yatağına, O'Hara," diye bağırdı Potter.

Nick sezdirmeden dolabına yürüdü ve kapağı açtı. Dolap boştu. "Tanrı'nın cezası! Gömleğim nerde?"

"Dışarı çıkamazsın. Çok kan kaybettin."

"Gömleğim, Potter."

"Çöp kutusunda. Üstün başın kan olmuştu. Hatırladın mı?"

Nick küfürler ederek hastanenin tepesindeki odasından dışarı sarktı, sonra da omzundaki bandajlara baktı. Acildeyken hissettiği acı yavaş yavaş kayboluyor, kendini sanki balyoz yemiş gibi hissediyordu. Ama hastanede oturup bir şeylerin olmasını bekleyemezdi.

"Bak," dedi Potter. "Neden söyle uzanıp her şeyi bana bırakmıyorsun?"

Nick hiddetle ona döndü. "Her şeyi halledeceğini mi söyleyeceksin şimdi de?"

"Peki, senin dışarda ona ne yardımın olacak. Haydi şöyle."

Nick arkasını döndü. Hiddetin yerini keder almıştı. Yumruğunu duvara vurdu. "Kollarımdaydı, Roy. Kollarımdaydı..."

"Onu bulacağız."

"Evie Fontaine'i bulduğun gibi mi?" diye parladı Nick.

Potter'ın yüzü gerildi. "Hayır, hayır umarım öyle olmaz."

"Öyleyse ne yapacaksın?" diye bağırdı genç adam.

"Şimdi iz üstündeyiz. Berkman Şirketi'nin."

"Binayı arayın!"

"Yapamayız. Van Dam'ın onayı gerekli ve ona ulaşamıyoruz. Ayrıca biraz daha delile ihtiyacımız var."

Nick "Boş ver delili," diye mırıldanarak kapıya döndü.

"Nereye?"

"Haneye tecavüze."

"O'Hara oraya tek başına gidemezsin," dedi Potter. Koridorda Nick'i takip ediyordu.

"Senin yardımını gördük. Yanıma bir silah alayım yeter."

"Ateş etmeyi bilir misin?"

"Çabuk öğrenirim."

"Bak sana ne diyeceğim, Van Dam..."

"Van Dam'mış!" dedi öfkeyle Nick. "O sizi tuvalete bile götüremez!" Asansörün düğmesine bastı, sonra da Potter'ın giysilerine baktı. "Gömleğini ver bana!"

"Ne?"

"Gizlice girmek zaten zor olacak, bir de giyimden kaybetmeyelim."

"Delisin sen! Gömlek filan vermiyorum sana. Gömleğimin kurşunlarla delinmesini istemiyorum."

Nick düğmeye tekrar bastı. "Bana güvendiğin için teşekkürler."

Asansörün kapıları birden açıldı. Potter sıkıntıyla asansörden inen ajan Tarasoff'a baktı. "Yeni bir gelişme var," dedi Tarasoff.

"Ne oldu?"

"Polis radyosu az evvel bildirdi. Berkman binasından silah sesi duyulmuş."

"Silah sesi mi?" dedi Nick. "Tanrım, Sarah..."

Potter, "Van Dam nerede?' diye kesti Nick'in lafını.

"Bilmiyorum efendim. Otel telefonu hâlâ cevap vermiyor."

"Pekâlâ. Gidelim, O'Hara!" Üç adam aşağı inerlerken Potter, Nick'e doğru mırıldandı. "Kariyerimi senin yüzünden niye tehlikeye atıyorum bilmiyorum. Senden hoşlanmıyorum bile. Ama haklısın. Şimdi harekete geçmeliyiz. Van Dam onay verene dek her şey bitebilir." Sertçe Tarasoff'a baktı ve "Sen hiçbir şey duymadın. Anlaşıldı mı?" diye emretti.

"Evet efendim."

Potter, Tarasoff'u süzüyordu. "Kaç bedensin sen?"

"Efendim?"

"Gömlek ölçün."

"Oh.. on altı."

"Tamam hemen gömleğini Mr. O'Hara'ya ver. Kılı göğsü beni rahatsız ediyor. Merak etme ben onu kollarım; gömleğine bir şey olmaz."

Tarasoff emri hemen uyguladı, ama atleti ve ceketiyle kendini çok kötü hissettiği belli oluyordu. Park yerine doğru yöneldiler.

"Telsizin başına geç ve herkese Berkman binasında olmalarını söyle."

"Van Dam'ı aramaya devam edeyim mi?"

Potter, Nick'in uyarı dolu bakışlarından rahatsız olmakla birlikte, "Hayır," dedi. "Şimdilik bu bizim küçük sırrımız olsun."

Tarasoff arabanın kapısını açarken kaygıyla ona baktı. "Peki efendim."

Nick arka koltuğa kaydı. "Biliyor musun Potter?" dedi Tarasoff'un gömleğiyle uğraşırken. "Belki düşündüğüm kadar salak değilsin."

Potter'sa kafasını salladı. "Aslında, belki de öyleyim," dedi. "Belki de öyleyim."

Sarah kendine gelince uzandığı yerden doğruldu.

İşte buna çok şaşırmıştı. Yaşıyordu. Ona saatler gibi gelen bir zaman dilimini orada uzanarak ve sadece nefes alarak geçirmişti. Derken pencereyi gördü. Dört metre kadar yukarıdaydı, sonra fazla bir yükseklikten düşmediğini anladı. Yan çatıdaydı şimdi.

Kronen'in bağırışı onu gerçeklere döndürdü. Pencerenin önünde durmuş, oraya buraya emirler yağdırıyordu. Adamları Sarah'nın cesedini bulmak için zemini araştırıyorlardı. Genç kadın az sonra sıranın yan çatıya geleceğini biliyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Gözleri karanlığa alışmıştı. Çatının gökyüzüyle birleştiği çizgiyi seçebiliyordu. Aniden bunun gözleriyle ilgisi olmadığını anladı. Gün doğuyordu. Fark neredeyse algılanamayacak kadar azdı, ama durum korkunçtu. Bir kaç dakikaya kadar kolay bir hedef haline gelecekti. Güneş yükselmeden ken-

dini güvenceye almalıydı.

Aşağıda fenerlerin ışıkları hızlı hızlı gidip geliyordu. Ayak sesleri binada yankılandı ve adamlar tekrar bağrışmaya başladılar. Sarah'nın cesedini bulamamışlardı.

Genç kadın neredeyse çatının kenarındaydı. Oluğa tutunarak kendini sağlama aldı. Giysileri nemli kiremitlerden ıslanmış, ikinci bir deri gibi üstüne yapışmıştı. Yaşamakta olduğu dehşet beynindeki her şeyi silip süpürmüştü. Hiçbir şey hatırlayacak halde değildi.

Kiremitlerden, binanın tepesindeki alana kaydı ve kapıya doğru koştu. Tokmak buz gibiydi ve kapı kilitliydi. Bitkin düşene dek kapıya vurdu, vurdu. Başka bir kaçış yolu için etrafa baktı. Bu çatıyı bir an önce terk etmeliydi. Her saniye hava biraz daha aydınlanıyordu. Derken birinin çığlığından fark edildiğini anladı.

Yan binanın çatısı aydınlanmıştı. Tepede bir ufak pencere ve onun üstündeki bir anten teli hariç bütün duvar tırmanılmayacak kadar düzdü.

Bağrışmalar bu kez daha yakından geldi. Bir kiremit aşağıya düşerek kaldırımda paramparça oldu. Etrafına bakarken Kronen'in kendi çıktığı kırık pencereden sarktığını gördü.

Bir çıkış yolu bulmak için çatıda umutsuzca koşturdu. Binanın arkasında sokağa diklemesine inen bir yer vardı. Eğilip inceledi, ama düşüşünü yavaşlatacak ne bir balkon ne de bir merdiven göremedi.

Kiremitlerde bir ses duydu. Kronen dengesini kaybedip silahını aşağıya düşürmüştü. Şimdiden ikinci çatıdaydı. Sarah'nın üzerine çullanmasına saniyeler kalmıştı.

Gözlerini tekrar, onunla kurtuluş arasındaki aşılmaz engele çevirdi. 'Keşke uçabilseydim,' diye düşündü. Birden gözyaşlarının arasından antenden çıkıp yan dama inen kabloyu gördü. Acaba onu taşır mıydı?

Kronen'in çatıdaki ayak sesleri son kaygılarını da sildi. Kabloya uzanmak için çatıya atladı. Ayak sesleri ona doğru yaklaşırken çatının tepesine, Kronen'in ulaşamayacağı bir yere tırmandı.

Arkasına dönüp adamın takip edip edemediğine bakmaya cesaret edemedi. Tüm dikkatini önündeki gri betona yönelmişti. Parmakları acımış, ayakları şişmişti. Çatı ulaşılmaz görünüyordu; her an Kronen'in adamlarının ona ateş etmesini bekliyordu. Ama tek duyduğu Kronen'in kızgın bağırışlarıydı. Silahı olmadan da onu kolayca öldürebilirdi. Ama Magus'un onu şimdilik sağ istediğini biliyordu.

Ne kadar kaldığını göremeden tırmanmaya devam etti. 'Her halde çok uzak değildir,' diye düşündü umutsuzca. Daha fazla dayanamayacaktı.

Ayakları kuvvetini kaybetmişti. Yerçekimi onu insafsızca aşağıya çekiyordu. Kolları yorulmuştu. Ayağını koyacak bir şey ararken sağ baldırına kramp girmişti. Kablonun ellerinin arasından kaydığını hissetti. Birden kuvvetli bir rüzgâr sisi dağıttı ve Sarah çatıya yalnızca birkaç santim kaldığını gördü.

Son bir güçle kendini yukarı çekti. Sonunda parmakları sağlam anteni yakalamıştı. Az bir gayretle de çatıya ulaştı. Bir kaç saniye dinlenmesi gerekiyordu. Baldırındaki krampın geçmesini bekledi.

Ama başını kaldırıp öbür tarafa baktığında gidecek başka bir yerin olmadığını gördü. Yolun sonuna ulaşmıştı. Diğer tarafta başka bir çatı değil, yalnızca boşluk vardı.

Umutsuzluk gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı.

Birden başka bir ses duydu. İlk başta çok belli belirsizdi. Sonra gittikçe yükseldi, peş peşe gelen siren sesiydi bu.

Siren seslerini Kronen de duymuştu. Ona soğukkanlı bir şekilde baktı. Önce bir başka yol aradı, sonra küfrederek kabloyu tuttu ve yukarı tırmanmaya başladı.

Sarah inanamayarak adamın tırmanışını izledi. Bir maymun gibi hızla beton çatıya tırmanıyordu. Çılgınca kablonun antenle bağlantısını koparmaya uğraştı. Şimdiden adamın nefes alışını duyabiliyordu. Ezik ayaklarıyla sendeleyerek ayakta durmaya çalıştı. Siren sesleri daha da yaklaşmıştı. Yalnızca bir kaç dakikaya

daha ihtiyacı vardı!

Kronen'in parmakları da çatının kenarlarına tutunmuştu. Sarah donmuş bir halde adamın başının çatının kenarından yükselmesini izledi. Bakışları birleşti. Sarah ne nefret ne de öfke görmüştü, daha korkunç bir şey bir beklenti vardı bu bakışlarda. Onun ölümünü bekliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. Sarah'nın sesi sisi deliyordu. "Hayır!"

Ani bir fırlayışla onu aşağıya doğru itti. Ama adam bileğini yakalayarak bağırtacak kadar sıktı. Sarah bileğini kurtarınca dengesini kaybederek sendeledi. Adamsa çatıya çıkmış ona doğru ilerliyordu.

Bir an bakıştılar, rüzgâr ıslak betonda ikisini de sallıyordu. Sonunda çatıda yalnızdılar işte. Ama Sarah adamın onu sağ yakalamasına izin vermeyecekti.

Kronen elini cebine sokarak bıçağını çıkarttı. Bıçağı sanki oyuncakmış gibi çok rahat, hatta dikkat bile etmeden tutuyordu.

Sarah geriye doğru bir adım attı. Daha ne kadar gidebilirdi ki? Bıçak yaklaştı. Artık adamın amacı onu sağ ele geçirmek değildi. Sis perdesinin arkasından adamın saldırıya hazırlandığını gördü, bıçak ona doğru geliyordu. İçgüdüsel olarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Bıçağın çıplak etine değmesiyle birlikte kolunda bir acı hissedip dizlerinin üzerine çöktü. Adam başına geldi ve topuğunu elbisesinin eteğine bastırarak onu kıstırdı. Artık kaçamazdı Sarah. Dehşet içinde, bıçağın ölümcül bir açıyla kalkışını izledi.

Tüm yabani içgüdüleri hayatta kalmak için ayaklanmıştı. Bağırarak kendini hızla adamın dizlerine fırlattı. Adam geriye doğru kaykıldı ve tek ayağı üzerinde dengesini bulmaya çalıştı. Sarah, buna izin vermemek için adamın ayağını çekti.

Kronen umutsuzca tutunmaya çalışıyordu. Bıçaksa beton düşmüştü. Katil sokağa düşmek üzereyken bir iki saniye çatının kenarına tutundu. Gözlerinden sonsuz bir şaşkınlık okunuyordu. Düşerken gözleri hâlâ yukarı bakıyordu ve kollarını gökyüzüne doğru kaldır-

mıştı. Sarah gözlerini kapadı. Adam yere düştükten çok sonra bile çığlıkları hâlâ genç kadının kulaklarında yankılanıyordu.

Sarah fenalaşmaya başlamıştı, başı dönüyordu. Başını eğerek yanaklarını soğuk, ıslak betona dayadı ve mide bulantısının geçmesini bekledi. Sokaktan sirenler ve sesler yükselirken orada iki büklüm titreyerek durdu. Kıpırdayamayacak kadar yorgundu ve üşümüştü. Nick'in sesini duyunca canlandı.

'İmkânsız,' diye düşündü. 'Hayal görüyorum. Onun öldüğünü gördüm...'

Ama Nick aşağıdaydı ve kollarıyla Sarah'ya bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Gözlerinden yaşlar boşandı. Onu sevdiğini ve hep seveceğini haykırmak istedi, ama ağzından sadece anlamsız hırıltılar çıktı.

"Kıpırdama Sarah," diye bağırdı Nick. "Seni indirmek için itfaiyeyi çağırıyoruz."

Sarah gözyaşlarını silerek başını salladı. 'Her şey bitti,' diye düşündü, üç polis aracının daha sirenleriyle gelip durmalarını seyrederken. 'Her şey bitti...'

Ama Magus'u unutmuştu.

Kapanan bir kapının sesiyle aşağı baktı. Açılıp kapanan kapıdan Magus'un çıktığını gördü. Elinde bir tüfek vardı. Onu sadece Sarah görebiliyordu. Nick ve polislerin durduğu yerden Magus'u görmek imkânsızdı.

İntikam için son kozunu oynayan yalnız bir adamdı o. Bir an durup sanki sahip olmadığı bir tek Sarah varmış gibi ona baktı. Sonra yavaşça silahını kaldırdı. Sarah namlunun kendine doğrultulmasını seyretti ve ölümcül patlamayı bekledi.

Tüfeğin sesi damlarda yankılandı. 'Neden acıyı hissetmiyorum?' diye düşündü Sarah. 'Neden...?'

Sonra şaşırarak adamın sendelediğini ve gömleğinin kana bulandığını gördü. Tüfeği yere düşmüş, tüyler ürperten bir ölüm çığlığı atmıştı Magus. Gözleri yuvalarından fırlamış bir halde arkaya düştü. Bir daha da kımıldamadı.

Sarah güneşten kamaşan gözlerini kanlı cesetten çe-

virerek başka bir çatıda yansıyan şeye baktı. Aynı anda güneş iki dam ötede bir adamın başını ve omuzlarını aydınlattı.

Adam tüfeğini yere indirdi. Rüzgârda saçları uçuşuyor, Sarah'ya bakıyordu. Genç kadın adamın yüzünü göremedi, ama onun kim olduğunu anlamıştı. Ayağa kalkmayı denedi. Gözden kaybolmasına rağmen ona ulaşmak, sonsuza dek kaybolmadan ona teşekkür etmek istiyordu.

"Geoffrey!" diye bir çığlık attı.

Rüzgâr sesini uzaklara götürdü. "Hayır! Geri dön! Geri dön!" diye arka arkaya çığlıklar atıyordu. Ama tek gördüğü bir tutam altın sarısı saç ve sonrasında ıslak, boş bir damdı.

Caddede bir silah sesi yankılandı. Yarım düzine kadar polis hemen siper aldılar. Nick bir anda donakalmıştı. "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Potter, Tarasoff'a dönüp. "Yukarda kim ateş ediyor?" diye sordu.

"Bizden biri değil efendim. Belki de polislerden..."

"O bir tüfekti, aptal!"

"Benim adamlarımdan değildi," dedi Hollandalı bir komiser; arabanın kapısını siper almıştı.

Nick yukarı bakınca Sarah'ya bir şey olmadığını gördü. Bilinçsizce etraftaki pencerelere baktı. Kim ateş etmişti? Hedef Sarah mıydı?

Bulunduğu yerden sevdiği kadın için hiçbir şey yapamıyordu. Panik içinde Potter'a bağırdı. "Tanrı aşkına bir şeyler yap!"

"Tarasoff, adamlarınla yukarı çık! Nereden ateş edildiğini bul," diye bağırdı Potter. Sonra komisere döndü. "Merdiven ne zaman burada olur?"

"Beş on dakika içinde."

"O zamana kadar ölür," dedi Nick, binaya doğru koşarak. Kaldırımın üzerinde yatan cesete bakmamıştı bile. Bir an evvel Sarah'ya ulaşmalıydı.

"O'Hara!" diye bağırdı Potter. "Önce binayı boşaltmalıyız!"

Ama Nick sokağı geçmiş, kapıya yönelmişti bile. Kapı kilitli değildi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak dama yöneldi. İkinci bir tüfek sesinden ve bu sefer Sarah'nın vurulacağından korkuyordu. Ama tek duyduğu kendi ayak sesleriydi.

Aşağıda bir yerde bir kapı kapandı. Potter'ın sesi geldi "O'Hara?"

Nick devam etti.

Geniş adımlarla dönerek çıkan merdivenlerde ilerledi ve sonunda çıkış kapısına geldi.

Dışarda güneş parlıyordu. Işıktan gözleri kamaşan Nick ayağının dibinde yatan suratsız bir cesetle irkildi. Adamın yanında bir tüfek vardı.

Çatının kapısı hızla açıldı ve Potter dışarı fırladı. Az daha Nick'e çarpacaktı.

"Tanrım," dedi Potter cesete bakarak. "Bu Magus, kendini mi vurmuş?"

Yanlarındaki çatıdan bir feryat geldi. Nick korkuyla o yana baktı.

Sarah aciz bir şekilde bir yöne bakıyor ve sanki rüzgâra yalvarıyordu. Nick ve Potter'i fark etmemiş; uzağa, sadece kendi görebildiği bir yere bakıyordu. Bir sonraki çığlığı Nick'in tüylerini ürpertti. Bir anlamı yoktu; korkmuş bir kadının isterik çığlığıydı. Dönerek Sarah'nın baktığı noktayı görmeye çalıştı. Sadece güneşte parlayan damlar vardı o yönde. Ve Sarah'nın hiç varolmamış bir adamı çağıran çığlığı defalarca yankılandı binaların arasında.

Genç kadın aşağı indirilirken sessiz ve sakindi. Onu sedyeye yatırdıklarında Nick de yanındaydı. Çok küçük, zayıf ve üşümüş görünüyordu. Kolları kanlanmıştı. Nick ne yaptığının pek farkında değildi, ama tek istediği onun yanında olmaktı.

Aşağıda ambulans bekliyordu. "Ben de onunla gideyim," diye mırıldandı Nick, Potter'ın elini sıkarken. "Bana ihtiyacı var."

"Onları engelliyorsun O'Hara."

Nick ambulansa, Sarah'nın yanına çıkmıştı. Genç kadın uyanıktı.

Sarah başını çevirerek şaşkınlıkla ona baktı. "Seni tekrar görebileceğimi sanmıyordum," dedi.

"Sarah seni seviyorum."

Potter başını ambulanstan içeri sokarak, "Tanrı aşkına O'Hara. Bırak da adamlar işlerini yapsınlar!" diye payladı genç adamı.

Nick etrafına baktı ve kaşları çatık onları izleyen iki görevliyi gördü.

"Hayır, lütfen!" diye yalvardı Sarah. "Bırakın kalsın. Kalmasını istiyorum."

Potter, görevlilere elinden bir şey gelmiyormuş anlamında omuz silkti. Adamlar ekstra yolcunun kimliğini anlamaya çalışıyorlardı. Karışmamaya karar verdiler. Çılgın kocaların anlayışsız ve inatçı olduklarını biliyorlardı. Ve bu belli ki, çok çılgın bir kocaydı.

Bölüm On Altı

Roy Potter, içi tüy gibi hafiflemiş, ambulansın gidişini seyrediyordu. Siren seslerinin Amsterdam caddelerinde kaybolmasıyla birlikte öteki ambulansa doğru yürüdü. Son yirmi dört saattir ilk defa vücudunu dinledi. Yorgun, tükenmiş bir haldeydi. Tükenmiş, ama muzaffer. Operasyon başarıyla bitmişti.

Kendi kendine bir durum değerlendirmesi yaptı. Magus ve organizasyonu devre dışıydı. Dört kişi gözaltına alınmış ve Sarah Fontaine'in kılına zarar gelmemişti.

Tabii ki genç kadının tedaviye ihtiyacı vardı. Kol ve bacaklarındaki sıyrıkları bir doktorun görmesi gerekiyordu. Daha da önemlisi, Sarah'nın acilen bir psikoloğa ihtiyacı vardı. Hayaletler görüyordu. Bu koşullarda sinir krizi geçirmesi çok normaldi. Yaşadığı şokun etkileri haftalar hatta aylar sürebilirdi. Fakat iyileşecekti. Roy Potter'ın bundan hiç şüphesi yoktu.

Potter diğer sedyenin de ambulansa sokulmasını izledi. Bu kez siren çalmaya gerek yoktu, çünkü bu ambulans ölülere ayrılmıştı. Potter, Kronen'in kaldırımdaki vücudunu hatırlayınca ürperdi. Tanrı'ya şükür görevliler onu çabuk kaldırmışlardı.

Görevliler şimdi Magus'u ambulansa yerleştiriyorlardı. Potter yaşlı adamın ölümündeki saçmalığı düşündü. Bunca yıldır yakalanmadıktan sonra, Magus hayatına kendi eliyle son vermeyi seçmişti. Acaba gerçekten öyle miydi? Balistik sonrası anlaşılırdı nasıl olsa. İntihar tek açıklamaydı, çünkü Sarah Fontaine'in gördüğünü iddia ettiği başka kimse yoktu ve o da bir hayaleti görmüştü.

"Mr. Potter?"

Geri döndü, Hollandalı bir polis, kalabalığın arasından ona doğru geliyordu.

"Ne oldu?"

"İçeride sizi görmek isteyen biri var. Galiba Amerikalı."

"Mr. Tarasoff ile görüştü mü?"

"Yalnız sizinle görüşeceğini söyledi."

Potter küfretmek üzereyken kendini tuttu. Şu anda tek istediği uyumaktı. İsteksizce o yöne doğru gitti. Her yere sinmiş kahve kokusu ona akşam üstünden beri bir şey yemediğini hatırlattı. Kahvaltı ve sıcak bir duş şimdi ne iyi olurdu. Evet bunu hak etmişti.

Potter kapıdan içeri girdiğinde pencereden dışarıya bakan adamı gördü. Arkadan sadece tanıdık sarı saçları görünüyordu. Simsiyah giyinmişti.

Potter içeri girerek kapıyı kapattı. "Ben Roy Potter," dedi gülümseyerek. "Beni mi görmek istemiştiniz?"

Adam dönerek gülümsedi. "Merhaba Mr. Potter."

Potter'ın ağzı açık kalmıştı. Konuşamıyor, sadece dilsiz bir hayvan gibi bakıyordu. 'Neler oluyor?' diye düşündü. 'Hayalet mi görüyorum?'

Bu Simon Dance'ti.

Bir saat sonra Simon Dance tekrar pencerenin dışını seyrediyordu. "İşte böyle, Mr. Potter," dedi yavaşça. "Beklediğinizden daha karmaşık."

"Keşke bilseydim. Niçin bana daha önce gelmedin?"

"İlk başta bir önseziydi. Sonra odamda patlayıcılar buldum. O zaman emin oldum. Size güvenemeyeceğimi biliyordum. Hiçbirinize. Yukarda birisi bilgi sızdırıyordu."

Potter konuşmadı. Kim olduğunu anlamıştı.

"Van Dam," dedi Dance.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Dance omuzlarını silkti. "Bir adam geceyarısı telefon etmek için niye dışarı çıksın?"

"Ne zaman oldu bu?"

"Dün gece, O'Hara'yı uyarmamdan hemen sonra."

"O senin telefonun muydu?" Potter küfrederek başını salladı. "O zaman bir ölçüde ben de hatalıyım. Van Dam'a söyledim. Söylemek zorundaydım."

Dance onayladı. "İlk başta telefon kulübesine gitmesine bir anlam veremedim. Sonra Kronen ve adamlarının hemen ardından Casa Morro'ya gittiğini duy-

dum. O zaman Van Dam'ın kimi aradığını anladım. Magus'tu bu."

"Bak. Daha fazla delile ihtiyacım var. Bir telefon konuşmasıyla harekete geçemem."

"Hayır, hayır. İş halledildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz sonra anlarsın."

"Peki sebebi neymiş? İnsan iyi bir sebep olmadan kötü yola sapmaz."

Dance sakin bir şekilde sigarasını yakarak kibriti söndürdü. "Sebepler komik şeylerdir. Herkesin sırları, gizli günlükleri var. Van Dam zengin bir adamdı sanırım."

"Karısı ona milyonlar bıraktı."

"Öldüğünde yaşlı mıydı?"

"Kırk yaşlarında. Galiba işin içinde bir suç vardı. Hırsızlık falan. Van Dam o sırada yurt dışındaydı."

"Şüphesiz."

Potter bir şey söylemedi. İşte sebep ortadaydı. Evet, derinlemesine bakıldığında gölgeler arasına girmiş sebepler görülebiliyordu. "Hemen bir soruşturma başlatacağım."

Dance gülümsedi. "Acele etme. Onun kaçabileceğini pek sanmıyorum."

"Peki sen?" diye sordu Potter. "Her şey bittiğine göre ortaya çıkacak mısın?"

Dance yavaşça dumanları üfledi. "Ne yapacağımı henüz bilmiyorum," dedi üzgün bakışlarıyla. "Evie benim için önemli olan tek şeydi ve onu kaybettim."

"Ama Sarah hâlâ var."

Dance başını salladı. "Ona yeterince acı verdim. Balistik raporunda Magus'un kendi tüfeğiyle değil uzak mesafeden vurulduğu açıklanacaktır. Bana Sarah'nın bu gerçeği hiçbir zaman öğrenmeyeceğine söz verin."

"Eğer istediğin buysa."

"Evet bu."

"Ona veda etmeyecek misin?"

"Etmesem daha iyi olur. Mr. O'Hara iyi bir insana benziyor," dedi yavaşça. "Sanırım birlikte mutlu olacaklar."

Sonra Potter'a sertçe baktı. "Bir daha operasyonlarında masum insanları kullanma. Suçlu olmayanları üzmeden de yeterince acı yaratıyoruz zaten."

Potter birden huzursuz olmuştu. Tüm operasyon onun fikriydi. Sarah öldürülseydi sorumlu kendisi olacaktı. Tanrı'ya şükür bir şey olmamıştı.

"Bir gün," dedi Dance, "Nasıl operasyon yapılacağını sana öğretirim. Siz hâlâ amatörsünüz, ama öğreneceksiniz. Öğreneceksiniz." Bir nefes daha aldıktan sonra sigarayı söndürdü. "Şimdi gitmem gerek. Yapılacak çok işim var."

"Amerika'ya döneceksen sana iyi bir kimlik bulmaya çalışırım."

"Sağol. Ben her zaman kendi başıma en iyisini yaptım."

Potter'ın bu konuda söyleyecek sözü yoktu.

"Belki iklim değişikliği iyi gelir," dedi Dance kapıya doğru yürürken. "Nemden ve soğuktan hiç hoşlanmadım."

"Eğer sana ulaşmam gerekirse?"

"Sanırım bana ulaşamayacaksınız Mr. Potter."

"Ama seni nasıl bulacağım?"

Dance kapıda durdu. Bir süre düşündükten sonra, "Bulamayacaksın," dedi.

Sarah uyandığında akşam olmak üzereydi. Gördüğü ilk şey açık pencerenin önünde yavaşça uçuşan beyaz perdeler oldu. Sonra da yatağın yanındaki sandalyede uyuyan Nick'i fark etti.

Uzanarak genç adamın eline dokundu. Nick uyanarak kanlı gözlerle baktı ve "Sarah," diye mırıldandı.

"Benim zavallı Nick'im. Sanırım bu yatağa benden çok senin ihtiyacın var."

"Nasılsın?"

"Garip, ama iyiyim."

"Emniyettesin Sarah," dedi Nick. Ellerini tutarak, "Gerçekten," diye ekledi. Ve sessizlik içinde genç kadını seyrederek bekledi.

"Onu gördüm Nick," dedi yavaşça. "Gördüğüme

eminim."

"Önemli değil Sarah..."

"Ama benim için önemli. Gerçek ya da hayal onu gördüm..."

"Korktuğunda beynin komik şeyler yapabilir."

"Belki."

"Ben hayaletlere inanmazdım. Bugüne kadar."

Nick genç kadının ellerini kavrayarak dudaklarına bastırdı. "Eğer hayaletse ona borçluyum demektir. Seni bana bıraktığı için." Başını genç kadının avcuna eğerken, kendini çok yorgun hissediyordu. Genç adam başını kaldırdığında Sarah, onun gözlerinde Geoffrey' de hiçbir zaman görmediği bir sevgiyi gördü.

"Seni seviyorum Nick. Haklısın, belki de o an hayal gördüm. Çok korkmuştum. Ve bana yardım edecek kimse yoktu, bir hayaletten başka."

Kapı vuruldu. Roy Potter başını içeri uzattı. "İkiniz de uyanıksınız," dedi neşeyle. "Girebilir miyim?"

Sarah gülümsedi. "Tabii Mr. Potter."

Nick'i işaret ederek, "Tipsizlikten içeri atılmadan önce ona tıraş olmasını söylesen iyi olur."

Sarah, Nick'in çenesindeki sakalları okşadı. "Bence muhteşem gözüküyor."

Birkaç saniye Potter onlara hiç konuşmadan baktı. "Evet," dedi sonunda. "Sanırım iyileşeceksin Sarah."

Sonra tekrar sustu. "Her neyse," dedi bir süre sonra. "Siz ikiniz ne yapacaksınız?"

Nick, Sarah'nın elini tutarak, "Öbür gün Washington'a uçuyoruz."

"Sonra?"

Nick'in gözleri Sarah'nınkileri buldu. "Sana bildiririm," dedi yavaşça.

Oda sessizliğe gömüldü. Potter mesajı anlamıştı. Onları yalnız bırakması gerekiyordu.

Kapıdan çıkmadan önce döndü ve Nick'in Sarah'yı kollarına alışını gördü. Evet Simon Dance haklıydı. Nick ve Sarah birlikte mutlu olacaklardı.

Tess Gerritsen

Büyük Takip

Sarah kocasını düşmanlarından önce bulmak zorundaydı.

Genç adamın izinden Avrupa'ya gittiğinde kendini casusların, soğukkanlı canilerin ininde buldu. Bu adamlar, onun Geoffrey Fontaine kimliğiyle tanıdığı kocasını bulmak için her şeyi yapabilirlerdi. Ve şimdi de Sarah'nın peşine düşmüşlerdi. Bereket Nick O'Hara vardı! Gözünü budaktan sakınmayan genç adam, Sarah'ya en büyük destekti. Ama sonuçta ikisi de amatördüler ve tüm amatörler gibi hata yapmaya hazırdılar.

Gelişim Yayınları **800 TL.** (KDV dahil) 478